

Liahona

**Pestīšanas darba
vienotība, 14. lpp.**

**Ko es iemācījos no depresijas,
26. lpp.**

3 piedienības svētības, 36. lpp.

**5 veidi, kā jaunieši veic ģimenes
vēstures darbu, 58. lpp.**

*„Kam piešķirta augsti
tikumīga sieva, tas
lai apzinās, ka viņa
ir cildenāka nekā
visdārgākā pērle.”*

Salamana pam. 31:10.

VĒSTĪJUMI

- 4 Augstākā prezidija vēstījums: Ticības lūgšana**
Prezidents Henrijs B. Airings
- 7 Apmeklējuma mācības vēstījums: Jēzus Kristus dievišķā misija — dzīvības maize**

GALVENIE RAKSTI

- 14 Misionāru, ģimenes vēstures un tempļa darbs**
Elders Deīvids A. Bednārs
Evanģēlija sludināšana un informācijas meklēšana par mirušajiem iet roku rokā.

20 Mājas — galvenā mācīšanās vieta

Mājās apgūtais paliek mūsos uz visu mūžu un mūžību.

26 Ūdens virspusē

Džons Varners

Lai gan jutos ierauts depresijas un trauksmes atvarā, Dievs palīdzēja man nenogrimt un virzīties uz savu apsoltoto zemi.

28 Pionieri katrā valstī: Pievēršanās un pārmaiņas Čīlē

Nestors Kurbelo

Šobrīd gandrīz katrs trīsdesmitais čīlietis ir mūsu baznīcas loceklis.

36 Drosme izvēlēties piedienību

Kerola F. Makonkija

Kāda ir mācība par piedienību, un kādas svētības tā nes?

SADAĻAS

- 8 Kalpošana baznīcā: Paldies tev, brāli Džeji!**
Kristīne Pārsela

- 9 Vecās Derības pravieši: Jeremija**

- 10 Mēs runājam par Kristu: Žadeīta kāposts**
Elēna K. Džensena

- 12 Mūsu mājas, mūsu ģimene: Lizočkas sirds**
Marina Petrova

- 40 Pēdējo dienu svēto baltis**

- 80 Līdz mēs tiksīmies: Maldināšana**
Elders M. Rasels Balards
Sātans izmanto mākslīgu ēsmu — gluži kā zvejnieks —, lai mēs uzķertos uz viņa āķa.

UZ VĀKA

Uz priekšējā vāka: Lesa Nilsona fotouzņēmums. Priekšējā vāka iekšpusē: Metjū Reijera fotoilustrācija.

44

44 Savas ticības aizstāvēšana

Jaunie pieaugušie stāsta, kā drosmīgi aizstāvējuši savus uzskatus.

48 Evaņģēlijs manā dzīvē:

Mana saistītā liecība

Aivija Noča

Tā kā man nebija liecības par Mormona Grāmatu, es sāku apšaubīt savu ticību baznīcai.

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: Kad ir pats labākais laiks kalpošanai?

58

50 Rīcības brīvība vai tikumiskā rīcības brīvība?

Maikls R. Moriss

Mans draugs bija liedzis sev iespēju kalpot misijā. Vai es būšu pietiekami cienīgs, lai varētu izvēlēties kalpot misijā?

52 Jautājumi un atbildes

Es cenšos kontrolēt savas domas, taču apkārt ir tik daudz kārdinājumu. Ko man darīt, lai manas domas būtu šķīstākas?

54 Kā uzdot jēgpilnus jautājumus

Deivids A. Edvards

Iemācies uzdot jautājumus, kas palīdzēs citiem veiksmīgāk apgūt evaņģēliju.

57 Kā rast spēku un gūt panākumus

Elders Džefrijs R. Holands

Mēs varam būt pasargāti, veiksmīgi un laimīgi, sekojot Jēzum Kristum.

58 Ģimenes vēsture — es piedalos!

Šie jaunieši ir ieguvuši vairākas negaidītas svētības, veicot ģimenes vēstures darbu.

61 Plakāts: Uzzini par viņiem — iepazīsti sevi!

62 Pretestība manai misijai

Alcenirs de Souza

Kad sāku gatavoties savai misijai, sākās divainas lietas.

64 Uzzini vairāk par to, kas tevi sagaida

Katrīna Apelseta Anensena

Pilnlaika misionāru dzīve atšķiras no ierastās ikdienas. Jaunieši no Oslo, Norvēģijas, pavadīja vienu dienu, gatavojoties gaidāmajām pārmaiņām.

78

66 Kalpot tagad, lai varētu kalpot arī turpmāk

Mišē Barbosa

Kādēļ Mormons izlēma palīdzēt tīrīt baznīcu, nevis kopā ar draugiem spēlēt futbolu?

68 Matilde gatavojas Jauno sieviešu biedrībai

Dženna Vilksa

Iepazīsti Jauno sieviešu biedrību!

70 Dziesma: Mūsu laiks ir klāt!

Žans Pinborū un Dženisa Kepa Perija

71 Īpaša liecība: Kā es varu palīdzēt ģimenes vēstures darbā?

Elders Kventins L. Kuks

72 Sākumskola mājās: „Ģimene — Vēstījums pasaulei” ir dots no Dieva, lai palīdzētu manai ģimenei

Erīna Sandersone un Džīna Bainhema

74 Draugi visā pasaulē: Es esmu Bārbara no Čiles

Eimija Džeina Levita

76 Mūsu lappuse

77 Paverieties augšup

Elders Adrians Očoa

Mēs bijām nomaldījušies lietū, un mūsu zirgi bija aizbēguši.

78 Mazajiem bērniem: Ģimene kā komanda

Šerilija Hārdija

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Divpadsmit apustuļu kvorums: Boids K. Pekers,
L. Toms Perijs, Rasels M. Nelsons, Dalins H. Ouks,
M. Rasels Balards, Ričards G. Skots, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednars, Kventins L. Kuks,
D. Tods Kristofersons, Nils L. Andersens

Redaktors: Kreigs A. Kardons

Konsultanti: Mērvins B. Arnolds, Kristofels Goldens,
Lerijis R. Lorencs, Džeimss B. Martino, Džozefs V. Sitati

Izplūddirektors: Deivids T. Varners

Ģimeņu un Baznīcas locekļu atbalsta direktors:
Vincentis A. Vāgns

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: R. Vals Džonsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Līza C. Lopeza

Rakstu un redakcijas grupa: Britnija Betija, Deivids
Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D. Flitons, Lorija
Fullere, Gārfs H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta, Mindija
Anna Līvita, Maikls R. Moriss, Sallija Džonsone Odekerka,
Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs, Ričards M. Romnijs,
Pauls Vandenbergss, Marisa Vidisona.

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, Mendija M.
Bentlija, C. Kimbala Būta, Tomass Čailds, Neits Gains, Kolīna
Hinklija, Ēriks P. Džonsons, Sjūzana Lofgena, Skots M. Mūvījs,
Marks V. Robisons, Breds Tīrs, K. Nikola Valkenhorsts

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Producēšanas grupa: Kevins C. Banks, Konija Bovtorpe
Bridža, Džūlija Bardeta, Braijens V. Džidži, Deniza Kērbija,
Džinija Dž. Nilsona, Geila Tate Rafertija

**Atbildīgais par pirmsdrukāšanas sagatavošanas
darbiem:** Džefs L. Martins

Iespieddarbu vadītājs: Kreigs K. Sedžviks

Izplatīšanas vadītājs: Stīvens R. Kristiansens

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu bīskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150-0024, USA; vai pa e-pastu:
liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē
„kompas” vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu,
bislama, bulgāru, kambodžiešu, sebuāņu, ķīniešu,
horvātu, čehu, dāņu, holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu,
somu, franču, vācu, grieķu, hindi, ungāru, islandiešu,
indonēziešu, itāļu, japāņu, kiribati, korejiešu, latviešu,
lietuviešu, malagasiešu, māršaliešu, mongoļu, norvēģu,
poļu, portugāļu, rumāņu, krievu, samoāņu, slovēņu, spāņu,
svahilu, zviedru, tagalogu, taitiešu, taizemiešu, tonganiešu,
ukraiņu, urdu un vjetnemiešu valodā. (Publikāciju biežums
katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2014 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības
aizsargātas. Iespējamā Amerikas Savienotajās Valstīs.

For Readers in the United States and Canada:

October 2014 Vol. 16 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)
Latvian (ISSN 1521-4788) is published two times a year
(April and October) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT
84150. USA subscription price is \$2.00 per year; Canada,
\$2.40 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O.
Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Šeit sniegti divi piemēri.

„Ģimenes vēsture — es piedalos!”

(58. lpp.): Veiciet ierakstus personīgajās
dienasgrāmatās! Mudiniet, lai ģimenes
locekļi pieraksta kaut ko no savas dzīves —
vai nu kādas senākas atmiņas, vai kaut ko,
kas noticis šodien. Paskaidrojiet viņiem, ka
pastāv vairāki veidi, kā rakstīt dienasgrā-
matu. Viņi var rakstīt, drukāt ar datoru,
zīmēt vai pat ierakstīt audio stāstus, izman-
tojot diktofonu. Mudini, lai ģimenes locekļi
bieži veic ierakstus savās dienasgrāmatās.

„Uzzināt vairāk par to, kas sagaida

turpmāk” (64. lpp.): Jūs varat gatavoties
misijai, veicot līdzīgu aktivitāti kā Norvēģijas
draudzē. Jūs varat mācīties to pašu, ko viņi
(piemēram, kā uzsākt sarunu par evaņģēliju
vai izgludināt baltu kreklu), vai arī pievērs-
ties citām prasmēm, kas, jūsuprāt, varētu
noderēt, kad kāds no jūsu ģimenes dosies
misijā.

MATERIĀLI CITĀS VALODĀS

Liahona un citi baznīcas materiāli dažādās valodās pieejami languages.lds.org.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Aicinājumi, 8

Baznīcas vēsture, 28

Čīle, 28, 74

Depresija, 26, 42

Gavēnis, 4

**Glābšanas darbs, 14, 20,
54, 58, 62, 64**

Ģimene, 12, 20, 61, 72, 78

**Ģimenes vēsture, 14,
58, 71**

Izpirkšana, 10, 80

Jaunās sievietes, 68

Jeremija, 9

Jēzus Kristus, 7, 57

Kalpošana, 8, 66

**Kārdinājumu pārvarē-
šana, 43, 44, 52, 80**

Labvēlība, 10

Liecība, 48

Lūgšana, 4, 40

Mācīšana, 20, 36, 54

Mīlestība, 8, 41

**Misionāru darbs, 14, 28,
62, 64**

Mormona Grāmata, 48

Pārbaudījumi, 12, 26, 62

Piedienība, 36

Rīcības brīvība, 50

Tempļa darbs, 14, 58

Ticība, 4, 26

Vājības, 10

**Prezidents
Henrijs B. Airings**

Pirmais padomnieks
Augstākajā prezidijā

TICĪBAS LŪGŠANA

Lūgšana nav tikai vārdi, kurus izsakām, vērstoties pie Dieva. Tā ir divpusēja saziņa starp Dievu un Viņa bērniem.

Lūdzot pienācīgi, mēs izmantojam vienkāršus vārdus, lai izteiktu to, ko jūtam savā sirdī. Parasti Debesu Tēvs atbild mums, iedvešot prātā domas, kam seko attiecīgas sajūtas. Viņš allaž uzklausa sirsnīgas lūgšanas, ja vien mēs lūdzam apņēmībā paklausīt Viņam, neatkarīgi no tā, kāda būs Viņa atbilde vai kad to saņemsim.

Tas Kungs ir solījis visiem, kuri lasīs un lūgs par Mormona Grāmatu:

„Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus, es gribētu pārliecināt jūs, lai jūs vaicātu Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi; un, ja jūs vaicāsiet sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku.

Un ar Svētā Gara spēku jūs varēsiet zināt patiesību par visu.” (Moronija 10:4–5.)

Tas ir apsolījums, par kuru nav jāšaubās. Miljoniem cilvēku ir izmēģinājuši un pārbaudījuši šo brīnišķo apsolījumu par lūgšanu, saņemot svētību, kas piepildījusi viņu dzīvi ar prieku un nezūdošu laimi. Šis apsolījums attiecas uz visām mūsu lūgšanām, kas izteiktas ar mērķi izzināt Dieva prātu

un gribu attiecībā uz mums. Mēs varam to piemērot ikreiz, kad saņemam padomus no kāda Dieva kalpa, kurš ir pilnvarots sniegt mums norādījumus. Mēs varam paļauties uz to, piemēram, uzklusot sprediķus vispārējā konferencē. Mēs varam to piemērot, uzklusot pazemīgos misionārus, kurus Dievs aicinājis ar mūsdienu pravieša starpniecību. Tas pats attiecas arī uz padomiem, ko saņemam no sava bīskapa vai draudzes prezidenta.

Lai lūgšana darbotos, mums jāievēro pavisam vienkārši likumi. Mums jāvaicā, lai uzzinātu patiesību, lūdzot Tēvu Jēzus Kristus vārdā. Mums jāvaicā sirsnīgi, kas nozīmē, ka tas jā dara ar patiesu nolūku — rīkoties saskaņā ar Dieva atbildi, lai kāda tā būtu. Un šim patiesajam nolūkam jāizriet no mūsu ticības Jēzum Kristus.

Klausītājs, kurš lasa Mormona Grāmatu, pirms kristībām un konfirmācijas var saņemt apstiprinājumu, ka šī grāmata ir patiesa, un apliecinājumu, ka Džozefs Smits pārtulkoja to ar Dieva spēku. Pēc tam, kad esam konfirmēti par baznīcas locekļiem, Svētais Gars var kļūt par mūsu pavadoni un apstiprināt citus patiesus principus. Kad vien lūdzam ticībā, mēs varam sagaidīt, ka Svētais Gars apliecinās mums, ka Jēzus ir Kristus, ka Dievs Tēvs dzīvo un ka Viņi mīl gan mūs, gan visus pārējos Debesu Tēva bērnus.

Tas ir viens no iemesliem, kādēļ Mormona Grāmatā ietverts apsolījums — kad Svētais Gars liecinās mums, ka Jēzus ir Kristus, mūsu sirdīs būs žēlsirdība: „Ja cilvēks ir lēnprātīgs un sirdi pazemīgs, un ar Svētā Gara spēku atzīst, ka Jēzus ir Kristus, tad viņam ir jābūt arī žēlastībai.” (Moronija 7:44.)

Mums ir lieliska iespēja katru gavēņa svētdienu pieaugt savā garīgumā. Gavēņa svētdiena var palīdzēt

mums gūt līdzīgu pieredzi tai, kādu guva Alma un Mosijas dēli, kuri lūdza un gavēja, lai izzinātu mūžīgo patiesību un varētu mācīt lamaniešus ar spēku, pilnvarām un mīlestību (skat. Almas 17:3, 9).

Gavēņa svētdienā mēs apvienojam lūgšanu un gavēšanu. Lai svētītu trūcīgos, mēs veicam dāsnu gavēņa ziedojumu vismaz divu izlaisto maltišu apmērā, nododot to bīskapam vai

draudzes prezidentam. Mūsu domas un lūgšanas ir pievērstas Glābējam un tiem, kam Viņš vēlētos, lai mēs kalpotu, atsaucoties uz viņu garīgajām un laicīgajām vajadzībām.

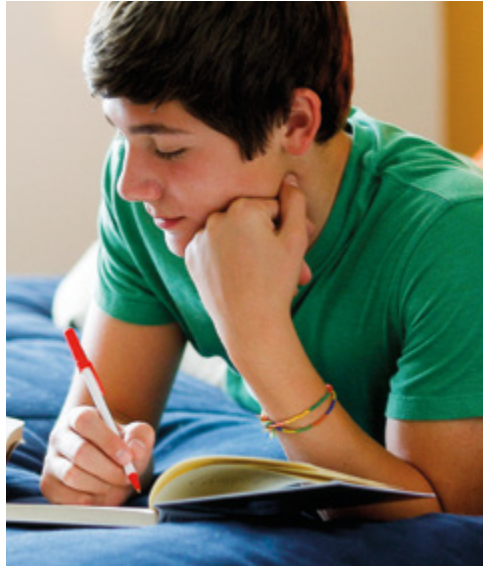
Tādējādi, kad vien mēs gavējam par to, lai varētu kļūt lēnprātīgāki, apmācāmāki un mīlošāki, mūsu lūgšanas un vēlmes kļūst līdzīgākas Glābēja lūgšanās un vēlmēm. Un mēs, gluži kā Viņš, lūdzam, lai varētu izzināt Tēva gribu un to izpildīt. ■

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Prezidents Airings māca, ka lūgšana un gavēšana var palīdzēt mums „izzināt mūžīgo patiesību”. Padomājiet, kuru no jūsu apmeklēto cilvēku liecības aspektiem vajadzētu stiprināt, un sagatavojiet stundu par šo tēmu. Piemēram, ja cilvēks, kuru apmeklējat, ir zaudējis kādu tuvu draugu vai ģimenes locekli, jūs varat runāt par mūžīgo ģimeni vai dzīvi pēc nāves. Jūs varat piedāvāt tiem, kurus apmeklējat, kopīgi gavēt, lai palīdzētu viņiem iegūt liecību par attiecīgo principu.

Sagatavojies lūgšanai!

Prezidents Airings atgādina mums, ka lūgšana ir „divpusēja saziņa starp Dievu un Viņa bērniem”. Atvēlot laiku, lai sagatavotos savām lūgšanām, tu vari padarīt šo divpusējo saziņu iespējamu. Lai sagatavotos savām ikdienas lūgšanām, tu vari atvēlēt dažas minūtes, lai veiktu ierakstu savā dienasgrāmatā. Tu vari uzskaitīt svētības, par kurām vēlētos pateikties Debesu Tēvam, pierakstīt to cilvēku vārdus, kam būtu nepieciešamas tavas lūgšanas, un jautājumus, uz kuriem vēlies saņemt atbildi. Pēc tam ieaicini Garu, nodziedot garīgu

dziesmu vai izlasot dažus Svēto Rakstu pantus. Lūdzot pievērs uzmanību Svētā Gara vadībai attiecībā uz to, kas tev jāsaka, kā arī savām sajūtām un domām (skat. M&D 8:2–3). Tu vari pierakstīt savu pieredzi dienasgrāmatā un pārskatīt saņemtās atbildes. Tu vari arī izpildīt uzdevumus no *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmatas* 95.–97. lappuses. Tas palīdzēs tev izvērtēt savas lūgšanas un iemācīties atpazīt Svēto Garu.

BĒRNI

Lūgšanas hamburgers

Kā lai zinu, ko teikt, lūdzot Dievu? Tu vari sākt savas lūgšanas, sakot: „Mīļais Debesu Tēvs”, un noslēgt tās ar vārdiem: „Jēzus Kristus Vārdā, āmen”. To, ko teikt pa vidu, tu vari izvēlēties pats, līdzīgi kā izvēloties, ko likt savā hamburgerā.

Izvēlies sava lūgšanas hamburgera sastāvdaļas — pieraksti, par ko tu gribētu lūgt, līdzās katrai no tām. Tu vari pateikties par saņemtajām svētībām, pastāstīt par savām raizēm, kā arī lūgt svētības vai atbildes uz saviem jautājumiem.

Tu vari izgriezt un izmantot šo hamburgeru vai uzzīmēt jaunu. Piekarini to pie sienas, lai labāk atcerētos, ko teikt savās lūgšanās.

Mīļais Debesu Tēvs,

Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un lūdziet par to, lai zinātu, kā tajā dalīties. Kā izpratne par Glābēja dzīvi un Viņa misiju vairo jūsu ticību Viņam un svēti māsas, par kurām rūpējaties, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Lai iegūtu vairāk informācijas, apmeklējiet reliefsociety.lds.org.

Jēzus Kristus dievišķā misija — dzīvības maize

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējuma mācības vēstījumu sērijas, kur aplūkoti dažādi Glābēja misijas aspekti.

Jēzus teica: „Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.” (Jāņa 6:51.) „Jēzus māca mums, Saviem mācekļiem, ka mums ik dienu vajadzētu vērsties pie Dieva pēc maizes — pēc palīdzības un spēka, kas mums nepieciešams tieši tajā dienā,” saka elders D. Tods Kristofersons no Divpadsmit apustuļu kvoruma. „Tā Kunga aicinājums . . . liecina par mīlošu Dievu, kas zina pat par nelielām, ikdienišķām Savu bērnu vajadzībām un dedzīgi vēlas palīdzēt tiem — citam pēc cita. Viņš saka, ka mēs varam lūgt ticībā šai Būtnei, „kas visiem dod devīgi un nepārmezdam, un [mums] taps dots” (Jēkaba v. 1:5).”¹ Ja mēs apzināsimies, ka Jēzus Kristus apmierinās mūsu vajadzības, mēs vērsīsimies pie Viņa, lai gūtu garīgu spēku.

Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, aicina

Padomājiet:

Kā Kristus mūs spēcina, kad mēs nākam pie Viņa?

mūs „pievienoties to agrīno Kristus mācekļu piedzīvojumam, kuri alka pēc dzīvības maizes — tiem, kuri *negāja* atpakaļ, bet nāca pie Viņa un palika ar Viņu, apzinoties, ka nav neviena cita, pie kura viņi varētu vērsties, lai tiktu pasargāti un pestīti.”²

Papildus rakstvietas

- Jāņa 6:32–35; Almas 5:34;
3. Nefija 20:3–8

ATSAUCES

1. D. Todd Christofferson, „Recognizing God’s Hand in Our Daily Blessings”, *Liahona*, 2012. g. jan., 25. lpp.
2. Jeffrey R. Holland, „He Hath Filled the Hungry with Good Things”, *Liahona*, 1998. g. jan., 76. lpp.

Ticība, ģimene,
palīdzība

No Svētajiem Rakstiem

Jēzus Kristus mācīja vairāk nekā 4000 cilvēku lielu pūli. Pēc trim dienām Viņš teica saviem mācekļiem: „Mana sirds iežēlojas šo ļaužu dēļ, jo . . . tiem nav ko ēst.

Un, kad Es tos neēdušus atlaidīšu uz mājām, tie ceļā noniks badā.” . . .

Un Viņa mācekļi Viņam atbildēja: „Kas šos ar maizi var paēdināt šie tuksnesi?”

Un [Jēzus] tiem jautāja: „Cik jums ir maizes?” Tie sacīja: „Septiņas.”

Tad Kristus „ņēma tās septiņas maizes un pateicās, pārlauza tās un deva Saviem mācekļiem, lai tās liek priekšā; . . .

Tiem bija arī mazums zivtiņu; un, pateicību sacījis, Viņš pavēlēja arī tās likt priekšā.

Bet tie ēda un paēda un pielasīja ar atlikušām druskām septiņus grozus.” (Skat. Marka 8:1–9.)

PALDIES TEV, BRĀLI DŽEJ!

Kristīne Pārsela

Cik gan pateicīga es jūtos par gara spēku, apņēmību, sagatavotību un mīlestību, ko izrāda neskaitāmi, dedzīgi kalpotāji visā baznīcā!

Rīt ir svētdiena,” es teicu savai piec-
gadīgajai meitiņai, kura ieritinājās
man klēpī. Viņas sejiņā atplauka plats
smaids.

„Vai, cik labi!” viņa teica. „Tad es
varēšu satikt brāli Džeju.”

Manu sirdi piepildīja pateicība. Cik
gan pateicīga es jutos par mīlošo un
gādīgo Sākumskolas skolotāju, kurš
bija atvieglojis mūsu iejušanos jaunajā
biskapijā pēc pārcelšanās. Došanās
projām no mūsu mājām ASV vidu-
saustumos, lai apmestos uz dzīvi 1350
jūdžu (2173 km) attālumā, bija trauma-
tiska pieredze visai mūsu ģimenei un
jo īpaši mūsu bērnodārzniecei Sizanai.
Būdamā kautrīga pēc dabas, viņa
baidījās no visa jaunā un bažīgi gaidīja
baznīcas apmeklējumu mūsu pirmajā
nedēļā jaunajā biskapijā.

Brālis Džejs — laipns un apņē-
mīgs vīrs — prata likt lietā vajadzīgo
humora devu un izrādīt pietiekami
lielu sirsnību, lai iegūtu Sīzanas uzti-
cību. Pirmajā svētdienā viņš pieliecās,
saņēma viņas roku, ielūkojās acīs un
teica: „Nāc nu, mīļumiņ! Mūsu klasē
ies jautri.”

Nedēļu pēc nedēļas Sīzana gaidīja
svētdienas vairāk par visām citām die-
nām. Līdzko mēs ieradāmies baznīcā,

viņa uzlūkoja sanākušos, meklējot
savu skolotāju. Viņš sveicinot viņai
uzsmaidīja.

Gadiem ejot, brālis Džejs atcerējās
katru skolēnu, dāvājot viņiem nelielas
veltes svētku un dzimšanas dienās.

Kad pienāca Sīzanas dzimšanas diena,
svarīgākais viesis, kuru viņa vēlējās
ielūgt uz savu ballīti, bija brālis Džejs.

Vai viņš maz nojauta, cik īpaša
ietekme viņam bija mūsu mazās
meitenītes dzīvē? Vai viņš maz apjauta,
cik lielā mērā viņa piecgādīgo Sākum-
skolēnu klase uzklausa viņa vārdus
un pārņemt viņa izturēšanos? Vai viņš
maz zināja, cik daudz man kā mātei
nozīmēja tas, ka viņš ir kļuvis par daļu
no manas meitas dzīves?

Vēlāk Sīzana pārgāja uz brāļa
Edvardsa klasi, un viņas lieliskā pie-
redze Sākumskolā turpinājās. Cik gan
pateicīga es jūtos par visiem apzinī-
gajiem, labi sagatavotajiem, pazemī-
gajiem vīriešiem un sievietēm, kuri
atstājuši pozitīvu un garīgu iespaidu
uz Sīzanas dzīvi!

Visa mūsu ģimene ir tikusi svētīta,
pateicoties apņēmīgiem cilvēkiem,
kuri kalpojuši mums ceļā uz ga-
rīgo pilnveidi. Es atceros gan izcilo
skautu vadītāju, gan ārkārtīgi iecietīgo

priesterības kvoruma padomdevēju,
gan pacietīgo semināra skolotāju, gan
īpašo Jauno sieviešu prezidiju, gan
gādīgo bīskapu.

Lai cik svētīta būtu mūsu ģimene,
zinu, ka mēs nebūt neesam unikāli.
Brāļa Džeja vietā varētu būt daudzi, jo
mūsu vidū ir daudz apņēmīgu brāļu
un māsu, kuru kalpošana atstājusi ie-
tekmi uz daudzām ģimenēm — līdzīgi
mūsējai. Cik gan pateicīgi mēs esam
par viņu gara spēku, apņēmību, saga-
tavitību un mīlestību!

Mēs pateicamies visiem tiem ne-
skaitāmajiem, dedzīgajiem kalpo-
tājiem visā baznīcā, kas palīdzējuši
mūsu ģimenei! ■

Autore dzīvo Nevadas štatā, ASV.

TIECIETIES MAINĪT CILVĒKU DZĪVI!

„Pievērsīsimies
vienkāršiem
veidiem, kā kal-
pot Dieva valstībā, allaž tiecoties
mainīt līdzcilvēku dzīvi — tai skaitā
arī savējo!”

Elders M. Rasels Balards, no Divpadsmit
apustuļu kvoruma, „O Be Wise”, Liahona,
2006. g. nov., 20. lpp.

JEREMIJA

„Jeremija dzīvoja grūtos laikos un grūtos apstākļos, taču Tas Kungs ļāva viņam skatīt „cerības pilnus laikus, kad notiks Israēla sapulcināšana pēdējās dienās”.¹ — Linda K. Bērtone, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente

Es esmu Hilkijas dēls, priesteris Anatotā, netālu no Jeruzālemes. Manā jaunībā „pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja:

pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām.”

Es jutos nesagatavots šim aicinājumam, tādēļ atbildēju: „Redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!”

Tas Kungs teica: „Nesaki: es esmu jauns, — jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu.

Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!” Tad Tas Kungs „aizskāra manu muti” un ielika tajā vārdus.²

Es pravietoju Jeruzālemē 40 gadus — no 626. līdz 586. gadam pirms Kristus — Josijas, Jojakima un Cedekijas valdīšanas laikā.³ Es biju Mormona Grāmatas pravieša Lehija laikabiedrs. Mēs abi nosodījām Jeruzālemes cilvēku ļaundarību un pravietojām par šīs dižās pilsētas sagrāvi.⁴

Tas Kungs pavēlēja, lai es pierakstu savus pravietojumus „rakstu ritulī”.⁵ Kad ķēniņš Jojakims izdzirdēja pravietojumus, viņš šo tīstokli sadedzināja.

Tas Kungs pavēlēja, lai es pierakstu šos pravietojumus no jauna, pievienojot tiem vēl daudzus citus.⁶

Sludinot Tā Kunga vārdu, es satapos ar pastāvīgu pretestību. Pašhurs, virspriestera dēls, lika mani nopērt un ielikt siekstā. Ļaužu pulki gribēja mani nonāvēt manas sludināšanas dēļ. Es

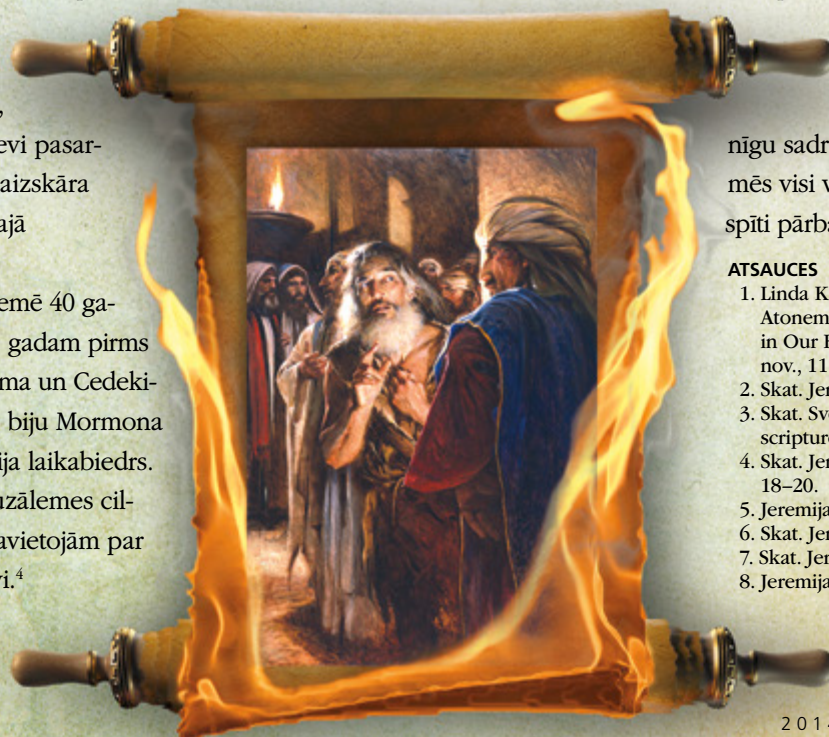
biju nepopulārs pravietis, kuru bieži ieslodzīja apakšzemes cietumos un bedrēs. Es dzīvoju laikā, kad valdīja patiesi liela ļaundarība.⁷

Taču, par spīti pārbaudījumu pilnīgai dzīvei, Tas Kungs ļāva man skatīt pēdējās dienas, kad israēlieši tiks sapulcināti, Tas Kungs ierakstīs Savu likumu „viņu sirdīs” un atvedīs viņus uz Ciānu — „vienu no katras pilsētas un [divus] no katras cilts”.⁸

Turpinot sludināt Tā Kunga vārdu — pat tad, kad tas bija grūti, — es uzzināju, ka uzticība evaņģēlijam dāvā mieru. Uzsākot personīgu sadraudzību ar To Kungu, mēs visi varam rast cerību — par spīti pārbaudījumiem un likstām. ■

ATSAUCES

1. Linda K. Burton, „Is Faith in the Atonement of Jesus Christ Written in Our Hearts?” *Liahona*, 2012. g. nov., 111.
2. Skat. Jeremijas 1:1–9.
3. Skat. Svēto Rakstu ceļvedi, „Jeremija”, scriptures.lds.org.
4. Skat. Jeremijas 6. nodaļu; 1. Nefija 1:13, 18–20.
5. Jeremijas 36:2.
6. Skat. Jeremijas 36:23–32.
7. Skat. Jeremijas 20:2; 26:8; 38:6.
8. Jeremijas 31:33, 3:14.

ŽADEĪTA KĀPOSTS

Elēna K. Džensena

Kalpojot misijā Taivānā, kādu sava-
tavošanās dienu mēs ar pārinieci
pavadījām kādu laiciņu Nacionālajā
pils muzejā Taipejā. Visievērojamākais
mākslas darbs šajā muzejā ir, tā sau-
camais, žadeīta kāposts. To apbrīnoja
daudzi cilvēki, taču manās acīs tas bija
vienkārši žadeītā grebts kāposts. Tas,
bez šaubām, bija glīts, taču šķita, ka
kaut ko īsti līdz galam nesaprotu.

Kad bijām beigušas muzeja apskati,
es vaicāju savai pāriniecei: „Ko tu
domā par to žadeīta kāpostu?”

„Man ļoti patīk tas mākslas darbs!”

„Kāpēc?” es jautāju. „Tas taču ir
vienkārši kāposts.”

„Tu joko? Šis žadeīta kāposts ir ma-
nas dzīves moto!” viņa iesaucās.

„Tas kāposts?”

„Jā! Vai tad tu nezini to stāstu?”

„Acīmredzot, ne.”

Tad viņa pastāstīja man šo stāstu,
un viņai izrādījās taisnība. Kāposts
kļuva arī par manas misijas un manas
dzīves moto.

Lai žadeīta grebums būtu lielā
vērtē, žadeīta gabalam jābūt vien-
krāsainam. Grebumi no nevainojama
žadeīta ir ļoti dārgi, jo ir gandrīz neie-
spējami atrast perfektu žadeītu. Taču

žadeīta kāposts vienā galā ir zaļš, bet
otrā — balts, turklāt, tajā ir plaisas un
izciļņi. Neviens prasmīgs akmeņkalis
nebija vēlējies izniekot laiku ar šādu
žadeīta gabalu, līdz ieradās kāds,
ko ķīnieši dēvē par akmeņkalšanas
meistaru.

Ja vien žadeīts spētu runāt, es varu
iztēloties, kāda būtu viņa saruna ar
jauno akmeņkali. Es iztēlojos, kā ak-
meņkalis paņem rokās žadeīta gabalu.

„Ko tu gribi?” jautātu žadeīts.

„Es meklēju žadeītu, ko grebt,”
teiktu akmeņkalis.

„Tad atrodi sev citu gabalu. Es
esmu nevērtīgs. Abas manas krāsas ir
tā savijušās, ka tu nemūžam nespēsi

tās atdalīt. Manī ir plaisas un izciļņi.
No manis nekad nesanāks nekas vēr-
tīgs. Neiznieko savu laiku!”

„Ak, tu, mazais muļķa žadeīt!
Uzticies man! Es esmu meistarīgs
akmeņkalis. Es izveidošu no tevis
meistardarbu.”

Žadeīta kāpostu tik apbrīnojamu
padara tas, ka anonīmais meistars
izmantoja žadeīta nepilnības — di-
vas krāsas, plaisas un izciļņus —, lai
kāposts izskatītos pēc iespējas dabis-
kāks. Baltā, necaurredzamā daļa kļuva
par kāposta kātu, bet plaisas un izciļņi
tika izmantoti, lai iedzīvinātu lapas.
Ja šim žadeītam nebūtu nepilnību,
kāposts neizskatītos tik dabīgs.

TAS KUNGS UZLŪKO SIRDĪ

„Mūsu pasaulē tikumisks raksturs bieži vien šķiet ma-
zāk svarīgs par ārējo skaistumu un pievilcību, taču jau
kopš sendienām Tā Kunga padoms pravietim Samu-
ēlam atbalso: „Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki; cilvēks
redz, kas parādās viņa acīm, bet Tas Kungs uzlūko
sirdi.” (1. Samuēla 16:7.)”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Canaries with Gray on Their Wings”,
Liahona, 2010. g. jūn., 4. lpp.

Tā kā šis mākslas darbs izdevās tik skaists, tas tika uzdāvināts kādam no Ķīnas karaļnama un rotāja skaisto Āzijas piļu zāles, līdz galu galā nonāca Taivānas muzejā.

Tas man atgādina par Etera 12:27: „Ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības. . . . Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, tad Es darišu, ka vājības kļūs tiem par spēku.”

Pēc tam, kad biju redzējusi žadeīta kāpostu, es ieraudzīju šo pantu citā gaismā. Mēs līdzināmies šim žadeīta

gabalam, tikai vēl joprojām atrodamies grebšanas procesā. Mums ir jāuzticas mūsu meistarīgajam akmeņkalim — Jēzum Kristum —, kurš padarīs mūsu vājības par spēku. Ar savu nepilnīgo skatījumu mēs dažkārt pievēršamies savām nepilnībām un krietam izmisumā, domājot, ka nekad nebūsim pietiekami labi. Taču mūsu Glābējs, Jēzus Kristus, redz mūsos to, par ko mēs varam kļūt. Ja vien mēs ļausim, lai mūsu dzīvē darbojas Viņa Izpirkšana, Viņš izveidos no mums meistar-darbus, kas kādudien dzīvos kopā ar ķēniņu Ķēniņu. ■

Autore dzīvo Jūtā, ASV.

KĀ ES VARU SASKATĪT SEVĪ TO, KO MANĪ REDZ MEISTARS?

Ir grūti saredzēt sevī to, ko mūsos redz Tas Kungs. Viņš saskata mūsos Dieva bērnu, kam piemīt dižens potenciāls un liela vērtība, taču mēs paši dažkārt pievēršamies saviem trūkumiem. Mūsu Debesu Tēvs nav radījis mūs tālab, lai mēs skumtu par savām nepilnībām, bet gan tālab, lai mēs kļūtu par skaistiem meistardarbiem. Mēs varam pārvarēt savas vājības caur Jēzus Kristus evaņģēliju un Viņa veikto Izpirkšanu.

Tu vari izlasīt šīs rakstvietas, lai uzzinātu, kā Tas Kungs izmanto nepilnīgus cilvēkus, lai paveiktu Savu darbu: 2. Mozus 4:10–12; Jeremijas 1:4–10; 1. Nefija 4:1–6; Almas 26:12; Mācība un Derības 35:17–18.

LIZOČKAS SIRDS

Marina Petrova

Mēs ar vīru pievienojāmies baznīcai 1995. gadā un jau nākamajā gadā tikām saistīti Stokholmas tempļi, Zviedrijā. Mums tika piesaistītas arī abas mūsu mazās meitiņas. Pēc diviem gadiem mēs tikām svētīti ar vēl vienu bērniņu — mazo Lizočku. Mums klājās labi. Mēs visi bijām laimīgi. Taču divas dienas pēc nākšanas pasaulē mūsu mazajai sākās problēmas ar ēšanu. Mēneša laikā viņa pieņēmas svarā tikai par 300 gramiem.

Bērnu veselības aprūpes centra darbinieki ieteica barot viņu biežāk. Es redzēju, ka viņa grib ēst, taču nespēj. Beigu beigās mans vīrs aizveda viņu uz pilsētas slimnīcu. Ārsts uzreiz noteica diagnozi — iedzimts sirds defekts. Viens no sirds vārstuļiem nedarbojās, un vājās plaušu apasiņošanas dēļ viņai bija grūti paelpot un paēst.

Viņai bija nepieciešama operācija, taču tolaik Krievijā šādas operācijas bērniem veica tikai no divu gadu vecuma. Mūsu meitiņai bija tikai viens mēnesītis. Ārsts izrakstīja zāles, sakot, ka vēlāk, kad viņa paaugsies, viņi varēs veikt operāciju.

Pēc mēneša Lizočkas sirdsdarbība dramatiski pasliktinājās, un mēs steidzāmies uz slimnīcu. Es turēju viņu, kamēr braucām. Viņa skatījās

uz mani tā, it kā lūgtos pēc palīdzības. Es nezinu, ko es būtu darījusi, ja nebūtu baznīcas locekle. Taču mēs ar vīru uzticējāmies Tam Kungam un nešaubīgi ticējām, ka viss būs labi.

Es centos viņu nomierināt, sakot: „Nebaidies ne no kā, mana maziņā! Dievs mūs mīl. Viņš mums palīdzēs, un viss būs labi.”

Visbeidzot mēs bijām klāt. Cieši pieklāvusi viņu sev, steidzos uz uzņemšanas nodaļu. Lizočkas aktīvas krita ciet. Viņa tik tikko elpoja. Gandrīz vairs nespēdama parunāt, pastāstīju ārstam par savu bērnu, un mediķi aizveda viņu uz intensīvās terapijas nodaļu. Ārsts teica, ka viņai ir sākusies plaušu tūska, un viņi pievienoja viņu mākslīgās elpināšanas iekārtai.

Nākamajā dienā mēs runājām ar sirds ķirurgijas nodaļas vadītāju. Viņš teica: „Es esmu veicis šādas operācijas, bet tikai vecākiem bērniem. Kāds ir viņas vecums?”

„Divi mēneši,” mēs viņam atbildējām.

„Viņai jau tagad ļoti sāp. Viņa ir tik maziņa, un plaušu tūska ir nopietna lieta, mēs vairs nedrīkstam vilcināties. Es nekad neesmu veicis šādu operāciju tik mazam bērniņam. Es centīšos

darīt visu, kas manos spēkos. Jums būs jāiegādājas mākslīgais divviru vārstulis. Tas ir ļoti dārgs — 2100 dolāru. Operācija notiks pēc četrām dienām.”

Ko mēs varējām iesākt? Ne mums pašiem, ne kādam no mūsu paziņām nebija tādas naudas. Taču drīz par mūsu problēmu uzzināja citi, un, pateicoties viņu dāsnumam un Tā Kunga žēlastībai, mēs varējām savākt nepieciešamos līdzekļus. Man vīrs iegādājās vārstuli, kas bija nepieciešams, lai glābtu mūsu bērniņa dzīvību.

Par mūsu mazo meitiņu lūdza un gavēja ne vien visi brāļi un māsas no mūsu draudzes, bet arī misionāri un daudzi pēdējo dienu svētie visā pilsētā. Mēs jutām viņu atbalstu. Operācijas dienā, sēdot uzgaidāmajā telpā, mēs jutām Svētā Gara klātbūtni un mūsu brāļu un māsu lūgšanas. Mēs zinājām, ka viņi ir līdzās! Un arī Dievs bija ar mums, vadot ķirurgus. Mēs zinājām, ka Viņš mūs nepametīs un viss nokārtosies.

Pēc operācijas pie mums pienāca ķirurgs un, nedaudz apmulsis, teica: „Viss izdevās. Mēs ievietojām vārstuli. Es nezinu, kā tas nākas, taču viss notēja veiksmīgi.” Bet mēs zinājām, kādēļ tā. Debesu Tēvs viņu svētīja.

Lizočka palika slimnīcā vēl trīs

KAD ŠKIET, KA LŪGŠANAS NETIEK ATBILDĒTAS

„Ir tik grūti, ja uz sirsnīgu lūgšanu par to, ko ļoti vēlies, netiek atbildēts tā, kā mums to gribētos. Ir grūti saprast, kādēļ dziļa un patiesa ticība un paklausīga dzīve nenes gaidīto rezultātu. Glābējs mācīja: „Viss, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, tiks jums dots, *kas jums ir noderīgs.*” [M&D 88:64; slīpraksts pievienots.] Dažkārt ir grūti saprast, kas tad, ilgtermiņā raugoties, ir tas *labākais* un *noderīgākais*. Jūsu dzīve kļūs vieglāka, ja jūs pieņemsit, ka tas, ko Dievs dara jūsu dzīvē, tiek darīts jūsu *mūžīgās* labklājības labā.”

Elders Ričards G. Skots, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Using the Supernal Gift of Prayer”, *Liahona*, 2007. g. maijs, 9.

dienas, kamēr mazinājās sirds un plaušu tūska. Pēc operācijas griezumam nosedza tikai ar plānu membrānu, un pēc dažām dienām ārsti veica vēl vienu operāciju, lai aizvērtu griezumu krūtīs un orgānos. Gandrīz neviens no ārstiem negaidīja, ka viņa izdzīvos. Taču mēs ticējām Debesu Tēvam un Viņa spēkam, mēs ticējām — ja vien tā būs Viņa griba, Lizočka izveseļosies.

Vienīgi Dievs varēja mums atdot mūsu Lizočku. Viņai ar katru dienu kļuva arvien labāk. Viņa uzturējās slimnīcā vēl vienu mēnesi, un tagad ir mājās — kopā ar mums.

Dievs ir brīnumu Dievs. Viņš uzklausa mūsu lūgšanas un grūtos brīžos nes mūs Savās rokās. Pārbaudījumi stiprina mūsu ticību un māca ticēt, cerēt un mīlēt. ■

Raksta autore tagad dzīvo Beļģijā.

Elders
Deivids A. Bednārs
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Misionāru, ģimenes vēstures un tempļa darbs

Svētsvinīgā sanāksmē Kērtlandes templī, 1837. gada 6. aprīlī, pravietis Džozefs Smits teica: „Galu galā, pēc visa, kas teikts, mūsu dižākais un svarīgais pienākums ir sludināt evaņģēliju.”¹

Gandrīz tieši pēc septiņiem gadiem, 1844. gada 7. aprīlī, viņš paziņoja: „Mūsu lielākā atbildība, kuru Dievs mums uzticējis šajā pasaulē, ir uzmeklēt mūsu mirušos. Apustulis saka: „Viņi bez mums nevar sasniegt pilnību” [skat. Ebrejiem 11:40], jo ir nepieciešams, lai saistīšanas spēks būtu mūsu rokās, lai mēs varētu saistīt mūsu bērnus un mūsu aizgājējus evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā — laikmetā, kad piepildās tie solījumi, ko Jēzus Kristus deva pirms pasaules radišanas cilvēku glābšanai.”²

Daži, iespējams, prāto, kā gan abi šie darbi — gan evaņģēlija sludināšana, *gan* savu mirušo priekšteču uzmeklēšana — var tikt vienlaicīgi uzskatīti par dižāko pienākumu un atbildību, ko Dievs uzticējis Saviem bērniem. Es vēlos paskaidrot, ka šis

Evaņģēlija sludināšana un savu mirušo priekšteču meklēšana ir savstarpēji papildinošas vienota, varena darba daļas — mīlestības darba, kura mērķis ir izmainīt, pievērst un šķīstīt patiesu taisnības meklētāju sirdis.

mācības uzsver pēdējo dienu glābšanas darba viengabalainību. Misionāru darbs un ģimenes vēstures un tempļa darbs viens otru papildina, tie ir savstarpēji saistīti viena un tā paša varenā darba aspekti, „kuru [Dievs], laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas — Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes” (Efeziešiem 1:10).

Es lūdzu, kaut Svētā Gara spēks palīdzētu mums visiem, kad kopīgi domājam par pēdējo dienu brīnišķo glābšanas darbu!

Cilvēku sirdis un priesterības priekšraksti

Evaņģēlija sludināšana un savu mirušo priekšteču meklēšana ir divi dievišķi doti

pienākumi, kam ir saistība gan ar mūsu sirdi, gan priesterības priekšrakstiem. Tā Kunga darba būtība ir izmainīt cilvēku sirdis, pārvērst un šķīstīt tās caur derībām un priekšrakstiem, kas veikti ar atbilstošām priesterības pilnvarām.

Vārds *sirds* baznīcas pamatdarbos parādās vairāk nekā 1000 reižu, simbolizējot katra indivīda dziļākās jūtas. Tādējādi mūsu sirds — mūsu vēlmju, simpātiju, nolūku, motīvu un attieksmes kopsumma — parāda, kas mēs esam, un nosaka, par ko kļūsim.

Tā Kunga mērķis attiecībā uz misionāru darbu ir aicināt visus nākt pie Kristus, saņemt atjaunotā evaņģēlija svētības un pastāvēt līdz galam caur ticību Kristum.³ Mēs

Vienkārši izpildot vai atbildīgi atzīmējot visu, kas ietverts mūsu garajā evaņģēlija darbu sarakstā, mēs nenodrošināsim Viņa tēlu savos sejas vaibstos un nepiedzīvosim vareno pārmaiņu savā sirdī.

nedalāties evaņģēlijā tikai, lai stiprinātu pēdējo dienu baznīcu vai palielinātu tās locekļu skaitu. Drīzāk mēs cenšamies piepildīt dievišķi doto pienākumu — sludināt, ka Tēva laimes iecere ir patiesa, apliecināt Viņa Vienpiedzimušā Dēla, Jēzus Kristus, dievišķumu un liecināt par Glābēja Izpirkšanas upura iedarbību. Evaņģēlija sludināšanas pamatmērķis ir aicināt visus „nākt pie Kristus” (skat. Moronija 10:30–33), piedzīvot „vareno sirds pārmaiņu” (skat. Almas 5:12–14) un piedāvāt pestīšanas priekšrakstus tiem, kas vēl nav slēguši derības šajā laicīgajā dzīvē.

Tas Kungs uztic mums tempļu celtniecību un aizstājošo priekšrakstu veikšanu ar mērķi — īstenot dzīvo un mirušo paaugstināšanu. Mēs nepielūdzam svētajos tempļos tikai tālab, lai gūtu atmiņā paliekošu personīgo pieredzi vai ģimenes pieredzi. Drīzāk jau mēs cenšamies piepildīt dievišķi uzticēto pienākumu — piedāvāt glābšanas un paaugstināšanas priekšrakstus visai cilvēces ģimenei. Iedēstot bērnu sirdīs tēviem (tai skaitā Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam) dotos apsolījumus, pievēršot bērnu sirdis viņu tēviem un veicot ģimenes vēstures izpēti un aizstājošos priekšrakstus templī, tiek darīts darbs, kas svētī tos individuus, kuri atrodas garu pasaulē un vēl nav slēguši derības.

Priesterības priekšraksti paver ceļu uz dievišķības spēku:

„Un šī lielākā priesterība vada evaņģēliju un tur valstības noslēpumu atslēgu, patiesi Dieva atziņas atslēgu.

Tādēļ tās priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks.

Un bez tās priekšrakstiem un priesterības pilnvarām, dievišķības spēks

netiek pasludināts cilvēkiem miesā” (M&D 84:19–21).

Lūdzu, padomājiet par šo pantu svarīgo nozīmi! Individam, pirmkārt, *ir jāieiet* pa kristību vārtiem un jāsaņem Svētā Gara dāvana, un tad jāturpina virzīties uz priekšu pa derību un priekšrakstu ceļu, kas ved pie Glābēja un Viņa veiktās Izpirkšanas svētībām (2. Nefija 31. nodaļa). Mums ir nepieciešami priesterības priekšraksti, lai mēs varētu visā pilnībā nākt pie Kristus un tapt pilnveidoti Viņā (skat. Moronija 10:30–33). Bez priekšrakstiem indivīds nevar saņemt visas tās svētības, kas mums pieejamas, pateicoties Tā Kunga bezgalīgajam un mūžīgajam upurim (skat. Almas 34:10–14) jeb dievišķības spēkam.

Tā Kunga darbs ir vienots, varens darbs, kas pievēršas cilvēku sirdīm, derībām un priesterības priekšrakstiem.

Mācības piemērošana

Šī dievišķā mācība izgaismo divus, svarīgus aspektus saistībā ar mūsu darbu baznīcā.

Pirmkārt, mēs bieži vien pārsmēri nodalām glābšanas darba jomas līdz ar attiecīgajām politikām un procedūrām. Es baidos, ka daudzi no mums tik intensīvi pievēršas noteiktiem Tā Kunga darba aspektiem, ka nespēj ar pilnu jaudu piedalīties šajā visaptverošajā glābšanas darbā.

Kamēr Tas Kungs cenšas apvienot visas lietas Kristū, mēs bieži vien sadalām un specializējam tās, sašaurinot savu izpratni un redzējumu. Nonākot galējībās, prioritāte tiek piešķirta programmu īstenošanai un statistikas uzlabošanai, nevis cilvēku aicināšanai slēgt derības un cienīgi saņemt

priekšrakstus. Šāda pieeja attur no šķīstīšanās, prieka, turpmākas pievēršanās, garīga spēka un aizsardzības, kuru saņemam, atdodot savas sirdis Dievam (skat. Helamana 3:35). Vienkārši izpildot vai atbildīgi atzīmējot visu, kas ietverts mūsu garajā evaņģēlija darbu sarakstā, mēs nenodrošināsim Viņa tēlu savos sejas vaibstos un nepiedzīvosim vareno pārmaiņu savās sirdīs (skat. Almas 5:14).

Otrkārt, Elijas garam ir centrāla un būtiska nozīme evaņģēlija sludināšanas darbā. Iespējams, Tas Kungs uzsvēra šo patiesību, nosakot kārtību, kādā norisinājās evaņģēlija pilnības atjaunošana uz Zemes šajās pēdējās dienās.

Svētbirzi Džozefs Smits redzēja un runāja ar Mūžīgo Tēvu un Jēzu Kristu. Ar šo vīziju aizsākās evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmets (skat. Efeziešiem 1:10) un Džozefs uzzināja gan to, kāda ir Dievības patiesā daba, gan to, ka atklāsmes turpinās.

Aptuveni pēc trim gadiem, 1823. gada 21. septembra vakarā, par atbildi uz sirsnīgu lūgšanu Džozefa guļamistabu piepildīja gaisma, līdz kļuva gaišāks „nekā pusdienas laikā” (Džozefs Smits — Vēsture 1:30). Pie viņa gultas parādījās persona, kas uzrunāja jaunieti vārdā, pasludinot, ka „viņš ir vēstnesis, sūtīts no Dieva . . . un ka viņa vārds ir Moronijs” (Džozefs Smits — Vēsture 1:33). Viņš deva Džozefam norādījumus par Mormona Grāmatas nākšanu klajā. Un pēc tam Moronijs citēja no Malaehija grāmatas Vecajā Derībā (ar pavisam nelielām izmaiņām ķēniņa Jēkaba Bibeles versijā):

Mēs nepielūdzam svētajos tempļos tikai tālab, lai gūtu atmiņā paliekošu personīgo pieredzi vai ģimenes pieredzi. Drīzāk jau mēs cenšamies piepildīt dievišķi uzticēto pienākumu — piedāvāt glābšanas un paaugstināšanas priekšrakstus visai cilvēces ģimenei.

„Redzi, Es tev atklāšu priesterību no pravieša Elijas rokas, pirms atnāks Tā Kunga lielā un baigā diena. . . . Un Viņš iedēsīs bērnu sirdīs solījumus, kas doti tēviem, un bērnu sirdis pievērsīsies saviem tēviem. Ja tas tā nebūs, visa zeme tiks pilnīgi nopostīta pie Viņa atnākšanas.” (Džozefs Smits — Vēsture 1:38–39.)

Moronija norādījumos jaunajam pravietim tika ietvertas divas tēmas: (1) Mormona Grāmata un (2) Malaehija vārdi, kas pravieto par Elijas lomu visa tā atjaunošanā, par ko Dievs runājis ar svēto praviešu muti jau kopš pasaules pirmsākumiem (skat. Apustuļu darbi 3:21). Tādējādi, pašos Atjaunošanas aizsākumos tika atklāta pareizā izpratne par Dievības dabu, iedibināta apziņa, ka atklāsmes turpinās, uzsvērtā Mormona Grāmatas nozīme un paredzēta glābšanas un paaugstināšanas darba aizsākšana gan par

dzīvajiem, gan mirušajiem.

Lūdzu, tagad padomājiet par Mormona Grāmatas lomu siržu izmaiņā un Elijas gara lomu siržu pievēršanā!

Mormona Grāmata, apvienojumā ar Tā Kunga Garu, ir „visdīzākais līdzeklis, kādu Dievs mums devis pasaules pievēršanai”.⁴ Šis Atjaunošanas Svēto Rakstu krājums ir mūsu reliģijas noslēgākmenis, kam ir būtiska loma dvēseļu vešanā pie Glābēja. Mormona Grāmata ir vēl viena liecība par Jēzu Kristu — būtiska liecība par Pestītāja dievišķumu pasaulei, kura pieaug laicīgumā un ciniskumā. Kad cilvēki lasa un studē Mormona Grāmatu, ar patiesu nolūku lūdzot, lai uzzinātu, vai šī grāmata ir patiesa, viņu sirdis izmainās.

*Evaņģēlija
sludināšana un
savu mirušo
priekšteču meklēšana
ir divi dievišķi doti
pienākumi, kam
ir saistība gan
ar mūsu sirdi,
gan priesterības
priekšrakstiem.*

Elijas gars ir „Svētā Gara izpausme, kas liecina par ģimenes dievišķo dabu”.⁵ Šī īpašā Svētā Gara ietekme sniedz spēcīgu liecību par Tēva laimes ieceri un mudina cilvēkus uzmeklēt un turēt dārgā piemiņā savus priekštečus un ģimenes locekļus — gan aizgājušos, gan tagadējos. Elijas gars ietekmē gan baznīcas locekļus, gan cilvēkus ārpus baznīcas, liekot viņu sirdīm pievērsties tēviem.

*Šajā rakstā ir ietverti seši video.
Noskenē šo svītrkodu vai apmeklē
lds.org/go/bednar1014, lai redzētu
pirmo video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

Ir pienācis laiks daudz efektīvāk izmantot šo iedarbīgo kombināciju: varenā pārmaiņu sirdīs, kas rodas, lielākoties, pateicoties Mormona Grāmatas garīgajam spēkam, un siržu pievēršanos tēviem, kas notiek caur Elijas garu. Alkas pēc saiknes ar savu pagātni var sagatavot cilvēku Dieva ietekmīgā Dieva vārda saņemšanai un stiprināt viņa vai viņas ticību. Sirds pievēršanās tēviem kalpo par unikālu līdzekli, kas palīdz turēties pretī pretinieka ietekmei un stiprināt savu pievēršanos.

*Noskaties otro video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

Principi

Tagad es gribētu noteikt četrus principus saistībā ar garīgo spēku, ko gūstam, pateicoties pārmaiņām sirdī un sirds pievēršanai tēviem.

1. **Sirdis un pievēršanās evaņģēlijam.** Pievēršanās tēviem atmodina un sagatavo sirdi varenajai pārmaiņai.

Tādējādi Elijas gars palīdz pievērsties evaņģēlijam.

*Noskaties trešo video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

2. **Sirdis un aktivitātes uzturēšana.**

Pievēršanās tēviem stiprina un spēcina sirdis, kas piedzīvojušas varenā pārmaiņu. Tādējādi Elijas gars palīdz uzturēt jaunpievērsto aktivitāti.

*Noskaties ceturto video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

3. **Sirdis un aktivizēšana.**

Pievēršanās tēviem mīkstina sirdi, kas nocietinājusies pēc tam, kad piedzīvojusi varenā pārmaiņu. Tādējādi Elijas gars paver durvis uz aktivizēšanu.

*Noskaties piekto video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

4. **Sirdis un drosmīgi misionāri.**

Misionārs, kurš ir pieredzējis gan varenā pārmaiņu sirdī, gan sirds pievēršanās, būs vairāk pievērstis ticībai, vairāk ziedosies un būs drosmīgāks kalpotājs.

*Noskaties sesto video ar stāstu, kurā atainots
šis princips.*

Ņemot vērā strauji augošo, sagatavotāko misionāru spēku, mēs vienkārši nevaram paļauties tikai uz iepriekšējiem veiksmīgas sludināšanas piemēriem, nosakot turpmāko virzienu un metodes. Tas Kungs ir iedvesmojis jaunu tehnoloģiju un palīgriku izstrādi, kas ļauj mums gūt no vienotā misionāru un ģimenes vēstures, un tempļa darba daudz lielākā mērā nekā jebkad agrāk šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā. Un tā nav sagādīšanās, ka šie jaunievedumi ir nākuši klajā tieši šajā laikā, kad tie tik ļoti nepieciešami misionāru

*Elijas gars ir „Svētā
Gara izpaušme, kas
liecina par ģimenes
dievišķo dabu”.*

darba sekmēšanai visā pasaulē. Tā Kunga darbs ir vienots, varens darbs, kas pievēršas cilvēku sirdīm, kuras izmainās un pievēršas, svētajām derībām un dievišķības spēkam, kas izpaužas caur priesterības priekšrakstiem.

Kopsavilkums un liecība

Tas Kungs ir pasludinājis: „Es spēju paveikt Savu darbu” (2. Nefija 27:21), un „Es pasteidzināšu Savu darbu savā laikā” (M&D 88:73). Mēs esam liecinieki tam, ka Viņš pasteidzina Savu darbu.

Mēs dzīvojam un kalpojam evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā. Apziņai par mūžīgo nozīmi, kāda ir šim īpašajam evaņģēlija atklāšanas laikmetam, kurā dzīvojam, vajadzētu ietekmēt visu, ko darām un par ko cenšamies kļūt. Šajās pēdējās dienās mums jāpaveic varens, milzīgs, būtisks un steidzams glābšanas darbs. Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt par savām svētībām un pieņākumiem, dzīvojot šajā īpašajā, noslēdzošajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā! Cik gan pazemīgiem mums vajadzētu būt, zinot, ka „no tā, kuram daudz tiek dots, daudz tiek prasīts” (M&D 82:3)!

Evaņģēlija sludināšana un savu mirušo priekšteču meklēšana ir savstarpēji papildinošas vienota, varena darba daļas — mīlestības darba, kura mērķis ir izmainīt, pievērst un šķīstīt patiesu taisnības meklētāju sirdis. Mākslīgā robeža, kuru tik bieži novelkam starp misionāru darbu un tempļa

un ģeoloģijas darbu, tiek dzēsta, jo tas ir viens un tas pats dižais pestīšanas darbs.⁶

Vai mēs spējam saprast, ka tempļa un ģimenes vēstures darbs var palīdzēt klausītājiem un mazaktīviem baznīcas locekļiem gūt dziļāku izpratni par pestīšanas ieceri? Vai mēs apzināties, ka Elijas gars ir viens no iedarbīgākajiem spēkiem jaunpievērsto aktivitātes uzturēšanā? Vai mēs spējam daudz pilnvērtīgāk novērtēt to, cik svarīga loma ir brīžiem, kad dalāmies ģimenes stāstos, lai pievērstu sirdis un atrastu cilvēkus, kurus varētu mācīt gan baznīcas locekļi, gan misionāri? Vai mēs spējam palīdzēt tiem, kam kalpojam, rast biežāku pieeju dievišķības spēkam, cienīgi piedaloties tādos priekšrakstos kā Svētā Vakarēdiena pieņemšana, kā arī kristības un konfirmācija par mirušajiem?

Kaut jūs varētu skaidri saredzēt, nekļūdīgi saklausīt un vienmēr atcerēties, cik svarīga ir jūsu dalība Tā Kunga darbā, kas izmaina, pievērs un šķīstī cilvēku sirdis! ■

Uzruna jauno misijas prezidentu seminārā, 2013. gada 25. jūnijā.

ATSAUCES

1. *Baznīcas prezidentu mācības: Džožeļs Smits* (2007. g.), 330. lpp.
2. *Baznīcas prezidentu mācības: Džožeļs Smits*, 475. lpp.
3. Skat. *Sludini Manu evaņģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata* (2005. g.), 1. lpp.
4. Ezra Taft Benson, „A New Witness for Christ”, *Ensign*, 1984. g. nov., 7. lpp.
5. Russell M. Nelson, „A New Harvest Time”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 34. lpp.
6. Skat. Spencer W. Kimball, „The Things of Eternity — Stand We in Jeopardy?” *Ensign*, 1977. g. jan., 3. lpp.

MĀCĪŠANĀS MĀJĀS

Ne vienmēr būs redzami tūlītēji rezultāti, taču, ja jūs izmantosit vienkāršos savas ikdienas mirkļus, lai mācītos un mācītu, tam var būt spēcīga ietekme. Vairākas ģimenes dalās savā pieredzē par šo ietekmi savā dzīvē.

Ikdienišķie brīži

„Ir reizes, kad, formāli sarunājoties par kādu evaņģēlija tēmu, mēs jūtamies neveikli. Neformāli mācīšanas brīži mūs ir, patiesi, svētījuši ar iespēju mācīt saviem bērniem svarīgas

mācības. Dienas laikā ir daudz vairāk neformālu mācīšanas brīžu nekā formālu mācīšanas brīžu, tāpēc mēs izmantojam šīs iespējas mācīt saviem bērniem svarīgus principus.

Piemēram, iepērkoties veikalā, es mācu par godīgumu. Mani bērni apgūst principus vieglāk, kad redz to pielietojumu.”

Mona Vilanueva, no Filipīnām

Satuvīšanās uzkodu starplaikos

„Neformāli mācīšanas brīži man ir palīdzējuši izveidot labākas attiecības ar maniēm bērniem. Kad, pārrodoties no skolas, mēs sēžam virtuvē pie galda un ieturam nelielas uzkodas, mēs pārrunājam tās dienas aktualitātes skolā. Bieži kāds no viņiem dalās sava drauga izteikumā vai tajā, kā viņš vai viņa jūtās, kad kāds kaut ko pateica vai izdarīja. Tas man ļauj dalīties īpašā liecībā un runāt par mana bērna sajūtām attiecīgajā situācijā. Es domāju, ka nepiespiestās sarunās, bērniem jūtoties brīvi, viņi daudz labprātāk pārrunās nozīmīgus tematus, kad būs tāda nepieciešamība, jo apziņa, ka viņu vecāki viņus uzklausīs, viņos iedveš uzticību.”

Alisone Frosta, no Grieķijas

Sarunas braucienu laikā

„Es katru rītu pavadu savas meitas, braucot autobusā uz skolu, tāpēc mums ir daudz iespēju runāt. Nesen, vienā no tādām reizēm, mēs pamanījām, ka kādam vīram ir domstarpības ar sievu. Manas meitas ātri paskatījās uz mani un gaidīja, lai es to komentētu. Tā vietā es viņām jautāju, kādas ir viņu sajūtas, to redzot. Viņas man pastāstīja, ka, viņuprāt, vīrietim nekad nevajadzētu sarunāties ar savu sievu šādā veidā. Pēc tam mums bija saruna par laulībām un attiecībām. Mūsu 30 minūšu ilga brauciens autobusā izrādījās ļoti izglītojošs un pacilājošs.”

Mario Lorens, no Gvatemalas

Vienotās rūpēs par bērniem

„Mēs ar sievu apzināmies, ka mācīt mūsu bērnus, pirmkārt, ir mūsu atbildība, nevis vadītāju atbildība, taču mēs esam pateicīgi par to, ko viņi dara, un mēs palīdzam, kur to spējam. Mūsu bīskapijā ir lieliski vadītāji, kas ļoti koncentrējas uz jauniešiem un bērniem un dara visu, ko spēj, lai palīdzētu viņiem apvert savu potenciālu, pamatojoties uz to, ko ir paveikuši viņu vecāki. Es esmu vairākas reizes ticis ar bīskapu, un es bieži sazinos ar jauniešu vadītājiem, lai jautātu par saviem bērniem un viņu sasniegumiem. Tas, ka mēs bieži runājam par mūsu bērnu sasniegumiem, mums visiem palīdz saprast, kā katram no viņiem palīdzēt.”

Džesijs N. Arumugams, no Dienvidāfrikas

KRISTUS MĀCIJA KALNA NOGĀZĒS UN MĀJĀS

„Glābējs [bija]

Dīžais Skolotājs. . . . Lielāko daļu no Savas kalpošanas Viņš mācīja. Tomēr baznīcā Viņš nemācīja gandrīz nevienu reizi. Viņš mācīja tur, kur bija cilvēki. Viņš mācīja uz lielcelļiem un maziem celiņiem, kalna nogāzēs, jūras krastā un mājās.”

Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Learning and Teaching in the Home and the Church — the Home” [„Mācīšanās un mācīšana mājās un Baznīcā — mājas”] (2014. gada palīgorganizāciju apmācību video) annualtraining.lds.org.

Spēks, kas rodams Svētajos Rakstos

„Svēto Rakstu studēšana man palīdz mācīties par Kristu un Viņa īpašībām, lai es varu kļūt tāds, kāds ir Viņš. Tas man arī sniedz lielāku Gara pārpilnību, kas mani vada un māca pielietot šos principus, kurus es esmu iemācījies, lai es varu būt sagatavots dzīves izaicinājumiem un kārdinājumiem, ar kuriem Sātans mani kārdinās. Es zinu, ka bez šīs svētības manā dzīvē es nespēšu sasniegt savu — Dieva dēla — potenciālu.”

Neitans Vudvards, no Anglijas

MĀCĪŠANĀS BAZNĪCĀ

10 principi, kuri būtu jāzina katram skolotājam

Papildus tam, lai nostiprinātu mācīšanās un mācīšanas ietekmi mājās, mēs varam uzlabot arī baznīcas nodarbību kvalitāti. Ja skolotāji pielietos šos 10 principus, viņi veicinās pievēršanos to cilvēku dzīvē, kurus viņi māca.

1. Apspriedieties ar vecākiem, kuri ir galvenie skolotāji, lai noteiktu nodarbības dalībnieku vajadzības, un tad atbilstoši māciet.
2. Sagatavojieties un māciet ar Garu. Izvēlieties jautājumus un mācību aktivitātes, kas veicina Gara vadītas pārrunas un nodarbības dalībniekiem sniedz garīgu piepildījumu.
3. Māciet cilvēkus, nevis stundas.
4. Koncentrējieties uz evaņģēlija pamata doktrīnām.
5. Māciet vienu vai divus atslēgas principus padziļināti, nevis centieties izņemt visu stundas saturu.
6. Aiciniet Garu, ļaujot visiem piedalīties (skat. M&D 88:122).
7. Iekļaujiet spēcīgu aicinājumu rīkoties — nevis ko tādu, ko aizejot mājās vajadzētu izlasīt, bet ko tādu, ko aizejot mājās vajadzētu pielietot.
8. Katras nodarbības beigās un tad, kad Gars jūs uz to mudina, dalieties savā liecībā par evaņģēlija mācībām.
9. Dzīvojiet pēc evaņģēlija un „savediet kārtībā savu māju” (skat. M&D 93:43–44, 50).
10. Rodiet veidus, kā turpināt mācīt arī ikdienas neformālajos brīžos.

ATSAUCES

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.4.
2. Gerijs E. Stivensons „The Ward Council—We’re All in This Together” [„Biskapijas padome — mēs visi esam vienoti darbā”] (2014. gada palīgorganizāciju apmācību video), annualtraining.lds.org.
3. Džefrijs R. Holands „Learning and Teaching in the Home and the Church—the Home” [„Mācīšanās un mācīšana mājās un Baznīcā — mājas”] (2014. gada palīgorganizāciju apmācību video) annualtraining.lds.org.

• ÜDENS — virspulse

*Es lūdzu Debesu Tēvu
atbrīvot mani no nemiera
un izmisuma, taču bez šiem
pārbaudījumiem es varētu
nesasniegt to „apsolīto zemi”,
uz kuru Viņš mani veda.*

Džons Varners

Aptuveni sešus mēnešus pēc koledžas beigšanas es sāku sajūst panikas lēkmes un raižu un depresijas uzliesmojumus. Es nezināju, no kurienes nāca šīs sajūtas, taču tās bija spēcīgas un novājinošas.

Man bija grūti koncentrēties. Darbā katrs jauns uzdevums raisīja tādu nemieru, ka es nevarēju mierīgi nosēdēt. Mans prāts bija satraukts, un mana sirds sitās tik strauji, ka, šķita, tā izlēks no krūtīm. Tas turpinājās dienām ilgi un katru dienu, atgriezies mājās pēc darba, es parasti nokritu uz dīvāna. Pirms es to atskārtu, vakars bija pagājis un nākamā darbadiena bija sākusies.

Šīs sajūtas turpinājās mēnešiem ilgi, pat pēc tam, kad biju atradis jaunu darbu un vērsies pēc profesionālas palīdzības.

Katru rītu ceļā uz darbu es lūdzu pēc spēka, lai tikai izturētu vēl vienu dienu un atgrieztos mājās pie savas sievas un meitas. Es nevarēju redzēt savas ciņas beigas un bieži vēlējos padoties. Daudzas dienas es lūdzos pēc debesu palīdzības, acīm piepildoties ar asarām. Es lūdzu sirsnīgāk nekā jebkad agrāk, lūdzoties Debesu Tēvu palīdzēt man saprast šo pārbaudījumu un atbrīvot mani no tā.

Kad nesajutu Garu, es jutos pazudis tumsā un izmisumā. Taču, kad Gars pacēla mani no manas bezcerības, es radu spēkus turpināt — lai arī tikai līdz manai nākamajai lūgšanai. Es sāku paļauties uz savu Debesu Tēvu vairāk nekā tikai lūgšanā pirms maltītes vai paviršā vakara atskaitīšanās lūgšanā. Tā es pietuvinājos Viņam.

Jūras viļņu dzīti

Savu raižu un izmisuma mocīts, es no jauna izlasīju stāstu par jarediešiem, kad viņi šķērsoja „lielo dziļumu” (Ētera 2:25). Es varu tikai iedomāties viņu raižpilnās nojauktas, kad viņi iekāpa baržās. Viņu ceļojums varēja būt bīstams, taču viņi zināja, ka devās uz zemi, kas ir „izraudzīta zeme pār visām citām zemēm” (Ētera 2:15).

Par viņu ceļojumu mēs lasām:

„Dievs Tas Kungs lika, lai tur būtu nevaldāms vējš, kas pūstu pār ūdens virsu uz apsolīto zemi; un tā viņi tika dzīti pa jūras viļņiem, vējam pa priekšu.

Un notika, ka viņi daudzas reizes tika aprakti jūras dziļumos dēļ tiem viļņiem, kas kā kalni sitās tiem virsū, un arī lielajām un briesmīgajām vētrām, kas bija nežēlīgā vēja izraisītas.

. . . Kad tie tika daudzu ūdeņu apņemti, tie piesauca To Kungu, un Viņš tos atkal iznesa ūdens virspusē.

Un notika, ka vējš nekad nemitējās pūst uz apsolīto zemi, kamēr tie bija uz ūdeņiem; un tā viņi tika dzīti vējam pa priekšu” (Ētera 6:5–8).

Šie panti kļuva man nozīmīgi. Es jutu, ka biju savā baržā, nemiera vējiem sitoties pret mani un depresijas viļņiem gāžoties man pāri un aprokot mani izmisuma dziļumos. Kad es biju nemiera pārņemts un piesaucu To Kungu, es tiku iznests virspusē, taču tad atkal tiku nākamā viļņa aplāts.

Es vēlreiz izlasīju 8. pantu: „Vējš nekad nemitējās pūst uz *apsolīto zemi* . . . un tā viņi tika dzīti vējam pa priekšu” (uzsvēruma pievienots). Tad es sapratu. Tas pats vējš, kas lika milzīgiem viļņiem triekties pret baržām, arī svētīja jarediešus viņu ceļojumā. Es lūdzu Debesu Tēvam nomierināt vēju un viļņus, taču bez tiem es varētu nesasniegt to „apsolīto zemi”, uz kuru Viņš mani veda.

Šie panti izmainīja manu skatu uz dzīvi. Mans nemiers un depresija bija stiprinājuši manu paļaušanos uz Debesu Tēvu. Bez vēja un viļņiem es nekad nebūtu tā iepazinis Dievu, — un jaredieši nekad nebūtu sasnieguši apsolīto zemi.

Pašreiz, dažus gadus pēc šīs pieredzes, mana nemiera vēji vairs nepūš, un manas depresijas viļņi ir pārstājuši triekties pret mani. Taču, ja vētra atsāksies, es piesaukšu To Kungu un būšu pateicīgs, apzinoties, ka nevis mierīga, bet gan vētraina jūra nes baržas uz apsolīto zemi. ■

Autors dzīvo Jūtā, ASV.

NEKAD NEZAUDĒJIET TICĪBU

„Kā vislabāk reaģēt uz mentālām vai emocionālām grūtībām, ar kurām saskaramies mēs vai mums tuvi cilvēki? Pats galvenais, nekad nezaudējiet ticību savam Tēvam Debesīs, kurš mīl jūs vairāk, nekā jūs spējat aptvert. . . .

Uzticīgi turpiniet apmeklēt baznīcas dievkalpojumus, kas ir izgājuši laika pārbaudi un nes Tā Kunga Garu jūsu dzīvē. Meklējiet padomu pie tiem, kuriem ir jūsu garīgās labklājības atslēgas. Palūdziet un lolojiet priesterības svētības. Pieņemiet Svēto Vakarēdienu katru nedēļu un cieši turieties pie Jēzus Kristus veiktās Izpiršanas apsolījumiem, kas cilvēku padara pilnīgu. . . .

. . . Satriektus prātus var dziedināt tāpat kā salautus kaulus un salautas sirdis. Kamēr Dievs veic šos labošanas darbus, pārējie var palīdzēt: esot žēlīgi, nenosodoši un laipni.”

Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kворuma, „Kā sadauzīts trauks”, *Liahona*, 2013. g. nov., 40, 41.

PIEVĒRŠANĀS UN PĀRMAIŅAS Čīlē

*Pirmās kristības notika 1956. gadā.
Pašreiz baznīcai Čīlē ir viens templis,
deviņas misijas, 74 stabi un gandrīz
600 000 baznīcas locekļu.*

Nestors Kurbelo

Baznīcas vēstures konsultants, Dienvidamerikas dienvidu reģions

58 baznīcas pastāvēšanas gadu laikā Čīlē baznīcas locekļi ir parādījuši savas spējas mainīt un noregulēt savas dzīves kursu saskaņā ar praviešu dotajiem norādījumiem. Gars ir veicinājis baznīcas neparasto izaugsmi šajā valstī pēdējā pusgadsimta laikā. Pašreiz Čīlē ir gandrīz 600 000 baznīcas locekļu, kas nozīmē, ka katrs trīsdesmitais čīlietis ir baznīcas loceklis.¹

Apustulis apmeklē Čīli

1851. gadā elders Pārlisjs P. Prets (1807–1857), no Divpadsmit apustuļu kvoruma, ieradās Valparaiso ar nolūku nodibināt baznīcu. Taču viņš un viņa biedri nerunāja spāņu valodā, viņiem bija ļoti maz finanšu līdzekļu un valstī nebija reliģijas brīvības, tādēļ viņi nespēja nodibināt baznīcu.

Skolotāji ar saviem ceturtās klases skolēniem baznīcas sponsorētājā skolā Colegio A. D. Palmer, apt. 1966. g.

Elders Prets ieteica prezidentam Brigamam Jangam (1801–1877): „Mormona Grāmata un dažas lētas publikācijas būtu jāiztulko spāņu valodā un jānodrukā, un tad mums būtu pieeja šīm tautām, un priesterības nesējiem būtu kādi lasāmi materiāli — raksti, kas satur Dieva solījumus, seno laiku cilvēku lūgšanas un ticību, un Dieva spēku, un Garu, kas ar viņiem darbotos Israēla nama atjaunošanā.”²

Baznīca ir nodibināta

Neskatoties uz eldera Preta centieniem, pagāja vairāk nekā 100 gadu, pirms baznīca tika pastāvīgi nodibināta Čīlē. 1956. gadā elderi Džozefs Bentlijs un Verls Olreds tika sūtīti no Argentīnas misijas, lai sludinātu evaņģēliju Čīlē, kurā tad jau valdīja lielāka reliģiskā iecietība. Santjago šiem misionāriem bija Foterīngamu ģimenes atbalsts; šie baznīcas locekļi bija pārcēlušies no Panamas un cerēja uz misionāru ierašanos.

Pirmās kristības Čīlē notika 1956. gada 25. novembrī kāda saietu nama baseinā Santjago. Elders Olreds atminas: „Mēs devāmies uz saietu namu pirms saullēkta un notūrējām dievkalpojumu ar lūgšanām un īsām uzrunām. Es devos ūdenī ar brāli Garsiju; es kristīju viņu un tad astoņus citus cilvēkus pēc viņa. Tas bija ļoti īpašs notikums. Tas, ko mēs visi sajūtām, bija neaizmirstami. . . . Šie baznīcas locekļi kļuva par baznīcas pionieriem Čīlē, un, man šķiet, ka katrs no viņiem palika uzticīgs līdz nāvei: Garsiju ģimene, Saldanjos ģimene un māsa Lansaroti.”³

Vadītāju aicināšana

1959. gada februārī Spensers V. Kimbals (1895–1985), no Divpadsmit apustuļu kvoruma, apmeklēja Čīli un uzsvēra nepieciešamību veidot vietējo vadību. Viens no pirmajiem vietējiem vadītājiem bija Karloss Sifuentess, kurš bija misijas prezidenta Roberta Bērtona padomnieks. Elders Hulio Haramiljo, kurš vēlāk kļuva par reģiona Septiņdesmito un

tempļa prezidentu, pastāstīja par šādu pieredzi: „Savus pirmos iespaidus par brāli Sifuentesu es guvu, kad pēc savām kristībām tiku uzaicināts uz priesterības sanāksmi. Kad sākās sanāksme, viņš pienāca pie kanceles, un vienīgais, ko es redzēju, bija viņa netīrie, melnie nagi. Es nodomāju: „Kā šis vīrs var vadīt sapulci līdzās misijas prezidentam, ja viņam ir netīras rokas?” Tas bija līdz brīdim, kad viņš sāka runāt, un es aizmirsu visu citu, kad sajutu viņa garu. Ar vienkāršiem vārdiem viņš mums pasniedza dziļus principus. Viņš bija smago mašīnu tehnikas mehāniķis un sestdienās strādāja vēlu. Pēc darba viņš mazgāja rokas, taču, tā kā viņa darbnīcā

Čīles Baznīcas vēstures konsultants, piebilda: „Pateicoties baznīcas skolām Čīlē, tūkstošiem jauniešu saņēma izcilu akadēmisko un garīgo apmācību, kā arī tās palīdzēja sagatavot turpmākos vadītājus un misionārus.”⁵

Semināru un institūtu programma Čīlē aizsākās 1972. gadā. Sākotnēji studenti piedalījās mājniecības programmā ar iknedēļas nodarbībām. Vēlāk nodarbības tika noturētas biežāk. Šīs programmas svētīja Čīles jaunieši un palīdzēja viņiem sagatavoties pilnlaika misionāru kalpošanai. Elders Eduardo Ajals, bijušais Septiņdesmitais, bija viens no pirmajiem semināra skolotājiem un vēlāk

1851: Elders Pārlis P. Prets dodas uz Valparaiso, taču nespēj nodibināt baznīcu Čīlē

► 1926: Elders Melvins Dž. Balards liecību sanāksmē pravieto par baznīcas izaugsmi un spēku Dienvidamerikā

► 1956: Pirmie misionāri, Džozefs C. Bentlijs un Verls M. Olreds, ierodas Santjago; notiek pirmās kristības

nebija daudz mazgājamo līdzekļu, viņš nespēja nomazgāt visas smērvielas. Toreiz un tur es iemācījos nespriest par cilvēkiem pēc izskata, bet drīzāk vērtēt viņus pēc tā, kas viņi patiešām ir.”⁴

Jaunās paaudzes stiprināšana

1960-ajos un 1970-ajos gados baznīcu Čīlē stiprināja ne tikai arvien pieredzējušāki vietējie vadītāji, bet arī jaunas būvniecības un izglītības programmas. To skaitā bija sanāksmju namu celšana un baznīcas skolu, semināru un institūtu izveide.

1964. gada martā Čīlē tika nodibinātas pirmās divas baznīcas vadītās pamatskolas. Galu galā vairākas skolas tika atvērtas, un uzņemti tika vairāk nekā 2600 studentu. 1970-to gadu beigās un 1980-to gadu sākumā piemērotas publiskās skolas kļuva plašāk pieejamas, un baznīca paziņoja par savu skolu slēgšanu Čīlē.

Izsakoties par izglītības programmu, elders Eduardo A. Lamartins, bijušais reģiona Septiņdesmitais un pašreizējais

Reliģijas institūts Temuko ir viens no 50 šādiem institūtiem Čīlē.

Prezidents Gordons B. Hinklijs 1996. gadā uzrunā 48 000 Čīles pēdējo dienu svētos konferencē Santjago.

strādāja baznīcas izglītības sistēmā Čīlē. Viņš teica: „Tas Kungs izvēlējās jauniešus, kas toreiz tur bija, un daudzi no viņiem ir atgriezušies misionāri un izcili vadītāji ar labām ģimenēm. . . . Man seminārs un institūts bija glābšanas līdzeklis lielu nesaskaņu laikā mūsu valstī, un es esmu pateicīgs, ka tiku aicināts strādāt baznīcas izglītības sistēmā.”⁶

Pirmais stabs

1972. gada 19. novembrī elders Gordons B. Hinklijs (1910–2008), toreiz Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, organizēja Santjago Čīles stabu ar Karlosu Sifuentesu kā prezidentu.

Gatavošanās staba izveidei atklāja to, kāds raksturs ir Čīles svētajiem, un viņu gatavību sekot praviešiem. Elders Hinklijs bija ieradies Čīlē dažus mēnešus iepriekš, lai izveidotu stabu. Taču pēc interviju noturēšanas tas tika atlikts. Tajā laikā daudzi cilvēki saskārās ar finanšu grūtībām, un

dažiem baznīcas locekļiem bija grūti dzīvot pēc desmitās tiesas likuma.

Elders Hinklijs paskaidroja: „Es atgriezos pēc sešiem mēnešiem un interviju laikā atklāju, ka starp baznīcas locekļiem bija uzplaukusi ticība; viņi atkal godīgi staigāja Tā Kunga priekšā, stabs tika izveidots, un kopš tā laika viņi ir auguši un plaukuši.”⁷

Pionieri pie robežām

Šodien Arikā, vistālāk Čīles ziemeļos esošajā pilsētā, ir divi stabi. Stāsts par Gledisu un Huanu Benavidesiem, pirmajiem ticībai pievērstajiem Arikā, atspoguļo pionieru garu un dievišķu ietekmi baznīcas nodibināšanā visā Čīlē.

Brālis Benavides iepazīnās ar baznīcu 1961. gadā, kad vējš viņa virzienā bija atpūtis dažus papīrus: „Izrādījās, ka tās bija lappuses no *Reader's Digest Selections* ar plašu rakstu par mormoniem, kurā bija aprakstīta viņu dzīve un uzskati,” viņš teica.

Pēc neilga laika viņš saslima ar smagu slimību un tika aizvests ārstēšanai uz Santjago. „Būdam tur, es apciemoju savu māsu un uzzināju, ka viņa bija kļuvusi par baznīcas locekli,” viņš teica. „Viņa uzaicināja mani uz īpašu konferenci. Klausoties sākuma lūgšanā un savā prātā sekojot līdz tās vārdiem, es sajutu lielu prieku visā savā ķermenī un atpazīnu Svētā Gara ietekmi. Konferences beigās misionāri mani pavadīja līdz kancelei, lai es varētu sarokoties ar atbraukušo Augstāko

izveidoja marksistisku valdību. Baznīcas locekļi saskārās ar grūtībām pārtikas un medikamentu nepietiekamības, biežas misionāru ķircināšanas un negatīvas mediju attieksmes dēļ.

1973. gadā finanšu un sociālā krīze izraisīja militāru apvērsumu un diktatūras izveidošanos, kas turpinājās līdz 1990. gadam. Lai arī Čīlē pašreiz plaukst demokrātija, divas desmitgades baznīcas locekļiem bija grūts laiks. Cilvēku grupas, kas pretojās militārajai diktatūrai, uzbruka lūgšanu namiem un

1957: Baznīca tiek oficiāli atzīta Čīlē

1960: Konsepsjonas pilsētā notiek spēcīga zemes-trīce; baznīca nosūta humāno palīdzību

► 1961: Tiek organizēta Čīles misija ar Asaēlu Delbertu Palmeru kā prezidentu

1962: Santjago notiek būvdarbu uzsākšanas ceremonija pirmajam PDS sanāksmju namam

pilnvaroto, elderu Ezru Taftu Bensonu (1899–1994), toreizējo Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.”

Brālis Benavidess devās atpakaļ uz Ariku un dalījās savā pieredzē ar savu draudzeni Gledisu Akilaru, kas tagad ir viņa sieva. Pēc dažām dienām Gledisa ieraudzīja divus misionārus, paejam garām viņas mājai. „Mēs ātri devāmies meklēt viņus,” brālis Benavidess teica. „1961. gada 1. jūlijā mēs kristījāmies kopā ar manas sievas ģimeni. Šodien baznīcā ir arī mūsu bērni un mazbērni. Es esmu ļoti pateicīgs Tam Kungam, ka toreiz vējš iepūta manās rokās informāciju par baznīcu.”⁸

Pārbaudījumu periods

1970. gada vēlēšanās doktors Salvadors Aljende kļuva par valsts prezidentu un

baznīcas locekļiem, jo domāja, ka baznīca pārstāvēja ASV valdības intereses. Elders Ajāls, toreizējais staba prezidents, teica: „Mēs vairākkārt tikāmies ar Augstākajiem pilnvarotajiem, un viņi mums teica: „Lūdzu, esiet gudri, daudz lūdziet, dariet to, kas ir pareizi, lai baznīcas locekļi varētu saglabāt kārtību draudzēs.”⁹

Neskatoties uz finanšu grūtībām valstī un politisko naidošanos, kas bija sašķēlusi Čīles sabiedrību 1980-to gadu sākumā, baznīca ātri auga. No 1970. līdz 1985. gadam baznīcas locekļu skaits Čīlē pieauga no 15 728 līdz 169 361.

Santjago templis

1980. gadā svētie tika svētīti ar paziņojumu, ka Santjago, Čīlē, tiks uzcelts templis.

„12 gadu vecumā es uzzināju par evaņģēliju un nekavējoties sapratu, ka tā vēstījums ir patiess. Ir pagājuši četrdesmit seši gadi, kuru laikā es tiku svētīts, pateicoties tik daudzu vadītāju uzticīgam darbam, kuri darīja to labāko, ko spēja. Iepazīstot jaunās paaudzes un daloties ar tām evaņģēlija vēsti, es jutos laimīgs un ticu, ka Tas Kungs turpinās svētīt šo valsti, praviešu redzētajai vizijai par Čīli kļūstot arvien plašākai.”¹²

Elders Horhe F. Sebaljoss, Septiņdesmito loceklis no Čīles

Kad prezidents Spensers V. Kimbals iesvētīja tempļa zemesgabalu, viņš jutās ļoti vājš; taču viņa klātbūtne demonstrēja viņa mīlestību pret Dienvidamerikas svētajiem, ar kuriem viņš bija strādājis kopš 1959. gada. Māsa Adriana Guera de Sepulveda, kas tulkoja mānai Kimbalai šajā pasākumā, teica: „Kad es redzēju pravieti, neliela auguma cilvēku ar eņģeļa seju, es sāku raudāt un nespēju atrast vārdus, lai parunātu ar viņu. Tā bija pirmā reize, kad atrados blakus

kas vada Tā Kunga veidā. Viņš palīdzēja apmācīt jaunus vadītājus un pārraudzīja simtiem draudžu un vairāku desmitu stabu reorganizāciju, slēgšanu un apvienošanu. Reorganizācija un apmācība bija nepieciešama baznīcas straujās izaugsmes dēļ šajā valstī. Viņa vadība palīdzēja nostiprināt baznīcas vienības un sagatavot baznīcu Čīlē nākotnes notikumiem.

Turklāt elders Holands Čīlē izveidoja dažus nozīmīgus sakarus. Elders Karls B.

1972: Santjago tiek organizēts pirmais stabs Čīlē

1977: Santjago tiek noturēta pirmā reģiona konference, klātesot prezidentam Spenseram V. Kimbalam un citiem Augstākajiem pilnvarotajiem

◀ 1981: Santjago tiek izveidots misionāru apmācības centrs

◀ 1983: Prezidents Gordons B. Hinklijs iesvēta Santjago Čīles templi

pravietim. Tas bija kaut kas brīnišķīgs — redzēt Tā Kunga gribas paudēju šeit, uz Zemes un manā valstī.”¹⁰

Tempļis tika iesvētīts 1983. gadā, kļūstot par otro templi Dienvidamerikā un pirmo spāņu valodā runājošā valstī.

Elders Džefrijs R. Holands Čīlē

2002. gada augustā Augstākais prezidijs nozīmēja divus Divpadsmit apustuļu kvorumu locekļus prezidēt divos baznīcas reģionos: elders Dalins H. Oukss tika nozīmēts Filipīnās un elders Džefrijs R. Holands Čīlē. Eldera Holanda kalpošana un ietekme Čīlē ir nenovērtējama un būs sajūtama vairākas paaudzes.

Elders Holands galvenokārt koncentrējās uz to, lai būtu par paraugu tādām vadītājam,

Atsaucoties uz 2010. gada zemesrīci, Čīles jaunieši un pieaugušie, mormoņu palīdzīgās rokas, liek kopā higiēnas komplektus.

BAZNĪCAS IZAUGSME ČĪLĒ

BAZNĪCA ČĪLĒ

Bīskapijas un draudzes: 622
 Stabi: 74
 Misijas: 9
 Tempļi: 1 (vēl viena tempļa celtniecība ir paziņota)
 Ģimenes vēstures centri: 99

◀ 1990: Elders Eduardo Ajals no Čīles tiek aicināts Otrajā Septiņdesmito kvorumā

◀ 2002: Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, tiek aicināts par Čīles reģiona prezidentu

▶ 2008: Elders Horhe F. Sebaljoss no Čīles tiek aicināts Pirmajā Septiņdesmito kvorumā

2009: Tiek paziņots par Konsepsjonas Čīles tempļa būvniecību

Prets, no Septiņdesmitajiem, padomnieks reģiona prezidijā, raksturoja dažas no šīm svarīgajām attiecībām: „Elders Holands izveidoja ciešas attiecības ar Rikardo Lagosu [Čīles prezidentu] un viņa sievu; viņi īstenoja vairākus humānās palīdzības projektus. Elders Holands iepazinās ar apustulisko nunciu [augsta ranga katoļu baznīcas amatpersonu] un citām svarīgām personībām Čīlē.”¹¹

Ticība nākotnei

Elderu Pārlija P. Preta un Džefrija R. Holanda pūliņi, uz Santjago atbraukušo pirmo misionāru uzpurēšanās, tādu vadītāju kā Karloss Sifuentess un citu Čīles agrīno pionieru ziedošanās apvienojumā ar simtiem tūkstošu baznīcas locekļu, kas ir pievienojušies baznīcai vairāk nekā pusgadsimta laikā, ticību un uzticību ir izveidojusi spēcīgu pamatu baznīcai Čīlē. Pašreiz Čīle ir mājvieta tempļim (otra tempļa celtniecība jau ir paziņota), misionāru

apmācības centram, deviņām misijām un 74 stabiem. Garīgajam darbam — aicināt visus nākt pie Kristus — ir neierobežotas nākotnes iespējas. ■

ATSAUCES

1. Skat. *Deseret News*, 2013. g., *Church Almanac*, 454.
2. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Skots Feisers Proktors un Maurīna Džensena Proktora (2000), 504.
3. Verls Olreds, skat. Nestors Kurbelo, *LDS in South America: Chile Sur*, 1. sēj. (2008), 6.
4. Hulijo Haramiljo, skat. Nestors Kurbelo, *LDS in South America: Chile*, 1. sēj. (2006), 4–5.
5. Eduardo Adrians Lamartins Akila, autoram nodots vēstures kopsavilkums, 2013. g. nov.
6. Eduardo Ajals, skat. Nestors Kurbelo, *LDS in South America: Chile*, 1. sēj. (2006), 44, 45.
7. Gordons B. Hinklijs, skat. Rodolfo Asevedo A., *Alturas Sagradas: Templo de Santiago de Chile*, 100.
8. Nestors Kurbelo, „Blossoming in the Desert”, *Church News*, 1996. g. 9. nov., 8–9.
9. Eduardo Ajals, skat. Nestors Kurbelo, *LDS in South America: Chile*, 1. sēj. (2006), 33.
10. Adriana Guera de Sepulveda, skat. Nestors Kurbelo, *LDS in South America: Chile* (2006), 16.
11. Karls B. Prets, skat. Nestors Kurbelo, *Colombia: investigación histórica*, 1. sēj. (2010), 16.
12. Horhe F. Sebaljoss, citēts autoram sūtītā vēstulē, 2014. g. janv.

Kerola F. Makonkija
Pirmā padomniece Jauno
sieviešu vispārējā prezidijā

DROŠME IZVĒLĒTIES PIEDIENĪBU

Ko mēs varam mācīt saviem dēliem un meitām, lai palīdzētu viņiem rast drosmi izvēlēties piedienību pasaulē, kas varētu izsmiet viņus par viņu tikumīgajām izvēlēm?

Kāpēc piedienība ir tik svarīga? Kādēļ gan Tam Kungam būtu svarīga svārku apakšmala, dekolētē vai t-krekls? Es esmu piecu meitu un divu dēlu māte, un, kā jūs varat iedomāties, šad un tad mūsu mājās ir aktualizējusies piedienības tēma. Tomēr gadu gaitā es esmu atskārtusi, ka piedienību vislabāk var mācīt, mācot doktrīnu un rādot pozitīvu piemēru. Doktrīna palīdzēs mūsu bērniem saprast, kāpēc piedienība ir tik svarīga, un mūsu paraugs demonstrēs piedienības svētības iepriecinošos veidos.

Kas ir piedienība?

Piedienība ir Dieva dots princips, kas var palīdzēt mums iemācīties piemēroti kontrolēt savu ķermeni šeit, mirstīgajā dzīvē. Piedienības definīcija grāmatā *Uzticīgi ticībai* ir šāda: „Piedienība raksturojas ar pazemīgumu un pieklājīgumu attiecībā uz apģērbu, izskatu, valodu un uzvedību.”¹ Piedienība nav uzpūtīga vai lielīga. Atturīgi cilvēki nelieto savu ķermeni vai uzvedību, lai censtos iegūt atzinību pasaules novērtējumu vai lai pievērstu uzmanību saviem īstajiem vai iedomātajiem sasniegumiem vai vēlamajām īpašībām.

Lūdzu, atcerieties, ka šeit pārrunātie piedienības principi attiecas gan uz vīriešiem, gan sievietēm, dēliem un meitām, un atcerieties, ka, pat mācot piedienību un rādot pozitīvu piemēru, mēs nekad nenosodām tos, kas izvēlas īsus svārkus vai „varavīksnes krāsas matus un daudzus greznos gredzenus”.² Mēs vienmēr izturamies līdzjūtīgi un izrādām Kristum piemītošu mīlestību pret cilvēku, paliekot lojāliem pret Tā Kunga noteiktajiem standartiem.

Es liecinu, ka izvēles, ko izdarām, lai izskatītos un izturētos atturīgi, sūta spēcīgu vēsti par to, ka mēs saprotam savu Dieva dēlu un meitu identitāti un ka mēs esam izvēlējušies stāvēt svētās vietās.

Man patīk šie Svēto Rakstu panti: „Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājā? . . . Dieva nams ir svēts, tas jūs esat” (1. korintiešiem 3:16–17). Mūsu ķermeņi ir mūsu garu tempļi. Tieši uz sava ķermeņa templi mēs aicinām Svētā Gara klātbūtni. Es ticu, ka tad, kad mēs izvēlamies valkāt atturīgu apģērbu un uzvesties atturīgi, *mēs dzīvojam saskaņā ar savu liecību* par Dievu, Mūžīgo Tēvu, un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu. Ar savu ārējo izskatu mēs apliecinām, ka esam Kristus mācekļi un ka dzīvojam pēc Viņa evaņģēlija.

Kāpēc piedienība ir svarīga?

Mēs dzīvojam pasaulē, kurā pastāv gan labais, gan ļaunais un fizisko ķermeni var izmantot vai nu taisnīgiem, vai netaisnīgiem mērķiem. Taču mēs zinām, ka mūsu dārgie ķermeņi ir Dieva dāvana katram no mums. Tie ir svēti. Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, mācīja: „Tiem, kas zina un saprot pestīšanas ieceri, ķermeņa apgānīšana ir sacelšanās pret Dievu [skat. Mosijas 2:36–37] un savas patiesās Dieva dēlu un meitu identitātes noliegšana.”³ Mēs izvēlamies rūpēties par saviem ķermeņiem un aizsargāt tos, lai varētu būt darbā Dieva rokās Viņa brīnumaino nodomu piepildīšanā (skat. Almas 26:3). Ja mēs vēlamies atbalstīt Glābēju un darīt Viņa darbu, mums jāpajautā sev: „Ja Glābējs stāvētu

man blakus, vai es justos ērti savās drēbēs, kas man ir mugurā?”

Piedienība apģērbā, izskatā, domās un uzvedībā ir pierādījums tam, ka mēs saprotam derības, ko esam noslēguši, kas svētī mūs, aizsargā mūs un pilnvaro mūs, kad gatavojamies atgriezties Viņa klātbūtnē. Kad mēs tikām kristīti, mēs pametām pasauli un iegājām Dieva valstībā. Mums visam ir jābūt citādam. Elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, mācīja: „Izvēloties būt Viņa valstībā, mēs nošķiramies no pasaules, tajā pašā laikā mēs neizolējamies no pasaules. Mūsu apģērbs būs piedienīgs, mūsu domas — šķīstas un valoda — tīra.”⁴

Piedienība ir princips, kas palīdzēs mums droši turēties uz derību ceļa, mums turpinot virzīties uz Dieva klātbūtni. Piedienība apģērbā un ārējā izskatā, domās un uzvedībā palīdzēs mums sagatavoties noslēgt un turēt svētas tempļa derības. Lai svētītu un aizsargātu Ādamu un Ievu, Dievs deva viņiem drēbes no ādām, pirms izraidīja viņus no dārza. Līdzīgā veidā Dievs ir devis mums derību apsegu mirstīgajā dzīvē, kam par simbolu ir mūsu svētie tempļa gārmenti.

Kādas ir piedienības svētības?

Ko mēs varam mācīt saviem dēliem un meitām, lai palīdzētu viņiem rast drosmi — izvēlēties piedienību pasaulē, kas varētu izsmiet un nicināt viņus par viņu šķīstajām un tikumīgajām izvēlēm? Vai viņi redz, ka mēs izmantojam savu ķermeni, lai piesaistītu uzmanību, vai arī lai slavinātu Dievu?

Piedienība domās, vārdos, izskatā un uzvedībā palīdz mums saņemt trīs svētības, kas mūs pilnvaro un padara cildenākus.

1. Piedienība aicina Svētā Gara pastāvīgu klātbūtni. Elders Heilzs mācīja: „Piedienība ir pamatā tam, lai būtu Gara cienīgi.”⁵

Palīdzēsīm saviem bērniem saprast, ka viņi nevēlētos darīt neko, kas viņiem liegtu iegūt „neizsakāmo Svētā Gara dāvanu” (M&D 121:26). Palīdziet viņiem saprast,

ka dārgas un spēcīgas garīgās dāvanas tiek iegūtas, pateicoties Viņa svētajai sadraudzībai. Dievs ir apsolījis: „Es došu tev no Sava Gara, kas apgaismos tavu prātu, kas piepildīs tavu dvēseli ar prieku; . . . ar to tu zināsi visas lietas, kuras tu vēlēties no Manis, kuras piederas taisnības lietām, ticībā ticot Man, ka tu saņemsi” (M&D 11:13–14). Zināšanas, gudrība un liecība; prieks, miers un laime — šīs ir dažas no svētībām, ko varam apsolīt saviem bērniem, kad aicināsim viņus dzīvot atturīgi un būt Svētā Gara cienīgiem.

Viena no grūtībām ar piedienīga apģērba izvēli ir tāda, ka mode un sabiedrībā pieņemamā uzvedība regulāri mainās. Tā Kunga standarti nekad nemainās. Māciet jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm būt jutīgiem pret Garu, kad viņi izvēlas, ko valkāt, teikt un darīt. Dzīvojot ciešā saskaņā ar Garu, viņiem nevajag līdzināties pasaulei.

Mūsu bērni ir saņēmuši Svētā Gara dāvanu, un viņi iet pa derību taku, kas ved uz templi un atgriezīs viņus Dieva klātbūtnē. Viņiem ir nepieciešams, lai mēs iedrošinātu viņus un rādītu viņiem piemēru, ka viņi tiks vadīti, pasargāti, mierināti un šķīstīti, esot Svētā Gara cienīgi.

2. Mēs varam mācīt saviem dēliem un meitām, ka atturīgs izskats un uzvedība palīdz mums aizsargāties no pasaules postošajām ietekmēm. Viens no vismaldinošākajiem ieročiem, kas tiek lietots pret visiem mums, ir sabiedriski

Māciet jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm būt jutīgiem pret Garu, kad viņi izvēlas, ko valkāt, teikt un darīt. Dzīvojot ciešā saskaņā ar Garu, viņiem nevajag līdzināties pasaulei.

pieņemtais uzskats, ka tikumība ir vecmodīga. Piedienība ir aizsargs pret šādām ļaunām ietekmēm, kā arī aizsargā šķīstību un tikumību. Ieklausieties vārdos no grāmatiņas *Jaunatnes morāles stiprināšanai*: „Pirms laulības . . . nedariet neko tādu, kas rosinātu seksuālas sajūtas.”⁶ Nepiedienīgs izskats un uzvedība bieži vien rosinās seksuālas sajūtas un nojauks barjeras, un raisīs lielāku kārdinājumu pārkāpt Šķīstības likumu.

Elders Heilzs mācīja: „Piedienība domās un rīcībā ir nevainības un šķīstības galvenā iezīme. Tā kā tā vada un ietekmē mūsu domas, uzvedību un lēmumus, piedienība ir mūsu rakstura būtība.”⁷ Māciet piedienību un esiet tās paraugs, lai palīdzētu mūsu jaunajiem vīriešiem un jaunajām sievietēm būt gataviem aizsargāt viņos mītošos radīšanas spēkus. Palīdziet viņiem turēt svētu un sargāt līdz laulībai mīlestības izpausmi starp vīru un sievu.

3. Piedienība ļauj mums „stāvēt kā Dieva liecinieki[em] visos laikos” (Mosijas 18:9). Glābējs mācīja: „Tādēļ turiet augstu savu gaismu, lai tā spīd pasaulei. Lūk, Es esmu gaisma, ko jums būs turēt augstu” (3. Nefijs 18:24). Mums ir dievišķs uzdevums — būt par bāku pasaulei, paust prieku, kas gūstams, dzīvojot pēc evaņģēlija, mācīt taisnīgumu un celt Dieva valstību uz Zemes. Katrs no mums atspoguļo Kristus gaismu, kad esam atturīgi un šķīsti un ievērojam baušļus. Piedienība liecina par to, ka mums ir liecība par Glābēju un Jēzus Kristus evaņģēliju.

Cik brīnišķīgi un svētīti ir tie, kurus vada Svētais Gars, kuri sargā sevi no pasaulīguma un kuri stāv kā Dieva liecinieki pasaulei. Un svētīti ir tie, kuri rāda piedienības piemēru un māca piedienības mācību visiem Ciānas dēliem un meitām.

Tā kā mēs noslēdzām derību sekot Glābējam un vēlamies saņemt Viņa Izpiršanas svētību pilnību savā dzīvē, tad tikai vienām drānām patiesībā ir nozīme. Moronijs raksta: „Mosties un celies no pišļiem, . . . jā, un tērpies savās skaistajās drānās, ak Ciānas meita; . . . lai Mūžīgā Tēva derības . . . varētu tikt piepildītas” (Moronija 10:31; uzsvērums pievienots).

Skaistās drānas ir taisnīguma apmetnis, ko valkā tie, kas ir turējuši savas derības. Vai mēs gatavojam savus bērnus, lai viņi ietērptos šajās skaistajās drānās?

Es liecinu, ka glābšana ir Kristū un ka tiem, kuri ir turējuši savas derības, būs „pilnīga atziņa par viņu prieku un viņu taisnīgumu, un viņi būs tērti šķīstībā, jā, patiesi, taisnības apmetnī” (2. Nefija 9:14). ■

No uzrunas, kas sniegta 2013. gada 2. maijā Brigama Janga universitātes Sieviešu konferencē.

ATSAUCES

1. *Uzticīgi ticībā: evaņģēlija norādes* (2004), 106.
2. Džefrijs R. Holands, „Israel, Israel, God Is Calling”, Baznīcas izglītības sistēmas svētrīdis, 2012. g. 9. sept., cesdevotionals.lds.org.
3. Deivids A. Bednārs, „Mēs ticam, ka mums jābūt šķīstiem”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 43.
4. Roberts D. Heilzs, „The Covenant of Baptism: To Be in the Kingdom and of the Kingdom”, *Liahona*, 2001. g. janv., 8.
5. Roberts D. Heilzs, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Liahona*, 2008. g. aug., 18.
6. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (2011), 36.
7. Roberts D. Heilzs, *Liahona*, 2008. g. aug., 19.

MANA LŪGŠANA ZIEMEĻJŪRĀ

Kad man bija 17 gadi, mēs dzīvojām uz salas Norvēģijas dienvidos, ko sauca Andabeloja. Mans tēvs pievērsās baznīcai Andabelojas salā, un es tiku kristīts jūrā.

Es tad jau biju zvejnieks, un man bija pieredze laivas vadīšanā. Mans tēvs man uzticēja vadīt mūsu jūras pārvadājumu pakalpojumus, ko izmantoja vietējie iedzīvotāji.

Kādu dienu, 1941. gadā, mēs saņēmām zvanu no ārsta Flekefjordā, kas atradās uz ziemeļiem. Kādai sievietei, kura dzīvoja aptuveni divu stundu laivas brauciena attālumā, bija neka vējoties nepieciešama medicīniskā

palīdzība. Dr. Hofmans palūdza, vai es varētu aizvest viņu apraudzīt šo sievieti, taču mani vecāki raizējās par vētru, kas plosījās Ziemeļjūrā. Mēs nolēmām lūgt un vaicāt Debesu Tēvam, ko darīt. Mēs saņēmām atbildi, ka man ir jādodas.

Kad es atstāju *Trigu*, savu 10 metrus garo zvejas laivu, no krasta, laiks bija nejauks, un viļņi bija augsti. Kad biju uzņēmis ārstu, es caur fjordu devos atklātā jūrā. Mums bija jādodas uz kādu ciematu nedaudz uz ziemeļiem no Listas, kas atradās kalnainā piekrastē, Norvēģijas dienvidos, kas bija slavena ar vētrainu laiku un nogrimušiem kuģiem.

Es vadīju laivu cauri vētrai, līdz mēs nonācām pie klinšaina līča, kas bija aptuveni 12 metrus plats un veda uz mūsu galamērķi. Viļņi, kas bija tika augsti, ka es nespēju iestūrēt laivu līcī, traucās uz līcī un triecās pret klintīm.

„Ko mēs darīsim?” vaicāja ārsts, pārkliedzot vētru.

„Mums ir jādūdz par to,” es atbildēju.

Es apstājos uz īsu brīdi un noskaidrēju lūgšanu, lūdzot Debesu Tēvam vadību. Tiklīdz pateicu āmen, saņēmu skaidru atbildi. Es pēkšņi atcerējos stāstu, ko man bija pastāstījis kāds vecs zvejnieks. Reiz viņš zvejoja tajā pašā apgabalā stipras vētras laikā

un nevarēja nokļūt krastā. Kad viņš nogaidīja vētrā, viņš pamanīja, ka viļņi vēlās līcī noteiktā veidā. Pēc trīs lieliem viļņiem jūra kļuva mierīgāka — pietiekami ilgi, lai viņš spētu iebrukt līcī.

Es biju zvejojis šajā apgabalā daudzās reizes, taču nekad nebiju pamanījis, ka viļņi veļas noteiktā veidā. Tomēr es piestūrēju laivu līča priekšā, kur mēs gaidījām un skatījāmies, kā līcī ievēlās trīs lieli viļņi. Patiesi, pēc tiem jūra kļuva mierīgāka. Es uzmanīgi stūrēju laivu uz priekšu pa gludo ūdens virsmu līcī un droši nogādāju Dr. Hofmanu krastā. Viņš aizsteidzās

Viļņi bija tik augsti,
ka es nespēju
iestūrēt laivu līcī.

pie sirgstošās sievietes, kamēr es gaidīju laivā, jūtoties pateicīgs, ka Debesu Tēvs bija atbildējis uz manu lūgšanu.

Kad aptuveni pēc stundas ārsts atgriezās, viņš paziņoja: „Mēs izglābām viņas dzīvību!”

Sajūtot atvieglojumu, ko sniedza šī ziņa un arī labāki laika apstākļi, es vadīju laivu mājup bez jebkādiem starpgadījumiem.

Es liecinu, ka tad, kad mums ir nepieciešama palīdzība, mums vajadzētu lūgt. Es zinu, ka Debesu Tēvs atbildēs. ■

Olafs Torlifs Džensens, Jūta, ASV

VIŅŠ MĪL TEVI

Memfisas Tenesijas tempļa iesvētīšanas laikā es sēdēju celestiālās istabas stūrī — pie ērgelēm. Prezidents Džeimss E. Fausts (1920–2007), Augstākā prezidija loceklis no 1995. līdz 2007. gadam, bija ieradies, lai iesvētītu templi. Viņš un vairāki citi vadītāji sēdēja aiz mikrofona. Vietējais baznīcas koris iesoļoja rindā un nostājās aiz viņiem.

Kāda jauna sieviete, par kuru es rūpējos kā apmeklējošā māsa, bija šajā korī. Visas sapulces laikā es lūdzu, lai viņa saņemtu to, pēc kā bija ieradies. Viņa man bija atklājusi, ka bija ieradies uz tempļa iesvētīšanu, lai noskaidrotu savu cienīgumu Tā Kunga priekšā. Pagātnē viņa bija

izdarījusi smagus grēkus un, lai arī bija tos nožēlojusi, nejutās labi par savu rīcību un pat par dziedāšanu korī.

Es cieši uzlūkoju prezidentu Faustu, sajūtot, ka viņš kā Tā Kunga pārstāvis Augstākajā prezidijā spētu kaut ko izdarīt. Taču kā gan es varētu viņam pateikt, un kā gan viņš varētu kaut ko izdarīt? Pēc sapulces viņš rindā izietu no istabas, tāpat kā viņš ienāca, un nebūtu nekādas iepazīstināšanas, rokasspiedienu un vārdu apmaiņas. Es sapratu, ka viņš bija aizņemts un viņa ceļojums — saplānots, un tomēr es lūdzu.

Prezidents Fausts, dziļi aizdomājies, paskatījās brīdi uz mani ar sarauktām uzacīm. Kad sapulce bija beigusies, viņa sejas izteiksme bija laimīga un gaiša.

Viņš paskatījās uz mani vēlreiz un tad pēkšņi piecēlās, apgriezās un izstiepa savu roku uz priekšu, cik tālu vien varēja. Viņš norādīja tieši uz manu draudzeni. Tad viņš noteikti un skaļi teica: „Tas Kungs tevi mīl!”

Prezidenta Fausta žests bija nenozīmīgs un vienkāršs, tomēr tik spēcīgs, ka varēja nākt vienīgi no Svētā Gara, kas viņam pateica to, ko es nevarēju. Šie nedaudzie vārdi svētīja manu draudzeni un turpina stiprināt manu ticību, ka Tas Kungs apzinās mūsu dzīves sīkumus un „ka ar mazām un vienkāršām lietām tiek paveiktas diženas lietas” (Almas 37:6). ■

Alise Viktorija Vestona-Šervuda,
Arkanzasa, ASV

ES UZKLAUSĪJU BĒRNIŅUS

Kliniskā depresija bija kaut kas, ar ko es nevēlējos atkal saskarties. Taču pēc 12 gadu ilgās prombūtnes, tā atkal atgriezās.

Es biju nobijusies un izmisusi. Es vērsos pie Debesu Tēva un lūdzu pēc spēka, lai spētu izturēt savu pārbaudījumu. Es arī lūdzu Viņu, lai mana depresija neilgtu piecus gadus, kā tas bija iepriekšējā reizē.

Manam vīram un man ir trīs bērni, divi dēli un meita, kuri ir svētījuši mūs ar 13 mazbērniem. Zinot par manu izmisumu, mana meita aicināja visu ģimeni, lai vienu dienu gavētu un lūgtu. Visi mazbērni, vecumā no 1 līdz 10 gadiem, vēlējās lūgt par vecmammu, un trīs, kuri bija kristīti, vēlējās gavēt. Bija tik mierinoši apzināties, ka mans vīrs, bērni un mazbērni gavēs un lūgs par mani.

Nākamajā dienā, kad pamodos no snaudas, depresija nešķita tik spēcīga. Nākamajā dienā tā no manis atstājās vēl vairāk. Piektajā dienā mana

Visi mazbērni, vecumā no 1 līdz 10 gadiem, vēlējās lūgt par vecmammu, un trīs, kuri bija kristīti, vēlējās gavēt.

depresija bija izzudusi pavisam. Tajā vakarā, apdomājot to, kā šis brīnums bija noticis, kāda balss aizskāra manu dvēseli un teica man: „Es uzklausiju bērniņus.” Debesu Tēvs uzklausija viņus viņu nevainībā un atbildēja uz viņu pazemīgajām, ticīgajām un mīlestības pilnajām lūgšanām.

Glābējs mācīja:

„Ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.”

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais Debesu valstībā” (Mateja 18:3–4).

Es esmu sarakstījusies ar saviem mazbērniem un pateikusies viņiem par gavēšanu un lūgšanām manis dēļ.

Es pateicu viņiem, cik ļoti viņus mīlu. Es pateicu viņiem, ka Debesu Tēvs uzklausija viņus un atbildēja uz viņu lūgšanām.

Maniem mazbērniem pieaugot evaņģēlijā, es ceru, ka viņi atcerēsies laiku, kad Debesu Tēvs pateica viņu vecmammai: „Es uzklausiju bērniņus.” Un es ceru, ka šī pieredze stiprinās viņu liecību un palīdzēs viņiem palikt stipriem evaņģēlijā. ■

Džoja Kromāra, Kalifornija, ASV

ĀRKĀRTĪGI VILINOŠA INDE

Kad izgāju pa parādes durvīm, lai paņemtu laikrakstu, ieraudzīju nepatīkamu skatu. Pa nakti bija izveidojies sarkanīgs ugunsskudru pūznis, kas pacēlās no plaisas starp mauriņu un ietvi.

Lai arī mans vīrs un es nedzīvojam Teksasā, ASV, ilgu laiku, es zināju no sāpīgas pieredzes, ka šīs skudras savu nosaukumu bija ieguvušas, pateicoties savam dzēlīgajam kodienam un nevis krāsai. Es devos uz garāžu, kur mēs glabājam pesticīdu. Tad es izlasīju norādījumus uz etiķetes.

„[Šis pesticīds] spēcīgi pievilina ugunsskudras” — uz tās bija rakstīts. „Tās to ienesīs savā pūznī, iebars to savai karalienei, un viss pūznis izmirs.” Norādījumos bija teikts, ka man ir jāizsmidzina daži graudiņi uz pūžņa un tam apkārt. Skudras paveiks atlikušo.

Es biju skeptiski noskaņota. Man šķita, ka ugunsskudras ir diezgan gudras, spējīgas uzcelt augstus pūžņus vienas nakts laikā. Es šaubījos, ka viņas iekristu lamatās, apēdot nomaskētu indi, taču tik un tā to izsmidzināju.

Pēc neilga laika atklāju, ka pūznī bija izcēlusies kņada. Es uzmanīgi pietuvojos un pieliecos, lai aplūkotu notiekošo jezgu. Tās bija tādā ekstāzē,

it kā manna būtu tikko nolijusi no debesīm. Tās nesa baltās granulas savās sīkajās knaiblēs, krizdamas cita pār citu steigā nogādāt indi savā pūznī.

Es skatījos šausmu pilnā izbrīnā. Tās labprātīgi ienesa indi savā mājā. Acimredzot vārdi „ārkārtīgi vilinoša” nebija pārspīlēti. Kaut kādā veidā pesticīdu ražošanas uzņēmumam bija izdevies panākt, lai kaut kas sliktas — pat letāls — izskatītos ārkārtīgi labs.

Es nekad nebiju redzējusi pārsteidzošāku piemēru tam, kā sliktais var izskatīties labs. Tas lika man aizdomāties, kā Sātans dara tieši to pašu. Mani mierināja apziņa, ka, lai arī viņš var izsmidzināt savu nomaskēto indi visapkārt manām mājām, viņš to nevar ienest iekšā, — ja vien es to viņam neatļauju. Kā tad es varu to neielaiest iekšā?

Man prātā ienāca viens no maniem mīļākajiem Svēto Rakstu pantiem: „Jo lūk, Kristus Gars ir dots katram cilvēkam, lai viņš varētu atšķirt labu no ļauna.” Mormons paskaidro, ka ar šo Garu mēs „vara[m] zināt ar pilnīgām zināšanām”, vai kaut kas ir no Dieva vai Sātana (Moronija 7:16).

Šī pieredze ar nolemtajām skudrām pildīja mani ar pateicību par to, ka mans vīrs un es spējām spriest un nešaubīgi zināt, vai ielaist kaut ko savās

mājās vai ne. Mūsu uzdevums bija mācīt saviem bērniem sekot Kristus Garam, lai viņi spētu atšķirt indi, kad ar to saskartos.

Kad pieliekusies vēroju, kā šie insekti ienesa indes granulas savā pūznī — visas līdz pēdējai, es svinīgi nosolījos darīt visu, ko spēju, lai neielaiestu indi savās mājās. ■

Elisona L. Rendala, Jūta, ASV

Norādījumos bija teikts, ka man ir jāizsmidzina daži graudiņi uz pūžņa un tam apkārt. Skudras paveiks atlikušo.

Savas ticības aizstāvēšana

Mēs dzīvojam pasaulē, kur daudzi ļauno sauc par labu un labo par ļaunu, taču mums ir jāiestājas par labo. Lasiet liecības no jaunajiem pieaugušajiem, kas ir iestājušies par savu ticību. Viņi nestrīdējās, un atbildot — tie nebija dusmīgi vai nelaipni. Viņi demonstrēja „gan drosmi, gan laipnību”,¹ tādējādi stiprinot citus (skat. 3. Nefija 12:44–45).

MANS BRĀLIS ATTEICĀS DZERT ŠAMPANIETI

Francijā militārais dienests ir obligāts. Mans jaunākais brālis, Lūijs, kuram bija 20 gadi, nolēma iestāties virsnieku skolā, lai kļūtu par leitnantu. Pabeidzot mācības, jaunie virsnieki piedalījās zvēresta došanas ceremonijā. Katram pēc kārtas vajadzēja citēt pulka devīzi. Pēc tam viņiem ir jāiztukšo glāze, kurā ir šampanietis un roze. Šī tradīcija tika aizsākta Napoleona Bonaparta laikā, un kopš tā laika visi virsnieki tajā bija piedalījušies.

Lūijs pulkvedim paskaidroja, ka viņa reliģiskie principi aizliedz lietot alkoholu. Pēc Lūijsa lūguma piešķirt atbrīvojumu iestājās stindzinošs klusums. Pulkvedis piecēlās kājās. Tā vietā, lai spiestu Lūiju dzert šampanieti, viņš uzteica viņu par savu principu ievērošanu, neskatoties uz spiedienu, un pauda lepnumu, ka var aicināt šo godavīru savā pulkā. Šampanietis tika aizstāts, un Lūijs varēja piedalīties zvēresta došanas ceremonijā. Pjērs Antians, no Francijas

MANI IELŪDZA UZ DRAISKULĪGĀM VIESĪBĀM

Pēc augstskolas beigšanas mēs ar savu māsu Greisu strādājām uzņēmumā, kurā bija arī citi pēdējo dienu svētie. Mūsu darba devēji nebija baznīcas locekļi. Kad mana māsa saderinājās, mūsu darba devēja rīkoja viņai pirmskāzu pārsteiguma viesības. Es cerēju, ka viņa cienīs mūsu standartus, taču tā vietā viņa pasūtīja liķieri, virieti deļotāju un piedauzīgu video.

Vēl pirms viesībām es jutu Svētā Gara čukstus, kas iedrošināja mani atgādināt priekšnieci par mūsu standartiem. Es satvēru savu Jauno sieviešu medaļjonu un domāju par visām pūlēm un upuriem, kurus biju nesusi, lai izpildītu personības attīstības programmu, esot Jauno sieviešu biedrībā. Es lūdzu pēc vadības, lai šajā situācijā spētu iestāties par savu ticību. Es izteicu savas bažas nosūtītajā ziņā vadītājam, domājot, ka viņa var apvainoties. Tomēr visvairāk es vēlējos labpatikt Debesu Tēvam.

Viesību sākumā mana priekšniece ar mani nerunāja, nedz arī uzsmaidīja. Taču viņa atcēla deļotāju un video priekšnesumus.

Nākamajās dienās pēc viesībām mana priekšniece vairs nerunāja un nesmējās ar mani kā iepriekš. Taču es jutos apmierināta, jo es zināju, ka Dievs ir gandarīts par to, ko es izdarīju. Aptuveni pēc nedēļas manas attiecības ar priekšnieci jau bija normalizējušās. Es zinu, ka Dievs mikstināja viņas sirdi un palīdzēja viņai saprast, ka es dzīvoju saskaņā ar savu ticību.

Lemija Labitaga, no Kagajana ielejas, Filipīnās

ES KLASĒ DZIRDĒJU AIZVAINOJOŠU VALODU

Kad man bija aptuveni 18 gadi, es apmeklēju šūšanas nodarbības. Kādu dienu dažu metru attālumā no manis trīs meitenes sāka runāt aizvainojošā valodā. Es nezināju, vai man būtu viņas jāignorē, lai izvairītos no konflikta, vai arī man vajadzētu iestāties par saviem standartiem un lūgt viņas pārtraukt. Galu galā, cik vien jauki iespējams, es sacīju: „Atvainojiet, vai jūs, lūdzu, varētu nerunāt rupjības?”

Vecākā no meitenēm nikni paskatījās uz mani un sacīja: „Kā mēs gribēsim, tā mēs runāsim.”

Es sacīju: „Vai tiešām jums ir jālamājas? Tas mani ļoti aizvaino.”

Viņa sacīja: „Tad vienkārši neklausies.”

Tas mani sāka kaitināt, un es sacīju: „Grūti jūsos neklausīties, kad jūs runājat tik skaļi.”

Viņa sacīja: „Vienkārši samierinies.”

Es padevos. Es biju neapmierināta ar meitenēm, taču vēl vairāk biju neapmierināta pati ar sevi. Es nespēju noticēt, ka ielaidos sarunas konfrontācijā. Meitenes turpināja lamāties, un tagad mēs visas bijām dusmīgas.

Kad biju nomierinājusies, es pamanīju, ka meitenēm bija grūtības ar viņu šujmašīnām. Es zināju, kas par vainu, jo man iepriekš bija līdzīga ķibebe. Es viņām parādīju, kā to novērst. Es redzēju, ka vecākās meitenes sejas vaibsti izmainījās. „Klau,” viņa teica, „atvaino mūs.” Es tam nespēju noticēt, — viņa man atvainojās. „Atvainojiet arī mani,” es viņai atsacīju. „Man nevajadzēja tik ļoti sadusmoties.”

Es devos atpakaļ pie savas šujmašīnas un vairs nedzirdēju nevienu rupju vārdu. Šī pieredze man iemācīja, ka mūsu vārdi var nespēt mainīt citu attieksmi, taču laipnība un kalpošana bieži to spēj. Keitija Paika, no Jūtas, ASV

KALPOJOT MISIJĀ, ES IESTĀJOS PAR SAVU TICĪBU

Es pievienojos Baznīcai, kad man bija 19 gadi, es biju otrais no trim dēļiem un vienīgais pēdējo dienu svētais ģimenē. Neilgi pēc kristībām es sāku sajust vēlmi kalpot misijā. Pēc gada Svētais Gars man pateica, ka ir laiks doties. Es runāju ar savu māti, kas jūta, ka tas nebūtu pareizs lēmums. Es atliku uz vienu gadu, taču vēlme kalpot misijā mani nekad neatstāja. Šī gada laikā es studēju Svētos Rakstus, krāju naudu, sagatavoju dokumentus, izgāju visas medicīniskās apskates, un, kad viss pārējais bija izdarīts, es gaidīju uz To Kungu. Nepagāja ne ilgs laiks, kad es saņēmu aicinājumu kalpot Brazīlijas Kampinas misijā.

Mani vecāki joprojām to neatbalstīja. Es gavēju un atklāti lūdzu, izklāstot Debesu Tēvam visas savas bailes. Es lūdzu Viņu aizskart mana zemes tēva sirdi. Viņš to izdarīja. Man par pārsteigumu, mans tēvs apmeklēja atvadu viesības, ko sestdienā, pirms manas aizbraukšanas, bija sagatavojuši mani draugi. Un jau pirmdien mans tēvs aizveda mani uz lidostu.

Misijā sludinot evaņģēliju, es jutu Dieva mīlestību. Mana māte nepārstāja būt par māti un, kad es atgriezos mājās, viņa bija pirmā, kas mani apskāva.

Es iemācījos, ka kalpošana misijā ir kas daudz vairāk nekā vienkārši pienākums, — tā ir privilēģija un brīnišķīgs izaugsmes un mācīšanās laiks.

Kleisons Velingtons Amorims Brito, no Paraibas, Brazīlijā

ES LIECINĀJU PAR DIEVU

Kā pirmkursnieks mūsu valsts labākajā universitātē, es izjutu spiedienu darīt labāko, ko spēju. Kad daudzi no maniem profesoriem skaidroja savu izpratni par „īstenību”, es pieredzēju vajāšanu un sāku apšaubīt savu ticību evaņģēlijam. Profesori ietekmēja arī daudzus no maniem kursabiedriem. Šajā vidē bija grūti dzīvot saskaņā ar kristiešu vērtībām. Es domāju par mācību pārtraukšanu, taču nolēmu, ka labāk to nedarīt. Es nospriedu, ka, ja tikai daži spēj kvalificēties, lai iestātos šajā universitātē, un starp šiem dažiem ir tikai nedaudzki pēdējo dienu svētie, tad man vajadzētu palikt un iestāties par patiesību.

Mans bioloģijas profesors, kurš dēvēja sevi par ateistu, mācīja zinātni bez jebkādas ticības augstākam Radītājam. Taču, jo vairāk es klausījos, jo vairāk sapratu, ka ir augstākā būtne — Dievs, mūsu Tēvs, kurš ir visu šo lietu Radītājs. Citi apstrīdēja, sakot, ka šai domai nav saprātīga pamatojuma. Mūsu sarunas kļuva arvien saspringtākas. Es vēlējos pacelt savu roku un paskaidrot, ka es ticu Dievam kā Radītājam.

Pienāca laiks savu domu izteikšanai. Manā skolā bija pieņemts, ka cilvēki var aplaudēt, uzmundrināt vai izsvilpt tos, kas izsaka savas domas. Es drosmīgi piecēlos un pretējai pusei skaidri pateicu: „Iespējams, ka ticība Dievam jums pašreiz nav saprotama, taču pienāks diena, kad jūs to visu sapratīsiet tikpat skaidri, kā es to saprotu šobrīd.”

Kopš tās reizes es nekad neesmu izsvilpts par savas ticības aizstāvēšanu. Sākot ar to brīdi, es turpināju attīstīties akadēmiski, sociāli un garīgi. Es sāku aktīvi iesaistīties studentu pasākumos un tiku iecelts vairākos skolas amatos.

Es sapratu, ka ticības aizstāvēšana, pat ja tikai vienu reizi, ļoti ietekmē mūsu nākotnes lēmumus.

Vinsents A. Molejans, jaun., no Mindanao, Filipīnās

ATSAUCE

1. Skat. Džefrijs R. Holands, „Mācekļības cena un svētības”, *Liahona*, 2014. g. maijs, 6.

Mana saistītā LIECĪBA

Aivija Noča

Misionāri mācīja evaņģēliju manai ģimenei mūsu mājās, Singapūrā.

Mans tēvs Baznīcai nepievienojās, taču mana māte to izdarīja. Viņa mūs mācīja par Jēzu Kristu un par Viņa evaņģēliju. Pat būdama bērns, es lepnī stāstīju saviem draugiem, ka esmu pēdējo dienu svētā.

Es vienmēr uzticējos savas mātes mācībām. Taču, kad es kļuvi par jauno pieaugušo, kāds misionārs man jautāja, cik reizes es esmu izlasījusi Mormona Grāmatu. Arī iepriekš man ir uzdevuši šo jautājumu, taču šoreiz es sapratu, ka tāpēc, ka es neesmu izlasījusi Mormona Grāmatu un nezinu, vai tā ir patiesa.

Jēzus Kristus evaņģēlija patiesums un Mormona Grāmatas patiesums man ir cieši saistīti. Ja evaņģēlijs ir patiess, tad Mormona Grāmata ir patiesa.

Nenoliedzams fakts

Jēzus Kristus evaņģēlija patiesums un Mormona Grāmatas patiesums man ir cieši saistīti. Ja evaņģēlijs ir patiess, tad Mormona Grāmata ir patiesa. Tāpēc, ka es nezināju, vai

Mormona Grāmata ir patiesa, man tagad māca šaubas par visu, kam biju ticējusi. Es biju apjukusi un savā sirdī alku zināt: vai Mormona Grāmata ir patiesa.

Manu vēlmi izzināt patiesību veicināja arī arvien ciešākās attiecības ar Glābēju, Jēzu Kristu. Diena, kad es sapratu, ka nespēju pietiekami iemācīties par Jēzu Kristu bez nopietnas Mormona Grāmatas lasīšanas, bija diena, kad es ļoti vēlējos uzzināt par tās patiesumu.

Aicinājums būt par skolotāju

Es lūdzu pēc vadības. Šajā laikā mans draudzes prezidents aicināja mani mācīt par Mormona Grāmatu

evanģēlija doktrīnu klasē. Es pieņēmu šo aicinājumu, jo jutu, ka šī varētu būt Tā Kunga atbilde, lai palīdzētu man zināt patiesību par Mormona Grāmatu un tuvoties Glābējam.

Mācīt bija grūti. Pēc pirmajām pāris svētdienām es zināju, ka man nekad neizdosies, ja vien pati neticēšu Mormona Grāmatai.

Stāsti sāka atklāties nodaļu pēc nodaļas

Es sāku studēt Mormona Grāmatu katru nedēļu un drīz vien radu prieku lasīšanā. Mormona Grāmatas stāsti atklājās nodaļu pēc nodaļas un veda mani tuvāk Jēzum Kristum.

Es lasīju par Kristus dzimšanu, ko Nefijs redzēja vīzijā:

„Un es ieraudzīju Nacaretas pilsētu, un Nacaretas pilsētā es ieraudzīju jaunavu, un viņa bija ļoti daiļa un gaiša. . . .

Un [eņģelis] man teica: „Lūk, jaunava, kuru tu redzi, ir Dieva Dēla māte miesā” (1. Nefija 11:13, 18).

Es lasīju par laimes ieceri un sapratu, ka ticība Jēzum Kristum ir nepieciešama mūsu glābšanai. Amuleks mācīja:

„Es zinu, ka Kristus nāks starp cilvēku bērniem, lai uzņemtos Savu ļaunību pārkāpumus, un ka Viņš izpirks pasaules grēkus; jo Tas Kungs ir to teicis.

. . . Jo, saskaņā ar Mūžīgā Dieva diženo ieceri, ir jātiek veikta Izpiršanai, vai arī visai cilvēcei vajadzēs nenovēršami iet bojā” (Almas 34:8–9).

Es lasīju par Jēzus Kristus kalpošanu Viņa citām avīm senajā Amerikā, un es zināju, ka Viņš ir visu tautu Dievs. Viņš sacīja nefijiešiem: „Jūs esat tie, par kuriem Es teicu: Citas avis Man vēl ir, kas nav no šī ganāmpulka, arī tās Man jāatved, un viņas dzirdēs Manu balsi; un būs viens ganāmpulks un viens Gans” (3. Nefija 15:21).

Es ieguvu savu liecību pakāpeniski

Lasot Mormona Grāmatu, mana ticība Jēzum Kristum kļuva spožāka un mana sapratne par Viņa ieceri paplašinājās (skat. Almas 32:28).

Es liecinu, ka Mormona Grāmata ir mūsu reliģijas noslēgākmenis. Svētais Gars man ir atklājis, ka Džozefs Smits ir patiess pravietis, kurš atjaunoja Dieva Baznīcu uz Zemes un kurš pārtulkoja Mormona Grāmatu no

zelta plāksnēm. Mormona Grāmata liecina par Jēzu Kristu un ir cieši saistīta ar Bībeli. Abas šīs grāmatas liecina, ka Jēzus Kristus patiesi ir Dieva Dēls un ka Viņš ir Dievs *visām* tautām, nevis tikai vienai. ■

Raksta autore dzīvo Singapūrā.

MŪSU RELIĢIJAS NOSLĒGĀKMENS

„Ja mēs izņemtu noslēgākmeni, arka sabruktu, tāpat arī visa

mūsu Baznīca balstās uz Mormona Grāmatas patiesumu. . . . Ja Mormona Grāmata ir patiesa, — un miljoniem cilvēku tagad ir liecinājuši, ka viņiem ir Svētā Gara liecība, ka tā patiešām ir patiesa, — tad cilvēkam ir jāpieņem arī Baznīcas tiesības uz Atjaunošanu un visu, kas ar to saistīts.”

Prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994), *Sludini Manu evanģēliju: misionāru kalpošanas rokasgrāmata (2005. g.), 104.*

RĪCĪBAS BRĪVĪBA VAI TIKUMISKĀ RĪCĪBAS BRĪVĪBA?

Ja rīcības brīvību pielietojam gudri, mums ir vairāk izvēles iespēju un tas mums palīdz izvēlēties pareizo.

Maikls R. Moriss

Baznīcas žurnāli

Es joprojām atceros, cik ļoti biju nobažījies, gatavojoties satikties ar bīskapu, lai runātu par kalpošanu misijā. Es prātoju, vai esmu pietiekami labs. Tāpat kā Džozefs Smits, es nebiju „vainīgs lielos un ļaunprātīgos grēkos” (Džozefs Smits — Vēsture 1:28), taču es tāpat biju ļoti satraukts.

Es biju satraukts, jo nevarēju nedomāt par savu draugu Deniju (vārds ir mainīts). Denijs vairākus mēnešus runāja par to, cik ļoti viņš gaida, kad varēs kalpot misijā. Taču viss mainījās pēc viņa tikšanās ar bīskapu.

Denijs bija iesaistījies necienīgā uzvedībā ar vairākām jaunajām sievietēm, tāpēc, kā viņš man vēlāk pastāstīja, bija liedzis sev iespēju kalpot pilnlaika misijā. Viņš vairs nevarēja brīvi izvēlēties, vai kalpot misijā.

Denijs, prezidenta Boida K. Pekera, Divpadsmit apustuļu kvorumā prezidenta, vārdiem, bija ļāvies Sātana kārdinājumam

— „nepareizi pielietot [savu] tikumisko rīcības brīvību”.¹

Patiesa brīvība, kā tas tiek mācīts *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, ir tad, kad mēs pielietojam rīcības brīvību, lai izvēlētos paklausību. Brīvība tiek pazaudēta, kā to pieredzēja Denijs, izdarot izvēli — būt nepaklausīgam.

„Kaut arī mums ir atļauts izvēlēties, kā rīkoties, tomēr mēs nevaram izvēlēties savas rīcības sekas. Sekas, vai tās būtu labas vai sliktas, ir ikvienas mūsu izvēlētajās rīcības dabisks rezultāts.”²

Rīkoties pašiem

Svētie Raksti māca, ka mēs varam „brīvi izvēlēties”, ka esam „brīvi savā rīcībā” un varam brīvi rīkoties „paši pēc [mūsu] brīvas gribas” (2. Nefija 2:27; 10:23; M&D 58:27; Helamana 14:30), tādēļ mēs bieži lietojam terminu „rīcības brīvība”.

Taču, vai tu zināji, ka Svētajos Rakstos frāze „rīcības brīvība” nav sastopama? Tā vietā Svētie Raksti māca, ka „katrs cilvēks var rīkoties attiecībā uz nākamību mācībā un principos, atbilstoši *tikumiskajai rīcības brīvībai*, ko Es tam esmu devis, lai katrs cilvēks varētu būt atbildīgs par saviem paša grēkiem” (M&D 101:78; slīpraksts pievienots).

Elders D. Tods Kristofersons, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, mācīja: „[Svētajos Rakstos] vārdi *rīcības brīvība* ir vai nu vieni paši, vai ar papildinošu vārdu — *tikumiskā*. . . Kad mēs lietojam vārdus *tikumiskā rīcības brīvība*, mēs piemēroti uzsveram atbildību, kas

ir rīcības brīvības dievišķās dāvanas būtiska daļa. Mēs esam tikumiskas būtnes, mēs rīkojamies paši, varam brīvi izvēlēties, taču esam atbildīgi par savām izvēlēm.”³

Prezidents Pekers papildina: „Svētajos Rakstos tiek skaidrots, ka rīcības brīvība ir tikumiska rīcības brīvība, kas nozīmē, ka mēs varam izvēlēties starp labu un ļaunu.”⁴ Šī Dieva dotā dāvana nozīmē, ka mēs varam „brīvi izvēlēties brīvību un mūžīgo dzīvi caur lielo visu cilvēku Starpnieku vai izvēlēties gūstu un nāvi, saskaņā ar velna gūstu un varu” (2. Nefija 2:27).

Sātana karš pret rīcības brīvību

Tikumiskajai rīcības brīvībai ir liela nozīme pestīšanas iecerē, tāpēc pirmsmirstīgajā dzīvē Sātans centās to iznīcināt. Savas sacelšanās dēļ viņš tika padzīts un tagad tiecas „pievilt un padarīt cilvēkus aklus, un vest tos gūstā pēc savas gribas” (Mozus 4:3–4).

Sātans vēlas, lai mēs izdarītu izvēles, kas ierobežo mūsu brīvību, noved pie kaitīgiem ieradumiem un viņa kārdinājumu priekšā atstāj bezspēcīgus. Evaņģēlija skaistums ir tajā, ka tas mums pastāsta par mūsu izvēlēm, kā arī par šo izvēļu sekām. Ja rīcības brīvību pielietojam gudri, mums ir vairāk izvēles iespēju, un tas mums palīdz izvēlēties pareizo.

Glābēja paraugs

Kad lielajā sapulcē debesīs iepazīstināja ar pestīšanas ieceri, Glābējs mums parādīja, kā pielietot mūsu tikumisko rīcības brīvību pareizi. Viņš teica: „Tēvs, Tava griba tiks darīta, un gods būs Tavs mūžīgi” (Mozus 4:2). Jau tur Viņš labprātīgi darīja Tēva gribu, arī vēlāk Ģetzemanes dārzā, kā arī pie krusta (skat. Mateja 26:39; Lūkas 22:42), tāpēc Jēzus samaksāja cenu par mūsu nepareizajām izvēlēm un nodrošināja veidu, kā mēs, caur grēku nožēlošanu, varam saņemt piedošanu.

Ja mēs sekosim Glābēja piemēram, tad tā vietā, lai teiktu: „Ko gribēšu, to darišu!” Mēs teiksim: „Es darišu, ko vēlēšies Tēvs.”⁵ Šāda mūsu tikumiskās rīcības brīvības pielietošana mums nodrošinās brīvību un laimi.

Dodoties uz satikšanos ar savu bīskapu, lai izietu savu pirmo misijas interviju, es biju pateicīgs, ka biju izdarījis labas izvēles. Pēc dažiem mēnešiem es kalpoju Tam Kungam Gvatemalā, kur citiem mācīju pestīšanas ieceri un tikumiskās rīcības brīvības būtisko lomu šajā iecerē. ■

ATSAUCES

1. Boids K. Pekers, „Šis lietas es zinu”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 8.
2. *Jaunatnes morāles stiprināšanai* (2012), 2.
3. D. Tods Kristofersons, „Moral Agency”, *Ensign*, 2009. jūn., 47.
4. Boids K. Pekers, „Šis lietas es zinu”, 8.
5. Skat. Volfgangs H. Pauls, „The Gift of Agency”, *Liahona*, 2006. g. maijs, 35.

„Es cenšos kontrolēt savas domas, taču ir tik daudz kārdinājumu. Ko man darīt, lai manas domas būtu šķīstākas?”

Kontrolēt savas domas ir grūti, taču tas ir iespējams un nes svētības: „Iemācoties kontrolēt savas domas, jūs varat uzveikt savus ieradumus — pat degradējoši personiskus ieradumus. Jūs varat smelties drosmi, pārvarēt bailes un dzīvot laimīgi.”¹

Padomājiet arī par šādām svētībām:

- Šķīstas domas palīdzēs tavai „paļāvībai kļūt stiprai Dieva klātbūtnē” un „Svētais Gars būs tavs pastāvīgais pavadonis” (M&D 121:45–46).
- Šķīstas domas tev palīdzēs atpazīt iedvesmu, jo Svētais Gars uzrunā tavu sirdi un prātu (skat. M&D 8:2–3).
- Šķīstas domas tev palīdzēs paklausīt pirmajam un augstākajam bauslim — mīlēt Dievu no visas savas sirds, dvēseles un *prāta* (skat. Mateja 22:37).

Lai saglabātu šķīstākas domas, tu vari darīt ļoti daudz, kā varēsi to redzēt, aplūkojot idejas šajās lappusēs. Taču viena no būtiskākajām lietām, ko vari darīt un kas ir pakāpenisks process, — tu vari pārvarēt „miesīgo cilvēku”. Miesīgajam cilvēkam patīk nešķīstas domas. To var pārvarēt šādi: „Miesīgs cilvēks ir Dieva ienaidnieks . . . un būs mūžīgi mūžos, kamēr vien viņš neļaujas Svētā Gara mudinājumam un neatmet miesīgo cilvēku, un nekļūst par svēto caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu, un nekļūst kā bērns — pakļāvīgs, lēnprātīgs, pazemīgs, pacietīgs, pilns mīlestības” (Mosijas 3:19).

Kas ir tas, ko tu vari darīt jau šodien, lai iesaistītu Glābēja Izpirkšanu šo pārmaiņu radišanā tavā dzīvē?

ATSAUCE

1. Boids K. Pekers, „Worthy Music, Worthy Thoughts”, *Liahona*, 2008. g. apr., 31.

Plašsaziņas līdzekļi un draugi

Iedvesmojošu filmu, mūzikas un literatūras izvēle ir labs sākum-

punkts. Izvēlies draugus, kuru sabiedrībā tavas sarunas var būt cienījamas un nodarbes — tikumīgas. Ja tev būs vairāk laba, par ko domāt, tad pakāpeniski spēsi vieglāk noraidīt sliktas domas un tās tevi piemeklēs retāk.

Ambera S., 18 gadi, no Britu Kolumbijas, Kanāda

Lūgšana

Lūgšana mani pietuvina mūsu Debesu Tēvam un palīdz man koncentrēties uz labām domām. Ikdienas Svēto Rakstu studēšana stiprina manu pārliecību, ka varu pārvarēt kārdinājumus; Svētajos Rakstos es mācos par uzticīgiem Kristus mācekļiem. Saglabāt šķīstas domas man palīdz arī liecības sniegšana.

Daša M., 17 gadi, no Kijevas, Ukrainā

Svētie Raksti

Man palīdz Svēto Rakstu studēšana katru rītu — pirms skolas. Tiklīdz man rodas slikta doma,

es to nekavējoties aizstāju ar kaut ko labāku. Tā vietā, lai vienkārši pateiktu: „Nē, nedomā par to” (kas arī ir labi), slikto domu aizvieto ar labu. Atceries, ka tev ir vara pār savu prātu, nevis Sātanam. Mēs esam drošsirdīgi Debesu Tēva dēli un meitas un pastāvīgi cenšamies sevi pilnveidot.

Niks S., 16 gadi, no Arkanzasas, ASV

Kāda ir šo domu ietekme?

Tu ne vienmēr spēj kontrolēt brīdi, kad prātā ienāk kāda doma, taču

tu vari kontrolēt, vai tā tur paliek. Tu vari jautāt: vai no šīs domas man būs kāds labums? Vai šī doma palīdzēs man doties pareizā virzienā? Kad prātā ienāk kārdinoša doma, dziedī labu dziesmu, atsauc atmiņā ko patīkamu vai lūdz. Galvenais ir aizvietot sliktas domas ar kaut ko labu.

Liza P., 17 gadi, no Dānijas

Lehija piemērs

1. Nefija 15:27 Nefijs stāsta saviem brāļiem, ka viņu tēvu, vīzijā par dzīvības koku, ieskāva

netūriba. Taču Lehija nepamanīja netūribu, jo „viņa prāts bija aizņemts ar citām lietām”. Tas attiecas arī uz mums mūsdienās. Ja mēs vēlamies būt taisnīguma pilni, mums ir jālūdz par to un jākoncentrējas uz piederīgo taisnīgumam, tad mūsu prāts būs taisnīguma un tikumības pārpilns un nešķīstās domas nespēs mūsos uzturēties.

Heitija V., 16 gadi, no Arizonas, ASV

Garīgās dziesmas

Garīgās dziesmas var mums palīdzēt saglabāt šķīstas domas. Laba mūzika pacilā Garu. Kad man ir iespēja klausīties garīgās dziesmas, tās vienmēr mani iedveš mierīgāku un celestiālāku pašsajūtu. Tās palīdz man atcerēties

Debesu Tēva mīlestību pret katru no mums, un man paliek vieglāk izvairīties no kārdinājuma.

Amanda A., 18 gadi, no Amazonas, Brazīlijā

Svēto Rakstu studēšana ģimenē

Kad man prātā ienāk kāda nešķīsta doma, es cenšos atcerēties rakstvietas, kuras es ar ģimeni lasīju no rīta. Mana ģimene katru rītu plkst. 6:00 lasa Svētos Rakstus. Tas ir agri, taču tā ir svētība un tas padara mani stiprāku jaunajai dienai.

Elēna V., 16 gadi, no Šveices

Svētais Vakarēdiens

Svētā Vakarēdiena lūgšanā ir teikts, ka, ja mēs uzņemsimies

Kristus Vārdu, pildīsim

Viņa baušļus un vienmēr Viņu atcerēsimies, tad Viņa Gars būs vienmēr ar mums. Atceroties Viņu, mēs pieliekam pūles, lai izskaustu pasaulīgās domas un koncentrētos uz domām

DOMĀJIET PAR TO

„Šajā, dažreiz nedrošajā, ceļojumā cauri mirstībai – kaut mēs varētu sekot apustuļa

Pāvila padomam, kas palīdzētu mums būt drošiem un saglabāt virzienu: „Kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet! [Filipiešiem 4:8].”

Prezidents Tomass S. Monsons, „Atskatoties un ejot uz priekšu”, Liahona, 2008. g. maijs, 90.

par mūžīgo. Kad mēs pastāvīgi Viņu atceramies, mūsu domas, vēlmes un rīcība mainīsies uz labu.

Makajs M., 18 gadi, no Jūtas, ASV

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kad mana mamma bija slima, mēs gavējām un lūdzām par viņu, taču viņa vienalga nomira. Kā lai ar to samierinos?”

Līdz 2014. gada 15. novembrim sūtiet savas atbildes un, ja vēlaties, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju liahona.lds.org (noklikšķiniet „Submit Your Work”), uz e-pastu liahona@ldschurch.org vai pa pastu uz 3. lpp. norādīto adresi.

Savā e-pastā vai vēstulē jāiekļauj šāda informācija un atļauja: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu) publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

SVĒTDIENAS STUNDAS

Šī mēneša tēma:
**Kļūt līdzīgākam
Kristum**

Kā uzdot jēgpilnus jautājumus

*Pareizu jautājumu uzdošana var palīdzēt cilvēkiem atvērt
savu sirdi liecībai par patiesību.*

Deīvids A. Edvards

Baznīcas žurnāli

Jums visapkārt ir iespējas mācīt — tā var būt minūtes gara saruna autobusā, baznīcas nodarbībā, caur tiešsaistes komentāriem vai nopietnā privātā sarunā ar draugu.

Ieteikums, kā jebkurā situācijā efektīvi mācīt, — uzdodiet jautājumus.

Labi jautājumi veicina efektīvu mācīšanos, un, par laimi, jums ir iespēja to pētīt, pielietot un iemācīties to darīt labi. To var paveikt šādi.

Uzdod nozīmīgus jautājumus

Nozīmīgi jautājumi ir tie, kas tev liek nopietni aizdomāties un apjaust dziļas jūtas, kā arī noved pie patiesības, liecības un pārmaiņām. Šie jautājumi var būt par dažādām tēmām, taču parasti tiem ir vairākas kopīgas iezīmes: (1) tie nav virspusēji vai balstīti tikai uz faktiem (lai gan uz faktiem balstītiem jautājumiem var būt papildjautājumi), (2) tiem ir kāda saistība ar mūsu ikdienas dzīvi (3) un atbildot tie mūs izaicina pateikt ko vairāk nekā vienkārši iepriekš ieprogrammētu sakāmo.

Atceries, kāpēc mēs uzdodam jautājumus

Jautājumi mūs iesaista, atklājot robu, ko mūsu prāts vēlas aizpildīt. Sevišķi jautājumu uzdošana, kas prasa personīgas pārdomas, veicina šādu procesu:

1. Cilvēkiem parādās interese par tavu sakāmo.
2. Viņi pielieto savu rīcības brīvību, lai domātu un pateiktu atbildi.
3. Šī rīcības brīvības pielietošana ļauj Svētajam Garam viņiem liecināt par patiesību.¹

Paturot to prātā, tu iegūsi izpratni, kādus jautājumus uzdot un no kādu jautājumu uzdošanas izvairīties.

Piemēram, tā vietā, lai jautātu: „Kāpēc Svēto Rakstu lasīšana ir svarīga?” Tu vari jautāt: „Kā Svēto Rakstu lasīšana tavu dzīvi ir ietekmējusi uz labu?”

Atceries, ka tu māci cilvēkus, nevis tikai vadi nodarbības

Ja tu pazīsi cilvēkus, kurus tu māci, un domāsi par viņu vajadzībām, tavi jautājumi būs mērķēti, lai viņiem palīdzētu, nevis lai tikai pateiktu kādu domu.

Piemēram, tā vietā, lai jautātu: „Kādi ir grēku nožēlošanas procesa soļi?” Tu vari vaicāt: „Zinot, ka esi izdarījis kaut ko nepareizi, kā tu vari vērst visu uz labu?”

Padziļināti studē un domā

Lai sagatavotos mācīt evaņģēliju, studē Svētos Rakstus un mūsdienu praviešu un apustuļu mācības, kā arī lūdz, lai Svētais Gars ir kopā ar tevi un tiem, kurus tu māci (skat. M&D 42:14; 50:21–22).

Kā arī, ja tu vēlies uzdot cilvēkiem jautājumus, kas patiešām liek viņiem domāt, arī tev pašam ir jānododas šādai domāšanai. Apdomā to, ko tu studē. Tu pieredzēsi, ka visvairāk domā par tiem jautājumiem, kurus laika gaitā uzdod pats sev. Pievērs uzmanību tiem jautājumiem, kas tev liek patiesi aizdomāties. Šie ir tie jautājumi, kas noved pie lielākām atziņām un liecības; šie ir tie jautājumi, kurus tu vari uzdot, palīdzot citiem mācīties par evaņģēliju.

Piemēram, tā vietā, lai jautātu: „Kā mēs iegūstam žēlsirdību?” Tu vari jautāt: „Ko, tavuprāt, nozīmē teiktais Moronija 7:48, ka pēc žēlsirdības ir jālūdz ar „visu sirds spēku”?”

Pakāpeniski uzdod grūtākus jautājumus

Dažreiz vislabāk pakāpeniski uzdot jautājumus, kuru atbildēšanai ir nepieciešama ilgāka domāšana un pašizvērtējums, tāpēc sākumā vari uzdot jautājumu, uz kuru ir viegli atbildēt, un pēc tam uzdot papildjautājumus, kas veicinātu saturīgākas atbildes. Šie ir daži vienkārši piemēri:

Ievadjautājumi	Papildjautājumi
Cik Džozefam Smitam bija gadu, kad viņš devās uz Svētibirzi?	Kad tu esi lūdzis Debesu Tēvu ar tikpat sirsnīgu vēlēšanos, kāda bija Džozefam Smitam?
Vai tu tici Dievam?	Kāda loma ir Dievam tavā dzīvē?
Ko tu pēdējā laikā esi darijis, lai kalpotu citiem?	Kā zināšanas par to, ka mēs visi esam Dieva bērni, maina tavu domāšanas veidu par kalpošanu?

Ja, uzdodot jautājumus, tu tieksies pēc Svētā Gara vadības, būs lielāka varbūtība, ka tu uzdosi piemērotu jautājumu atbilstošā laikā. Tu nekad nevari zināt. Tas var izmainīt kāda dzīvi. ■

ATSAUCE

1. „Jums ir jāpielieto sava rīcības brīvība, lai pilnvarotu Garu jūs mācīt” (Ričards G. Skots, „To Acquire Spiritual Guidance”, *Liahona*, 2009. g. nov., 8).

PADOMI, KĀ UZDOT JAUTĀJUMUS

- Gaidi atbildes.
- Uzdod papildjautājumus, lai iedrošinātu padziļinātāku domāšanu.
- Izvairies no jautājumiem, kas rada nesaskaņas vai veicina strīdēšanos.
- Reizēm uzdod jautājumus, kas prasa apdomāt klusumā.

Vairāk padomu atradīsi *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), 69.–70. lpp.

PIEVIENOJIES SARUNAI

Jautājumi pārdomām, gatavojoties svētdienai

- Vai kādreiz tev ir kāds uzdevis jautājumu, kura dēļ vēlējies uzzināt par evaņģēliju vairāk vai kas mudinājis kaut ko mainīt tavā dzīvē?
- Kā jautājumus pielietoja Glābējs, kad Viņš mācīja?

Ko tu varētu darīt?

- Šonedēļ studējot Svētos Rakstus, izveido sarakstu ar dažiem jautājumiem, par kuriem tu domā.
- Uzdod jautājumu kādā no baznīcas nodarbībām.

**Elders
Džefrijs R. Holands**
no Divpadsmīt
apustuļu kvoruma

KĀ RAŠT SPĒKU UN GŪT PANĀKUMUS

Daži no jums zina, par ko vēlas kļūt un ko darīt savā dzīvē, taču citi no jums nezina. Dažiem no jums ir sajūta, ka jums ir daudz svētību un jums ir daudzu brīnišķīgu izvēles iespēju. Taču citiem no jums, kādu laiku un nezināmu iemeslu dēļ, ir sajūta, ka paveiciet ir mazāk un nav tik daudz brīnišķīgu izvēles iespēju.

Lai kas jūs būtu un lai kāda ir jūsu situācija, cenšoties atrast savu vietu dzīvē, es jums piedāvāju „ceļu, patiesību un dzīvību” (Jāņa 14:6). Lai ko jūs domājat darīt, es jūs aicinu — „**nāciet pie Viņa**” (skat. Mateja 11:28–30), lai šie ir pirmie svarīgie soļi jūsu ceļā uz mērķi, lai iegūtu personīgu laimi, spēku un panākumus.

Kad Andrejs un Filips pirmoreiz dzirdēja Kristu runājam, viņi bija tik

ļoti iedvesmoti, tik ļoti savaldzināti, ka brīdī, kad Viņš pameta pūli, tie **Viņam sekoja**. Juzdams, ka Viņam seko, Kristus pagriezās un šiem diviem vīriešiem vaicāja: „Ko jūs meklējat?” (Jāņa 1:38). Citu tulkojumu versijās, vienkārši: „Ko jūs vēlaties?”

Viņi atbildēja: „Kur Tu mājō?” vai „Kur Tu dzīvo?”

Kristus teica: „**Nāciet, tad redzēsīt.**” Tikai nedaudz vēlāk Viņš oficiāli aicināja Pēteri un citus jaunos apustuļus ar tāda paša rakstura uz- aicinājumu: „**Nāciet Man līdzī**” (skat. Mateja 4:19).

Man šķiet, ka mūsu dzīves būtība ir ietverta šajos nelielajos divos aspektos, kas rodami Glābēja laicīgās kalpošanas sākumā. Pirmais ir jautājums katram no mums: „Ko jūs meklējat? Ko jūs vēlaties?” Otrs ir Viņa atbilde, kā to iegūt. Lai kas mēs būtu un lai kādas būtu mūsu problēmas, Viņa atbilde vienmēr ir nemainīga, mūžīgi: „**Nāciet pie Manis.**” Nāciet un skatieties, ko Es daru, kā Es pavadu savu laiku. **Mācieties no Manis**, sekojiet Man, un pakāpeniski Es jums sniegšu atbildes uz jūsu lūgšanām un dāvāšu mieru jūsu dvēselēm.

Mani mīlotie jaunie draugi, es nezinu nevienu citu veidu, kā jūs varētu gūt panākumus, būt laimīgi un drošībā. Es nezinu nevienu citu veidu, kā jūs varētu panest savas nastas vai rast to, ko Jēkabs dēvēja par „laimi, kas ir sagatavota svētajiem” (2. Nefija 9:43). Tieši tāpēc mēs **noslēdzam svētas**

derības, kuru pamatā ir Kristus Izpiršanas upuris, un tieši tāpēc mēs **uzņemamies Viņa Vārdu**.

Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls. Šī ir Viņa patiesā un dzīvā Baznīca. Viņš vēlas, lai mēs nākam pie Viņa, sekojam Viņam un tiekam Viņa **mierināti**. Pēc tam Viņš vēlas, lai mēs **sniedzam mierinājumu citiem**. Kaut mums pietiktu ticības, lai **pieņemtu Dieva labestību** un Viņa Vienpiedzimušā Dēla žēlastību. Kaut mēs nāktu pie Viņa, pieņemtu Viņa evaņģēliju un tikt izdziedināti. ■

No garīgā vakara Brigama Janga universitātē, 1997. gada 2. martā.

KĀ JŪS ESAT TO PIELIETOJIS?

„Jēzus Kristus vēlas, lai mēs Viņam sekotu. Mums ir jāpalīdz citiem un jāatceras, ka Viņš nekad un nemūžam mūs neaizmirsīs.”

Sesīlija E., no Filipinām

„Lai nāktu pie Glābēja, mums ir pēc iespējas pilnīgāk jādzīvo saskaņā ar Viņa piemēru un jāļauj Viņam būt nepārtraukti kopā ar mums katru dzīves brīdī.”

Alisone L., no Arizonas, ASV

– ĢIMENES VĒSTURES DARBS –

ES TO DARU

Uzsākt var būt viegli un aizraujoši. Jaunieši visā pasaulē veic ģimenes vēstures darbu un tādējādi ietekmē pasauli uz labu.

Kā sākt? Varbūt tu domā, ka tavi radnieki jau ir visu iespējamo darbu izdarījuši. Varbūt tev nav pieredzes ģimenes vēstures darbā un tas šķiet nomācošs. Vienalga, vai tu sāc, rakstot personīgajā dienasgrāmatā, gatavo vārdus templim vai mācies no saviem dzīvajiem radniekiem, *tu* vari piedalīties ģimenes vēstures darbā aizraujošā un nozīmīgā viedā.

Dienasgrāmatas pieraksti: veids, kā atcerēties savas svētības

Veikt pierakstus dienasgrāmatā nav viegli. Mēs bieži sev iegalvojam, ka esam pārāk aizņemti vai pārāk noguruši vai ka mūsu dzīve nav pietiekami aizraujoša, lai par to rakstītu. Pirms vairākiem gadiem es sapratu, ka rakstīt dienasgrāmatā nebūt nav grūti un ka man tas var iepatīkties.

Es sāku veikt vienu ierakstu katru dienu. Ierakstam nebija svarīgi būt ļoti izvērstam vai aizraujošam, es vienkārši pierakstīju savas domas vai dienas notikumus. Tas jau tagad ir svētījis manu dzīvi.

Kādu dienu manam ģimenes loceklim bija grūtības un es nezināju, ko viņai teikt, taču tad sajutu pamudinājumu viņai nolasīt vienu no saviem dienasgrāmatas ierakstiem. Es dalījos personīgā pieredzē, ko biju pierakstījusi nelielajā, melnajā dienasgrāmatā, un es redzēju, kā tas palīdzēja viņai rast mierinājumu.

Es esmu pārliecināta, ka viena ieraksta veikšana katru dienu svētīs tavu dzīvi. Nav svarīgi, cik mazas vai lielas ir dzīvē saņemtās svētības, to pierakstīšana tev palīdzēs tās atcerēties.

Gentrija V., no Jūtas, ASV

Rast prieku ģimenes vēstures darbā, meklējot savus priekštečus

Pēc savām kristībām es daudz dzirdēju par ģimenes vēstures darbu, taču nezināju, kā to darīt un vai varu to darīt. Es nolēmu lūgt par to un sajutu, ka man būtu nekavējoties jāuzsāk šis darbs. Es jutu, ka mani priekšteči ļoti vēlas, lai es sāku un ka viņi man palīdzēs atrast priekšrakstu veikšanai nepieciešamo informāciju.

No sākuma es izgāju ģimenes vēstures kursu un pēc neilga laika mani aicināja būt par ģimenes vēstures konsultantu. Es biju satraukts, jo neko daudz par to nezināju, taču pieņēmu šo aicinājumu.

Kādu dienu es apciemoju savas vecmāmiņas māsu, kurai bija pieraksti par manu vecvecmāmiņu. Viņa nevēlējās dalīties visā informācijā, jo viņi piekopa tradīciju — nerunāt par mūžībā aizgājušajiem radniekiem. Viņa sacīja, ka nākamajā dienā būs manas vecvecmāmiņas miršanas gadadiena un ka viņa grasās pierakstus sadedzināt. Es jautāju, vai vispirms es varētu iegūt kādu informāciju no šiem pierakstiem, un viņa man atļāva. Tobrīd es zināju, ka Debesu Tēvs man palīdzēs turpināt veikt izpēti.

Kalpojot ģimenes vēstures centrā, kas atrodas tuvu templim, es turpināju atklāt vairāk par savu ģimeni. Es uzzināju, ka divi no manu vecvecmāmiņu vecvecākiem bija itāļu imigranti, kuriem bija saimniecība netālu no Sanpaulu, Brazīlijā. Mana ģimene bija pazaudējusi kontaktus ar radniekiem saimniecībā, taču es atradu brālēnu, kurš rakstīja grāmatu par mūsu ģimenes ģeoloģiju. Viņš man iedeva šo grāmatu, kuru bija rakstījis deviņus gadus. Viņš teica, ka nezināja šīs grāmatas rakstīšanas iemeslu, taču viņam bija sajūta, ka reiz tā kādam palīdzēs. Es zinu, ka viņu iedvesmoja Ēlijas gars.

Es no savas pieredzes atskārtu, ka mēs darām svētu darbu. Mūsu priekšteči gaida mūsu palīdzību un ir mums līdzās, lai palīdzētu.

Gabriels D., no Brazīlijas

Piedalīšanās tempļa darba svētajos priekšrakstos

Es esmu pievērsta un vienīgais baznīcas loceklis savā ģimenē. Es esmu uzzinājis, ka viens no svētajiem priekšrakstiem ir kristīšanās par mirušajiem. Es devos ekskursijā uz templi un, klausoties gidā, kurš stāstīja par priekšrakstiem, es sajutu klusu, mierīgu balsi, kas mani mudināja doties uz ģimenes vēstures centru un iesniegt pieprasījumu tempļa priekšrakstu veikšanai par savu mūžībā aizgājušo māti. Es biju tik laimīgs, kad vēlāk „FamilySearch” kontā saņēmu apstiprinājumu, ka viņas tempļa darbs ir izpildīts. Tas stiprināja manu liecību, un es zinu, ka viens no iemesliem, kāpēc mēs esam šeit, uz Zemes, ir — lai palīdzētu saviem priekštečiem saņemt patieso Jēzus Kristus evaņģēliju.

Marvins S., no Filipīnām

Atsaucoties uz pamudinājumu — mācīties no dzīvajiem radniekiem

Pabeidzot vidusskolu, es sajutu mudinājumu — apciemot visus četrus savus vecvecākus. Man bija nedaudz brīva laika, un es sapratu, ka šāda iespēja man varētu vairs nebūt, tāpēc es aizvadīju vienu nedēļu ar katru savu vecvecāku pāri.

Es pavadīju laiku, caurskatot vecas kastes, lasot senas vēstules un

PIEDALIES MŪŽĪBAS DARBĀ

„Vai jūs esat lūguši par darbu savu priekšteču labā? Nolieciet malā to jūsu dzīvē, kam nav lielas nozīmes. Nolemiet darīt kaut ko tādu, kam būs mūžības augļi. . . .

Lai kur jūs būtu pasaulē, – ar lūgšanu, ticību, apņēmību, uzcītību un zināmiem upuriem jūs varat sniegt varenu ieguldījumu. Sāciet jau tagad. Es apsolu, ka Tas Kungs jums palīdzēs rast iespēju. Un tas jums liks justies brīnišķīgi.”

Elders Ričards G. Skots, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „The Joy of Redeeming the Dead”, *Liahona*, 2012. g. nov., 95.

aplūkojot senas fotogrāfijas. Es pierakstīju savu vecvecāku dzīvesstāstus, apstaigāju kapsētas un apciemoju vietas, kur dzīvoja un strādāja mani vecvecāki un viņu radnieki. Tas bija aizraujoši! Es tik daudz ko uzzināju par saviem priekštečiem, saviem vecvecākiem, saviem vecākiem un par sevi. Es sapratu, ka bez maniem priekštečiem mana dzīve nebūtu tāda, kāda tā ir.

Es atgriezos no sava brauciena ar 1000 savu priekšteču vārdiem un esmu veicis tempļa darbu par daudziem no viņiem. Atsauksšanās uz Svētā Gara pamudinājumiem un savu vecvecāku apciemošana ir bijis viens no labākajiem lēmumiem manā dzīvē.

Šenlija P., no Kalifornijas, ASV

Justies kā mājās – došanās uz templi ar priekšteču vārdiem

Kad es lūdzu savam tēvam idejas saistībā ar ģimenes vēsturi, lai kizpildītu „Personības attīstības programmu”, viņš paskaidroja, ka pirms vairākiem gadiem bija atradis dažus ģimenes locekļu vārdus, taču savas lielās aizņemtības dēļ vēl nebija sagatavojis šos vārdus templim. Ja es palīdzētu, tad šie ģimenes locekļi varētu saņemt tempļa svētības.

Nākamo dažu mēnešu laikā es aizvadīju svētdienu pēcpusdienas un vakarus, ievadot datorā vārdus un uzzinot no sava tēva ģimenes nostāstus. Mēs pat pasūtījām mikrofišu, lai iegūtu vairāk informācijas. Dažreiz, kad vecos attēlus lasīt bija grūti, es klusībā izteicu lūgšanu un tad paņēmu kartīti, lai noteiktu attēlu. Neskaidrais teksts kļuva saprotams.

Galu galā es apkopāju lielu kolekciju ar savas ģimenes locekļu vārdiem, un mūsu bīskapijas jaunieši man palīdzēja veikt kristīšanās priekšrakstus. Pēc tam mani vecāki un citi bīskapijas locekļi paņēma vārdu kartītes, lai veiktu pārējos tempļa priekšrakstus.

Šķita, ka ir pagājis tikai neilgs laiks, kad es jau pati gatavojos doties uz templi, lai saņemtu savu pašas endaumentu. Es biju ļoti priecīga, taču jutu arī satraukumu.

Dodoties uz templi, mans tētis paskaidroja, ka ir atradis dažas ģimeņu vārdu kartītes, kuras es sagatavoju, kad pildīju Personības attīstības projektu. Dažas kartītes nebija noliktas vietā, tādēļ viņš paņēma šos vārdus manai mammai, manam līgavainim un sev, lai varētu pabeigt darbu. Viņš pateica man viņu vārdus, un es tos atcerējos, kad toreiz pildīju projektu.

Veicot svētos priekšrakstus templī, es biju tuvinieku ieskauda no abām priekškara pusēm. Apzinoties, ka varu būt mūžīgi saistīta ar savu ģimeni, es izjutu dziļu mieru. ■

Hollija P., no Aidaho, ASV

DALIES SAVĀ PIEREDZĒ!

Dalies savā ģimenes vēstures pieredzē lds.org/youth/family-history/experiences.

UZZINI PAR VIŅIEM – **IEPAZĪSTI SEVI!**

Tavu dzīvi ir ietekmējušas daudzas paaudzes.
Noskaidro, kur sākas tavš stāsts.
Ieskaties [FamilySearch.org](https://www.familysearch.org).

Pēc tam, kad staba prezidents mani intervēja kalpošanai misijā, viņš sacīja: „Ar tevi notiks savādas lietas, mudinot tevi mainīt tavas domas.”

PRETESTĪBA MANAI MISIJAI

Alcenirs de Souza

Es pievienojos Baznīcai 15 gadu vecumā un četrus gadus vēlāk iesniedzu pieteikumu kalpot misijā. Intervijas laikā mans staba prezidents mani uzslavēja par lēmumu kalpot Tam Kungam un būt par pilnlaika misionāru. Tad šis iedvesmotais vadītājs teica ko tādu, kas uz mani atstāja dziļu iespaidu: „Brāli, sākot ar šo brīdi, ar tevi notiks savādas lietas, mudinot tevi mainīt tavas domas par lēmumu kalpot Tam Kungam.”

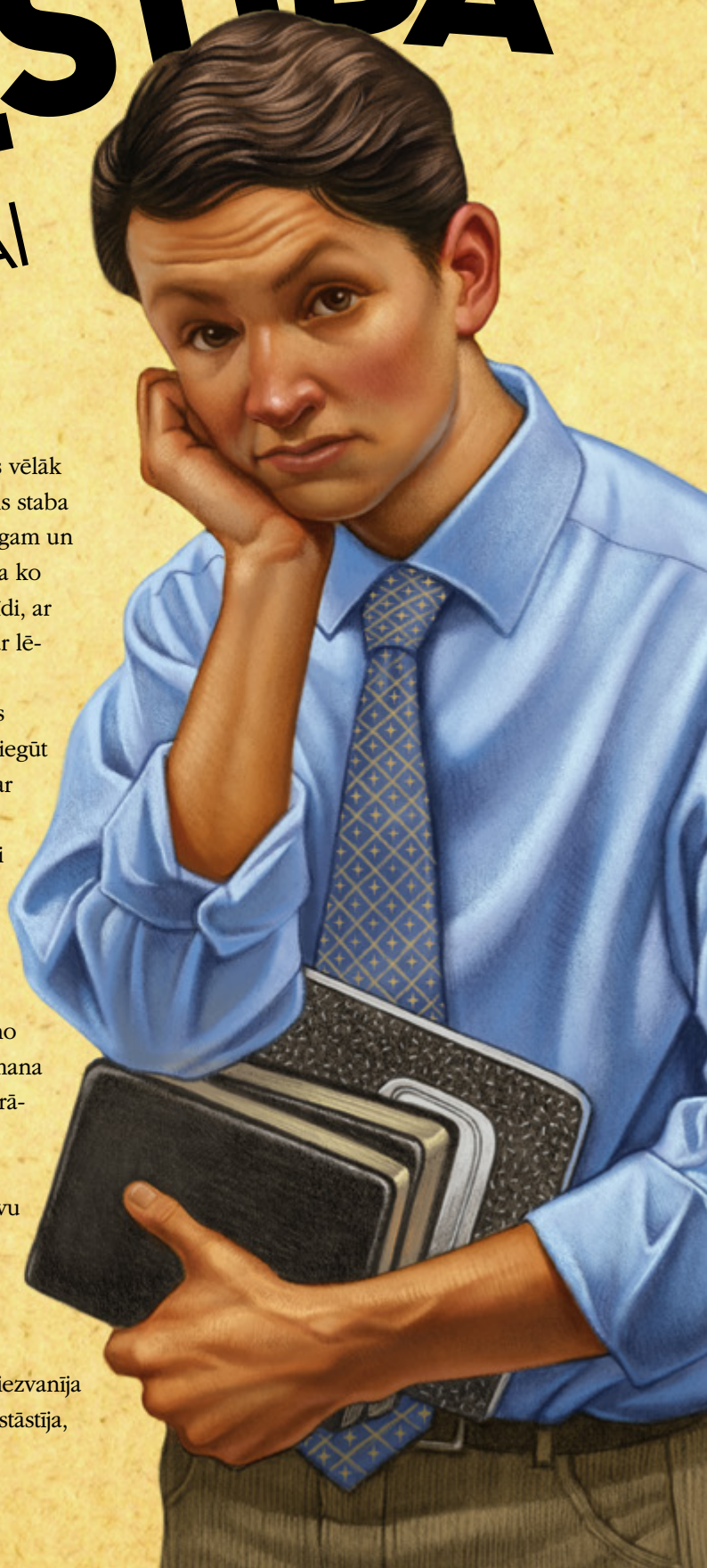
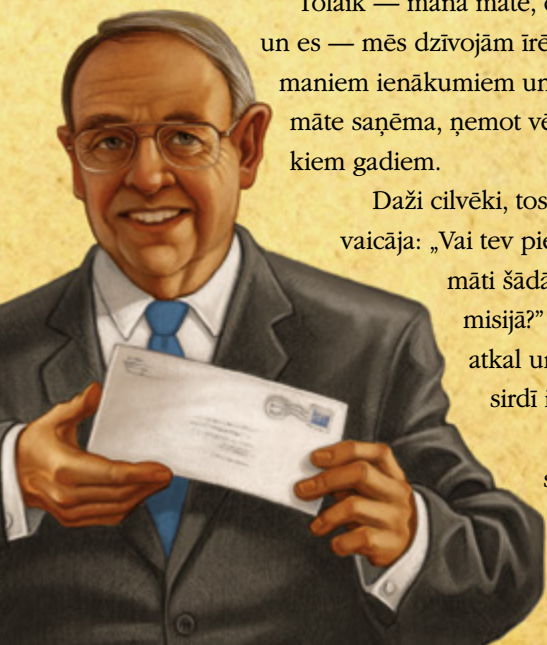
Gaidot savu misijas aicinājumu, es strādāju un biju mācekļis „Xerox” uzņēmumā. Pateicoties šim darbam, man bija iespēja iegūt dažas misijai nepieciešamās lietas, kā arī palīdzēt savai mātei ar izdevumiem mājās. Man visā ļoti labi veicās.

Diemžēl „savādas lietas” patiešām sāka notikt. Pirmā, manai mātei uzbruka un viņa gandrīz nomira no gūtajiem ievainojumiem, taču laipnais Debesu Tēvs brīnumainā veidā viņas dzīvību pasargāja.

Tolaik — mana māte, divas jaunākās māsas un es — mēs dzīvojām irētā mājā. Mēs iztikām no maniem ienākumiem un nelielā pabalsta, ko mana māte saņēma, ņemot vērā tēva nāvi pirms vairākiem gadiem.

Daži cilvēki, tostarp baznīcas locekļi, vaicāja: „Vai tev pietiks drosmes atstāt savu māti šādā situācijā un doties misijā?” Dzirdot šo jautājumu atkal un atkal, es sāku savā sirdī izjust šaubas.

Kādu dienu man piezvanīja staba prezidents un pastāstīja,

NEPADODIES

„Pretestība ir gandrīz visur, kur notiek kaut kas labs. Ar to vari sastapties, cenšoties iegūt izglītību. Tā var piemēklēt tevi pēc pirmajiem mēnešiem tavā jaunajā misijā...”

„Pieņemot jebkuru svarīgu lēmumu, ir jābūt piesardzīgam, un viss ir rūpīgi jāizvērtē, taču, ja atskārsme ir saņemta, uzmanies no kārdinājuma – atteikties no labā. Ja tas bija pareizi brīdī, kad tu par to lūdzi, tam ticēji un tam gatavojies, tad arī tagad tas ir pareizi. Nepadodies arī tad, kad pretestība pieaug.”

Elders Džefrijs R. Holands, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Cast Not Away Therefore Your Confidence”, *Liahona*, 2000. g. jūn., 38.

ka ir atsūtīts mans misijas aicinājums, un aicināja mani vakarā uz savu biroju, lai varētu man iedot ļoti gaidīto vēstuli no Baznīcas galvenās pārvaldes. Uzzinot jaunumus, es biju gan satraukts, gan laimīgs.

Tajā pašā dienā mans darba vadītājs pirms pusdienām aicināja mani uz sarunu. Kad es iegāju viņa birojā, ar mani draudzīgi sasveicinājās, un dažas minūtes mēs runājām par manu apmācību un to, ko es uzņēmumā esmu iemācījies. Pēc tam šis ietekmīgais organizācijas vadītājs sacīja ko tādu, kas ir sapnis vairumam pilsētas iedzīvotāju: „Tu esi lieliski strādājis, būdams mācekļis, un mēs vēlamies pieņemt tevi darbā un paturēt komandā. Ko tu par to saki?”

Šis bija viens no visgrūtākajiem manas dzīves lēmumiem. Sekundes šķita kā mūžība. Likās, ka varu dzirdēt cilvēkus man jautājam, vai es pametišu savu māti bez jebkāda finansiāla atbalsta un došos misijā.

Taču es atcerējos, ko biju mācījies no Svētajiem Rakstiem un baznīcas

vadītājiem, un ļoti svētā veidā, ar pilnīgu pārliecību es zināju, ka Dievs vēlas, lai es kalpoju par pilnlaika misionāru Viņa baznīcā. Es zināju, ka Viņš parūpēsies par manu ģimeni, ka es varu uz Viņu paļauties un ka viss būs kārtībā.

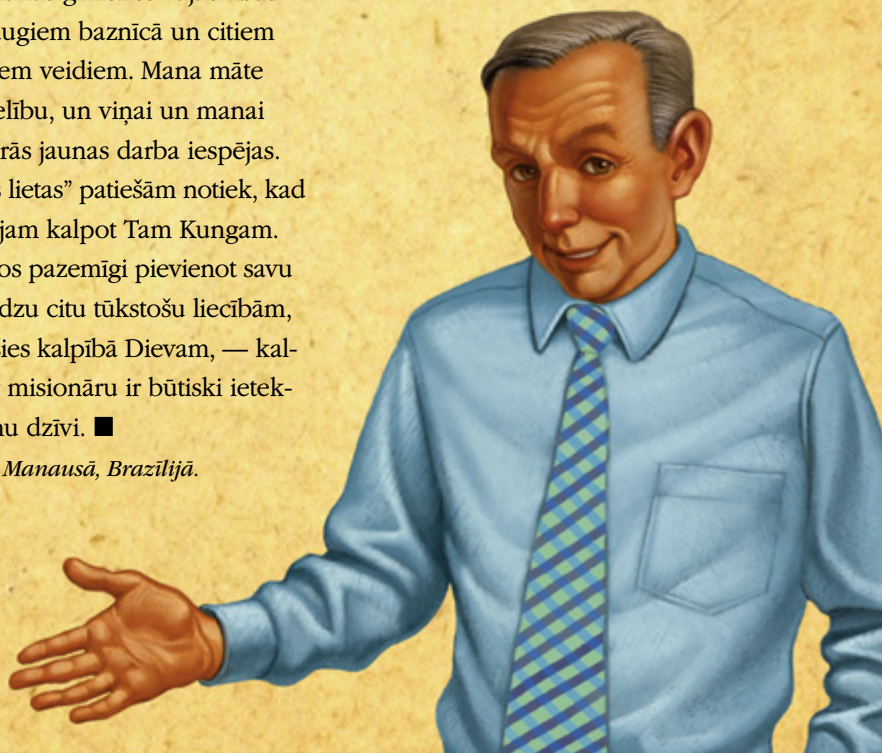
Es paskaidroju šo situāciju savam vadītājam, un viņa atbilde joprojām skan manā prātā: „Es biju domājis, ka tu esi saprātīgs jauniešs, bet te tu atsakies no savas dzīves iespējas.”

Es no sirds dziļumiem pateicos viņam par piedāvājumu un pēc 28 dienām jau biju Misionāru apmācību centrā Sanpaulu, Brazīlijā.

Manas misijas laikā Tas Kungs nodrošināja manas ģimenes vajadzības — caur draugiem baznīcā un citiem brīnumainiem veidiem. Mana māte atguva veselību, un viņai un manai mātai pavērās jaunas darba iespējas.

„Savādas lietas” patiešām notiek, kad mēs nolemjam kalpot Tam Kungam. Taču es vēlos pazemīgi pievienot savu liecību daudzu citu tūkstošu liecībām, kas ir stājušies kalpībā Dievam, — kalpošana par misionāru ir būtiski ietekmējusi manu dzīvi. ■

Autors dzīvo Manusā, Brazīlijā.

UZZINI VAIRĀK PAR TO, KAS TEVI SAGAIDA

*Jaunieši Oslo, Norvēģijā, pavadīja vienu dienu,
gatavojoties pilnlaika misionāra dzīvei.*

Katrīna Apelseta Anensena

Kopš prezidenta Tomasa S. Monsona paziņojuma par izmaiņām vecumā, no kura misionāri var kalpot, baznīcas jaunieši ir ne vien dedzīgi atsaukušies uz aicinājumu kalpot, bet arī uz aicinājumu — *sagatavoties* kalpošanai. Un viens veids, kā sagatavoties, ir uzzināt, kas tevi sagaida, kļūstot par pilnlaika misionāru.

Tieši to vairāki jaunieši Norvēģijā darīja visas dienas garumā pasākumā „Misionāru pieredze”, kuru vadīja Fredrikstadas bīskapija no Oslo, Norvēģijas staba.

„Misionāru skolas” apmeklēšana

Jaunieši sapulcējās vienā no sanāksmju nama telpām, kas simbolizēja misionāru apmācību centru. „Mēs saņēmām uzdevumu mācīties par kādu valsti,” sacīja Džeikobs R., no Mūs bīskapijas. „Tas mums deva priekšstatu, kā tas ir — saņemt misijas aicinājumu un apzināties, ka tu vari tikt aicināts uz vietu, kas ir atšķirīga no tā, pie kā esi pieradis.”

Tikšanās ar „misijas prezidentu”

„Tad mēs devāmies uz citu telpu, lai satiktos ar atgriezušos misionāru, kurš bija iejuties misijas prezidenta lomā,” sacīja Saimons V., no Oslo bīskapijas. Šis un citi atgriezušies misionāri runāja par to, ar ko, kalpojot misijā, ir jāsastopas. „Es domāju, ka tas ir lieliski, ka no misionāriem, kas atgriezušies no misijas, varējām uzzināt par pilnlaika misijā gūtajām pieredzēm,” sacīja Saimons. Tāpat dalībnieki saņēma identitātes karti, viņiem tika nozīmēts pārinieks, un viņiem norādīja, ka ar savu pārinieku ir jābūt kopā vienmēr.

Prasmju attīstīšana

Semināros jauniešiem mācīja par garīgo attīstīšanos, kā arī par laicīgo

VISSVARĪGĀKĀ GATAVOŠANĀS

„Vislabākais veids, kā tu vari sagatavoties aicinājumam kalpot, – *kļūt* par misionāru vēl ilgi pirms došanās misijā.”

Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Becoming a Missionary”, *Liahona*, 2005. g. nov., 45.

vajadzību nodrošināšanu, piemēram, veļas mazgāšanu, iekļaušanos budžetā un labas fiziskās formas saglabāšanu.

„Man īpaši patika seminārs par to, kā uzsākt sarunu par evaņģēliju,” sacīja Ingers Sofijs Dž., no Oslo bīskapijas. „Tas ir kas tāds, ko varu sākt darīt jau tagad.”

„Man patika pārrunas par *Sludini Manu evaņģēliju* pielietošanu,” sacīja Karls Frederiks O., no Fredrikstadas bīskapijas. „Līdz šim es domāju, ka misionāriem ir saraksts ar Svētajiem Rakstiem, kas viņiem ir jāiemācās, taču es uzzināju, ka tas, ko es jau tagad daru seminārā, man kā misionāram palīdzēs, tāpat man palīdzēs *Sludini Manu evaņģēliju* studēšana.”

Daudzi jaunie vīrieši sacīja, ka viens no atmiņā paliekošākajiem semināriem bija balto kreklu gludināšana. „Tas viss man atgādināja, ka ir daudz praktisku prasmju, kuras varu attīstīt, lai sagatavotos pilnlaika misijai,” sacīja Džeikobs.

„Es sapratu, ka es šobrīd varu darīt daudz, lai kalpotu kopā ar šeit esošajiem pilnlaika misionāriem, lai mēs visi būtu kā viena komanda,” sacīja Sāra R., no Sandvikas bīskapijas. „Arī baznīcas locekļi ir misionāri.”

Pagatavotais cienasts no dažādu tautu receptēm bija kā atgādinājums, ka misionāri kalpo visā pasaulē. „Tas man atgādināja, ka man ir jāpamēģina jauni ēdieni, lai es varu pierast ēst ēdienus, kurus ikdienā neēdu. Ja mani aicinās uz vietu, kur cilvēki ēd ko tādu, pie kā es neesmu pieradis, tas man palīdzēs ātrāk to pieņemt,” sacīja Saimons.

Gatavošanās

„Dienas beigās, kad bijām dzirdējuši divu jauniešu un divu tikko atgriezušos misionāru liecības, mēs dziedājām garīgo dziesmu „Aicināti kalpot”,” sacīja Liza Andrea O., no Fredrikstadas bīskapijas. „Es jutu, ka, ja es visu laiku turpināšu dziedāt šo dziesmu, man būs pastāvīgs atgādinājums, ka būdami misionāri, mēs kalpojam Debesu Tēvam, un Viņš mūs svētīs.”

Līdz dienas beigām staba jaunieši bija sapratuši, ka viņi ne tikai gatavojas gūt pilnlaika misionāra pieredzi, bet ka viņi jau šobrīd un visu atlikušo dzīvi var gūt šādu misionāra pieredzi. ■

Autore dzīvo Oslo, Norvēģijā.

KĀDA IR MISIONĀRU DZĪVE?

Uzzini vairāk par gatavošanos misionāru kalpošanai, noskatoties video materiālus, aplūkojot citus resursus un lasot atbildes uz biežāk uzdotajiem jautājumiem youth.lds.org (uzklikšķini „Missionary Preparation”).

KALPOT tagad, lai varētu KALPOT arī turpmāk

Mišē Barbosa

Balstīts uz patiesu stāstu

„Kalpojiet Tam Kungam ar visu savu sirdi” (1. Samuēla 12:20).

Es būšu baznīcā pirmais!” Mormons teica, norādot uz baznīcas ēkas torni, kas pacēlās virs palmām. Tad viņš skrēja, cik ātri vien spēja, lai būtu ātrāks

par savu jaunāko brāli Morianu.

Zēni un viņu vecāki bija jau nogājuši jūdži no savām mājām, taču Mormons un Morians vēl joprojām sacentās, kad sasniedza savas

bīskapijas sanāksmju nama metāla vērtus. Viņi apstājās, lai atgūtu elpu.

Pirms viņi paspēja vienoties, kurš uzvarējis, kāds zēns viņiem uzsauc: „Vai gribat uzspēlēt *futbolu*?”

Mormonam ļoti patika *futbols*, taču viņš kopā ar savu ģimeni gatavojās tīrīt bīskapijas ēku, lai sakārtotu to nākamās dienas baznīcas sanāksmēm.

Mormons noliedzoši pakratīja galvu. „Tagad nē, varbūt vēlāk!” viņš atsauca pretī.

Drīz vien Mormons un Morians jau cītīgi strādāja. Mormons pārvietoja krēslus un kopā ar savu tēti slaucīja grīdas, kamēr Morians kopā ar mammu mazgāja grīdas.

Vēlāk zēni kopā tīrīja tualetes spoguļus. „Es nedomāju, ka man patīks tīrīt baznīcu, taču tas ir jautri,” Morians teica. „Un kā tev, Mormon? Vai tāpēc tu atnāci tīrīt baznīcu, nevis gāji spēlēt *futbolu*?”

Mormons padomāja par savu tēti. Viņš bija viņu bīskapijas bīskaps, tomēr veltīja laiku, lai palīdzētu tīrīt sanāksmju namu.

„Es esmu šeit, jo es vēlos būt tāds pats kā tētis,” Mormons teica.

Tad viņš padomāja par savas bīskapijas misionāriem. Viņi visu dienu klauvēja pie durvīm un dalījās ar Mormona Grāmatu. Viņi aicina cilvēkus nākt uz baznīcas ēku, kuru zēni tīrīja.

„Es esmu šeit, jo kādu dienu es arī vēlos kalpot misijā,” Mormons domāja. „Es varu palīdzēt misionāriem, sakārtojot baznīcu.”

Mormons domāja par rītdienu, kad viņš un viņa brālis celsies sešos no rīta, lai ietu uz baznīcu, tērpušies baltā krekļā un kaklasaitē, un sakārtotu krēslus un dziesmu grāmatas Sākumskolas telpā.

„Es esmu šeit, jo es vēlos kalpot kādā baznīcas aicinājumā,” viņš domāja.

Mormons domāja par to, ka viņš drīz būs diakons. Viņš pasniegs Svēto Vakarēdienu un darīs vēl daudz ko citu, lai kalpotu.

„Es esmu šeit, jo nākamgad es saņemšu priesterību, un es vēlos darīt visu, ko es pašlaik varu darīt, lai būtu gatavs.”

Mormons jau bija kaut ko paveicis, lai sagatavotos priesterībai: viņš

bija ieguvis savu atzinību „Ticība Dievam”. Viņš jau mācījās dzīvot saskaņā ar evaņģēliju un kalpot citiem.

Visbeidzot viņš palūkojās uz sava brāļa spoguļattēlu un pasmaidīja.

„Es esmu šeit, jo es mīlu To Kungu,” viņš teica, „un tāpēc, ka kalpošana šodien man palīdzēs būt gatavam kalpot rīt.” ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

SAGATAVOŠANĀS PRIESTERĪBAI

Deivida L. Beka, Jauno vīriešu vispārējā prezidenta, padomi:

- Aicini savā dzīvē Garu un izvēlies draugus, kas tev palīdz izvēlēties pareizo. Dzīvo atbilstoši standartiem, kas izklāstīti brošūrā *Jaunatnes morāles stiprināšanai*.
- Mācies jau tagad, kādi būs tavi pienākumi, kad būsi diakons.

Lasi par priesterību brošūrā *Pildot savu pienākumu pret Dievu*

un grāmatā *Uzticīgi ticībai*. Apmeklē sanāksmi — iepazīšanās ar priesterību — savā bīskapijā vai draudzē.

- Gatavojies doties uz templi, lai veiktu kristīšanos par mirušajiem.
- Ar prieku izbaudi jautrus pasākumus un svētbrīžus kopā ar citiem jauniešiem.
- Zini, ka Debesu Tēvs tev uzticas un palaujas uz tevi. Atklāj, cik daudz tu vari paveikt ar Viņa palīdzību!

MATILDE

gatavojas Jauno sieviešu biedrībai

Dženna Vilksa, Jūtas štats, ASV

Matilde bija priecīgi satraukta par to, ka viņa drīz kļūs par Jauno sieviešu biedrības locekli, taču nezināja, ko īsti gaidīt. Tā nu viņa aprunājās ar savu omīti. Viņas omīte ir māsa Bonija Oskarsone, Jauno sieviešu biedrības vispārējā prezidente. Viņai bija daži lieliski padomi!

Pajautā savai mammai vai omītei, vai arī kādai sievietei savā bīskapijā, ko viņas atceras no Jauno sieviešu biedrības. Tu, iespējams, uzzināsi ko interesantu.

INTERESANTI FAKTI

Matilde savu omīti sauc par „Mo”, kas ir saīsinājums no zviedru vārda moder un nozīmē māte.

Agrāk . . .

Kad māsa Oskarsone bija Jauno sieviešu biedrībā, viņa saņēma piespraudes par dažādiem sasniegumiem. Viņa tās piešūva pie īpašas auduma jostas kopā ar ziedu, kas simbolizē uzticību.

MĀSAS OSKARSONES PADOMI, KĀ SAGATAVOTIES!

- Veido attiecības ar savu Debesu Tēvu: lūdzot un lasot Svētos Rakstus.
- Uzzini par „Personības attīstības programmu”.
- Lasi Svētos Rakstus, brošūru *Jaunatnes morāles stiprināšanai un Liahonu*.
- Sāc mācīties Jauno sieviešu lozungu. Tu to atkārtosi katru nedēļu kopā ar visām jaunajām sievietēm.

Un tagad . . .

Šī kaklarota atgādinās tev būt par gaismu citiem un pastāvēt par patiesību un taisnīgumu.

Tu nopelnīsi arī lentes par „Personības attīstības” pieredžu un projektu pabeigšanu.

Tad tu saņemsi Jauno sieviešu medaljonu.

JAUNI IESĀKUMI

Matilde devās uz īpašu pasākumu, ko sauc par „Jauniem iesākumiem”. Meitenēm bija jautra stunda, un viņas mācījās par „Personības attīstības programmu”.

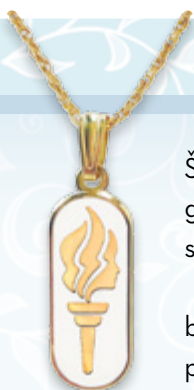
Matilde arī strādā pie savas atzinības „Ticība Dievam” un iegaumē Ticības apliecinājumus.

MATILDE NEVAR VIEN SAGAITĪT . . .

- Iknedēļas pasākumus.
- Iepazīšanos ar citām Jauno sieviešu biedrības meitenēm.
- Došanās uz Jauno sieviešu nometni.

ĪPAŠAS ATMIŅAS

Matilde un daudzas viņas māsiņas apmeklēja 2013. gada 6. aprīļa vispārējo konferenci. Taču viņas nezināja, kāpēc viņu vecmāmiņa bija viņas uzaicinājusi apmeklēt vispārējo konferenci. Viņas bija pārsteigtas un sajūsminātas, kad viņa tika atbalstīta par Jauno sieviešu biedrības prezidenti!

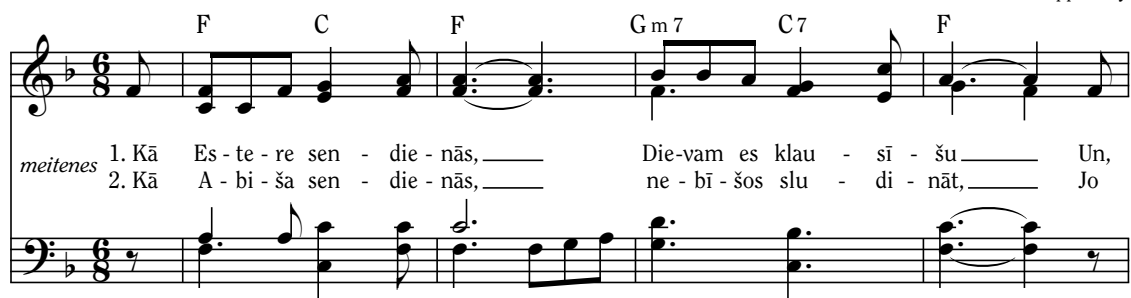
Mūsu laiks ir klāt!

Droši ♩ = 58-68

Vārdi: Jan Pinborough
Mūzika: Janice Kapp Perry

meitenes

1. Kā Es - te - re sen - die - nās, Die - vam es klau - sī - šu Un,
2. Kā A - bi - ša sen - die - nās, ne - bī - šos slu - di - nāt, Jo

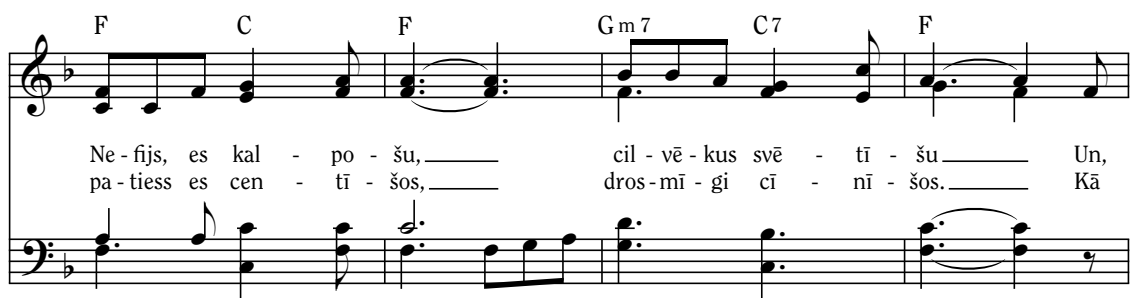

ti - cī - bā kal - po - jot tu - vā - ka - jiem, Tā ie - ce - rei se - ko - šu. Kā
ti - cī - ba Glā - bē - jam prie - ku man nes. No sirds Vi - ņam ti - cu es. Būt

zēni

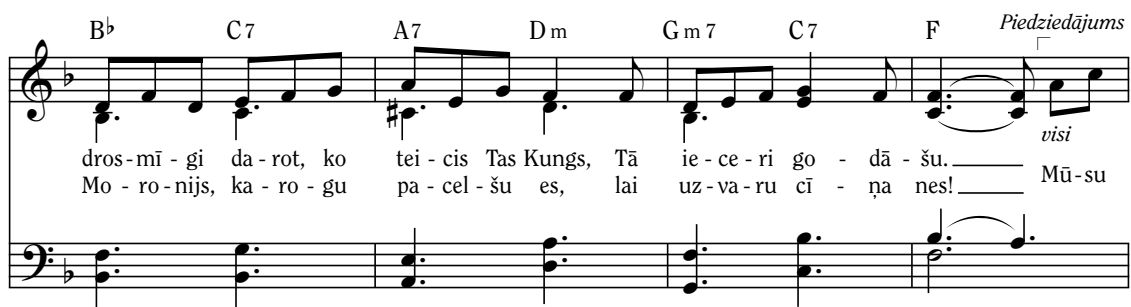

Ne - fījs, es kal - po - šu, cil - vē - kus svē - tī - šu Un,
pa - tiess es cen - tī - šos, dros - mī - ģi cī - nī - šos. Kā

dros - mī - ģi da - rot, ko tei - cis Tas Kungs, Tā ie - ce - ri go - dā - šu. *Piedziedājums*
Mo - ro - nijs, ka - ro - gu pa - cel - šu es, lai uz - va - ru cī - ņa nes! Mū - su

visi

laiks ir klāt! Nu va - ram mēs sākt ci - tiem slu - di - nāt, no sirds lie - ci - nāt!

© 2014 Žans Pinborū and Dženisa Kepa Perija. Visas tiesības aizsargātas.
Šo dziesmu drīkst pavairot lietošanai baznīcā vai mājās nekomerciālos nolūkos.
Šim norādījumam jābūt uz katra pavairotā eksemplāra.

**Elders
Kventins L. Kuks**

no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

*Divpadsmit apustuļu
kvoruma locekļi ir Jēzus
Kristus īpašie liecinieki.*

Kā es varu palīdzēt ģimenes vēstures darbā?

*Elders Kuks ierosina veidot
ģimenes vēsturi vietnē Family
Tree. Te būs padomi,
kā to darīt!*

Aicini, lai katrs tavas ģimenes loceklis atnes ģimenes vēsturi, stāstus un fotogrāfijas. Iekļaujiet īpašas lietas, kas piederēja jūsu vecvecākiem un vecākiem.

Ir aizraujoši mācīties par ģimenes locekļu dzīvi — no kurienes viņi nākuši un kā viņi ir dzīvojuši.

Uzzini, kādi tempļa priekšraksti vēl ir jāpaveic, un nosaki tempļa darba uzdevumus.

Palīdzi šīs fotogrāfijas un stāstus noskenēt un augšupielādēt vietnē [Family Tree FamilySearch.org](http://FamilyTreeFamilySearch.org).

No „Mūsu priekšteči un pēcteči”, Liahona, 2014. gada maijs, 47. lpp.

„Ģimene: Vēstījums pasaulei” ir dots no Dieva, lai palīdzētu manai ģimenei

ĢIMENE VĒSTĪJUMS PASAULEI

PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS
AUGSTĀKAIS PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME

MĒS PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS
AUGSTĀKAIS PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME, svi-
nīgi paziņojam, ka laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva
noteikta un ka ģimenei ir galvenā loma Radītāja iecerē attie-
cībā uz Viņa bērnu mūžīgo dzīvi.

VISI CILĒKI — vīrieši un sievietes — ir radīti pēc Dieva tēla
un līdzības. Ikviens ir Debesu vecāku milēts garīgais dēls vai
meita, un tādēļ katrs ir apveltīts ar dievišķu dabu un likte-
ni. Dzimums ir būtisks cilvēka pirmsimtīgās, mistīgās un
mūžīgās identitātes un mērķa raksturlozms.

PIRMIRSTĪGĀJĀJĀ DZĪVĒ garīgā dēli un meitas pazina un
pielūdza Dievu kā savu Mūžīgo Tēvu, un pieņēma Viņa
ieceri, pēc kuras Viņa bērni vācēja iegūt fizisko ķermeni un
ieceri, pēc kuras Viņa bērni vācēja iegūt fizisko ķermeni un
Zemes pieredzi, lai turpinātu pilnveidoties un visbeidzot
Zemes pieredzi, lai turpinātu pilnveidoties un visbeidzot
ieņemtu savu dievišķo likteni kā mūžīgās dzīves mūļnieties
ki. Dieva laimes iecere ļauj ģimenes attiecībām turpināties
pēc nāves. Svētajos templos pieņemtie svētie priekšraksti un
derības dod cilvēkiem iespēju atgriezties pie Dieva un ģime-
nēm būt vienotām uz mūžību.

PIRMAIS BAUSLIS, ko Dievs deva Ādamam un Ievai, attiecās
uz viņu, kā vīra un sievas, spēju kļūt par vecākiem. Mēs
— pasludinām, ka Dieva dotais bauslis Saviem bērniem —
pazīņotiem un piepildīt Zemī — ir spēkā. Turklāt mēs paziņo-
jam, ka Dievs ir pavēlējis, lai svētais radīšanas spēks tiktu
izmantots vienīgi starp vīrieti un sievieti, kuri ir likumīgi
salaulāti kā vīrs un sieva.

**MĒS PĒDĒJO DIENU SVĒTO JĒZUS KRISTUS BAZNĪCAS
AUGSTĀKAIS PREZIDIJS UN DIVPADSMIT APUSTUĻU PADOME**,
Mēs apliecinām dzīvības svētumu un tās nozīmīgumu Dieva
mūžīgajā iecerē.

VĪRAM UN SIEVAI ir svēts pienākums milēt un rūpēties vie-
dam par otru un par saviem bērniem. „Bērni ir Tā Kunga
dāvāna” (Psalms 127:3). Vecāku svēts pienākums ir audzināt

savus bērnus mīlestībā un taisnīgumā, rūpēties par viņu
fiziskajam un garīgajam vajadzībām, mācīt bērniem citam
cilvēku mīlēt un kalpot, pildīt Dieva bauslus un būt likumpak-
lausīgiem pilsoņiem, lai kur viņi arī dzīvotu. Vīriem un
sievām — mātēm un tēviem — būs jāatbild Dieva priekšā
par šo pienākumu pildīšanu.

ĢIMENE ir Dieva noteikta. Laulība starp vīrieti un sievieti ir
pilnīga būtiska Viņa mūžīgā iecerē. Bērniem ir jādzimst lau-
lībā, un tie jāaudzina tēvam un mātei, kuri godā un piin-
gā uzticībā pilda laulības solījumus. Laime ģimenes dzīvē
ir vislabāk sasniezama, kad tā balstās uz Tā Kunga, Jēzus
Kristus, mācībām. Veiksmīgas laulības un ģimenes tiek nodri-
binātas un saglabātas, ja tās balstās uz šādiem principiem kā
mīlestība, lūgšana, greku nožēlošana, piedošanas, cieņa, mīlesti-
tība, līdzjūtība, darbs un veselīga atpūta. Saskaņā ar dievišķo
ieceri tēviem ir jāvada ģimene ar mīlestību un taisnīgumu,
un viņu pienākums ir rūpēties par dzīves vajadzību apmie-
rināšanu un savas ģimenes aizsardzību. Mātes galvenokārt
ir atbildīgas par savu bērnu audzināšanu. Pildot šos svētos
pienākumus, tēviem un mātēm kā līdzvērtīgiem partneriem
ir jāpalīdz viens otram. Nespeja, nāve vai citi apstākļi var
radīt nepieciešamību pielāgoties šo pienākumu veikšanā.
Vajadzības gadījumā citiem tuvuajiem radniekiem ir jāsa-
niedz palīdzība.

MĒS BRĪDINĀM, ka cilvēkiem, kuri pārākāpi šķatības derības,
slikti izturas pret dzīvesbiedru vai bērniem, vai arī nepil-
nīgi izturas pret dzīvesbiedru vai bērniem, kādu dienu būs jāatbild
dieva priekšā. Turklāt mēs brīdīnam, ka ģimenes sāršana
Dieva priekšā. Turklāt mēs brīdīnam, ka ģimenes sāršana
atnesis cilvēkiem, sabiedrībai un tautām nelames, kādas pa-
reģoja senie un mūsdienu pravieši.

MĒS AICINĀM atbildīgus pilsoņus un valdību amatpersonas
visur pasaulē atbalstīt ģimenes kā sabiedrības pamatvien-
ības stiprināšanu un saglabāšanu.

So vēstījumu nolastija prezidents Gordons B. Hinčlijs kā daļu no savas runas Sieriešu Palīdzības
biroģības vispārējā sapulcē, kas notika 1995. gada 23. septembrī Solleģskātijā, Jūtas štatā.

Erīna Sandersone un Džina Bainhema

Bērniem ir liels spēks — spēks ietekmēt ģimenes!
Visas ģimenes nav vienādas, taču katra ģimene ir
svarīga Debesu Tēvam. Viņš vēlas, lai mūsu ģimenes
būtu stipras, tādēļ Viņš mums deva „Ģimene: Vēs-
tījums pasaulei”, lai mums palīdzētu. Debesu Tēvs
zina, ka **tu** vari palīdzēt savai ģimenei būt stiprai.

Tu esi daļa no mūžīgas ģimenes, kurai nepie-
ciešama tava palīdzība.

Tu vari savā ģimēnē ienest laimi, laipnību un
mīlestību.

Jūs varat uz klausīt cits citu, kopā strādāt un
spēlēties, piedot un palīdzēt cits citam.

Tu vari lasīt Svētos Rakstus kopā ar savu
ģimēni.

Tu vari būt labs piemērs savai ģimenei,
lūdzot un ievērojot baušļus. ■

Svētie Raksti

- Jāņa 15:11

Idejas ģimenes pārrunām

Debesu Tēvs vēlas, lai visas ģimenes būtu
stipras un atgrieztois pie Viņa. Pārrunājiet, ko
katrs ģimenes loceklis var darīt, lai palīdzētu
jūsu ģimenei būt stiprai.

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Es varu stiprināt manu ģimeni,

Tu vari!

Izrotā tīru, tukšu skārdeni ar šo uzrakstu (pa labi) un dažām fotogrāfijām vai zīmējumiem. Pabeidz teikumus uz lapiņas, uzrakstot dažas idejas, kā tu vari stiprināt savu ģimeni. Izgriez lapiņas un iemet tās skārdenē. Katru dienu izvēlies vienu lapiņu un dari to, kas tajā sacīts. Cenšoties dzīvot saskaņā ar savām idejām, tu vari ietekmēt savu ģimeni!

ES VARU!

Es esmu Bārbara no Čīles

No intervijas ar Eimiju Džeinu Levitu

Bārbara dzīvo Čīlē — valstī, kas atrodas Dienvidamerikas rietumu piekrastē. Tā ir gara un šaura, un izlocīta kā lente. Daži apgabali ir karsti un sausi (piemēram, Atakamas tuksnesis), un dažos ir tropisks un mitrs klimats (piemēram, Lieldienu salā). Viņa dzīvo Čīles galvaspilsētā Santjago. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

Skolā, savā klasē, es esmu vienīgā baznīcas locekle. Tas man dod iespējas pastāstīt draugiem par Jēzu Kristu un Mormona Grāmatu. Reiz mana labākā draudzene man pajautāja, lai iemācu viņai lūgt. To es arī darīju. Tad mēs abas skolā iesvētījām mūsu launagu.

Es esmu deviņus gadus veca, un man ir divi jaunāki brāļi. Es cenšos būt laba vecākā māsa un palīdzu rūpēties par viņiem, un spēlēju ar viņiem spēles. Man patīk rūpēties par bērniem. Kad es izaugšu, es gribu būt skolotāja.

2013. gadā man palika astoņi gadi, un mans tētis mani kristīja un konfirmēja. Es biju tik priecīga! Tā bija īpaša pieredze, kuru es vienmēr atcerēšos.

*¡Hola,
amigos!**

* „Sveiki, draugi!” spāņu valodā

Čīlē mēs svinam jautrus svētkus. 18. septembris ir Neatkarības diena, un 19. septembris ir Bruņoto spēku diena. Šo divu dienu laikā mēs dejojām savu nacionālo deju, kas tiek saukta par „La Cueca” un ēdam gardus gaļas pīrādziņus, ko sauc par „empanadas”.

Brīvdienās manai ģimenei patīk doties pārgājienu un ar kvadraciklu — kalnos, kas atrodas netālu no mūsu mājām. Vēl mums patīk apmeklēt pludmali.

Mums ir īpaša Ziemassvētku maltīte — tomāti, kas pildīti ar tunci. Čīlē Santa Klauss atnāk tieši Ziemassvētku vakara pusnaktī. Mēs pat drikstam palikt nomodā līdz brīdim, kamēr viņš atnāk!

ES MĪLU SKATĪT TEMPLI

Santjago Čīles templis bija pirmais templis, kuru uzcēla spāniski runājošā valstī. To iesvētīja 1983. gada 15. septembrī. Tas bija otrais templis, kuru uzcēla Dienvidamerikā.

GATAVA DOTIES!

Bārbaras somā ir ieliktas dažas mīļākās lietas. Kuras no tām tu liktu savā somā?

MŪSU LAPPUSE

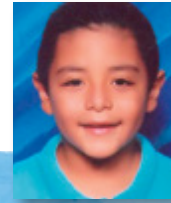
Kādu dienu, neilgi pirms manām kristībām, es bija pie savas vecmāmiņas, kas devās uz bēniņiem pēc kādas lietas. Viņa aizķērās un nokrita, un nevarēja piecelties. Viņa mani sauca, taču es skatījos televizoru un nedzirdēju viņu. Pēc aptuveni 10 minūtēm es klusu izdzirdēju savu vārdu: „Tom!” Es devos viņu meklēt un atradu viņu guļam uz grīdas. Man nepietika spēka, lai viņu pieceltu, tādēļ es skrēju uz kaimiņienes māju. Viņa atnāca un palīdzēja vecmāmiņai piecelties.

Vecmāmiņa man teica: „Tom, tas, ko tu dzirdēji, bija Svētais Gars.

Es biju pārāk tālu, lai tu mani varētu sadzirdēt.”

Es zinu, ka tas, kas man pačukstēja, bija Svētais Gars. Tagad es esmu kristīts, un es priecājos, ka man ir Svētā Gara dāvana.

Toms R., 8 gadi, Vācija

**Liu C., 7 gadi,
Ekvadora**

Natālija A., 10 gadi, Kolumbija

Tierijai M., 7 gadi, no Brazīlijas, patīk apmeklēt Sākumskolu un dziedāt garīgās dziesmas. Viņa zina, ka templis ir Tā Kunga nams.

Olīvijai I., 8 gadi, no Rumānijas, patīk palīdzēt savai mammai tīrīt māju. Viņas mamma māca viņu un 13 viņas draugus, un starpbrīdī Olīvijai patīk iztēloties, ka viņa ir skolotāja. Viņai patīk doties ceļojumos kopā ar vecākiem un pavadīt laiku kopā ar vecvecākiem. Kad viņa kristījās, viņa jutās ļoti tuvu Debesu Tēvam, un viņa ir pateicīga, ka viņai var būt Svētais Gars, kas palīdz pieņemt lēmumus. Viņas mīļākā Sākumskolas dziesma ir „Seko pravietim” (Children’s Songbook, 110. lpp.).

Jūs varat iesniegt savu zīmējumu, fotogrāfiju vai pieredzi elektroniski liahona.lds.org, sūtīt uz e-pastu liahona@ldschurch.org, norādot „Our Page” tēmas ailītē vai sūtīt pa pastu:

Liahona, Our Page

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City UT 84150-0024 USA

Katram sūtījumam jāietver bērna vārds un uzvārds, vecums, kā arī kāda no vecākiem vārds un uzvārds, bīskapija vai draudze, stabs vai apgabals, un vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu), lai lietotu bērna foto un iesniegtos materiālus. Iesniegtie materiāli var tikt rediģēti, tekstu sāisnot vai vienkāršojot.

Elders Adrians Očoa
no Septiņdesmitajiem

Paverieties augšup

„Tādēļ palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami” (Lūkas 21:36).

Kad es biju astoņus gadus vecs, mani kopā ar diviem brālēniem aizsūtīja uz tuvējo pilsētu pēc pārtikas precēm. Atskatoties uz to laiku, es esmu pārsteigts, cik liela bija manas vecmāmiņas un tantes, un tēvoča uzticība mums. Rīta debesis bija spožas un skaidras, kad mēs trīs zirgu mugurās devāmies ceļā.

Prērijas vidū mēs nolēmām nokāpt no zirgiem un uzspēlēt spēli „marbles”. Mēs bijām tik ļoti pārņemti ar spēli, ka nepaskatījāmies augšup un neredzējām, ka debesis sāka pārklāt tumši mākoņi. Kad mēs

aptvērām, ka tuvojas vētra, mums pat nepietika laika uzlēkt zirgu mugurās. Stiprs lietus un krusa mūs sita tik spēcīgi, ka viss, ko mēs varējām izdarīt, bija noņemt seglus no zirgu muguras un patverties zem seglu segām. Tad mūsu zirgi aizmuka.

Bez zirgiem, izmirkuši un nosaluši — mēs, cik vien ātri iespējams, sākām iet tuvējās pilsētas virzienā. Bija jau vēls, kad mēs atradām kādu māju un piekļāvējām pie durvīm. Ģimene, kas dzīvoja mājā, mūs noslaucīja, pabaroja ar gardu pupiņu burito un tad ierādīja mums gulvietu istabā ar smilts grīdu.

No rīta mani brālēni un es pamodāmies, un aiz loga bija spoža

saule un skaistas debesis. Kāds vīrs piekļāvēja pie durvīm, meklējot trīs pazudušus zēnus. Es nekad neaizmirsīšu, ko mēs ieraudzījām atceļā uz mājām — cilvēku pūli, kas bija mūs meklējuši visu nakti. Tam priekšgalā bija mana mīlošā vecmāmiņa un tēvocis, un tante. Viņi mūs apskāva un raudāja, laimīgi par to, ka atraduši savus pazudušos bērnus.

Mūsu mīlošais Debesu Tēvs mūs pazīst. Viņš mūs dedzīgi gaida atgriežamies mājās. Mums apkārt ir garīgo vētru zīmes. Pavērsimies augšup un sagatavosimies, katru dienu stiprinot mūsu liecības. ■

Ģimene kā komanda

Ir vieglāk uzvarēt, kad ikviens strādā kopā.

Šerilija Hārdija

Balstīts uz patiesu stāstu

„Esam laimīgi palīdzot”

(Children’s Songbook, 198).

Amons nopūtās, kad viņš un tētis atstāja futbola spēli. „Es nesaprotu,” viņš teica.

„Mums ir tik daudz labu spēlētāju. Kāpēc mēs negūstam punktus?”

Tētis bija labs futbola spēlētājs. Varbūt viņš var palīdzēt.

„Es domāju, ka jums ir jāmacās strādāt komandā,” tētis teica.

„Jūs visi vēlaties gūt vārtus, vai ne?”

„Jā,” Amons teica.

„Taču mēs visi nevaram gūt vārtus. Vai to tu gribēji teikt?”

Tētis pamāja. „Tu nevari gūt vārtus viens pats. Vispirms aizsargiem ir jāatņem bumba pretinieku komandai, vai ne?”

Amons iesmējās. „Ir diezgan grūti iesist vārtus, ja tev nav bumbas.”

„Pareizi,” tētis teica.

„Pēc tam aizsargs padod

bumbu kādam, kas var iemest vārtus. Neviens to nevar izdarīt viens pats.”

„Laikam,” Amons teica.

Kad viņi nokļuva mājās, mamma gatavoja pusdienas, tajā pašā laikā turot rokās mazuli. „Kā veicās spēlē?” viņa pajautāja.

„Mēs atkal zaudējām,”

Amons teica. „Taču nākamreiz mums veiksies labāk.”

„Tā ir laba attieksme,” mamma teica.

„Esmu izbadējies!”
Migels izsaucās, kopā
ar Samuēlu un Lūkasu
ieskrienot virtuvē.

„Zēni, vai jūs varat
palīdzēt saklāt galdu un
nolikt vietā rotallietas?”
mamma palūdza.

Visi četri zēni sāka
sūdzēties.

„Bet es nespēlējos ar
mantām,” Samuēls teica.

„Tas prasīs veselu
mūžību!” Migels čīkstēja.

Tētis iesmējās. „Es
domāju, ka mūsu

ģimenei ir tā pati
problēma, kas Amona
komandai.”

„Kāda problēma?”
Samuēls pajautāja.

„Mēs nestrādājam
kopā,” Amons teica.

„Mēs visi vēlamies gūt
vērtus, paēdot pusdienas.
Taču visu darbu atstājam
mammai.”

„Pareizi!” tētis teica.

„Kā mēs varam darboties
kā komanda?”

Amonam bija ideja.

„Kā būtu, ja Samuēls

un es uzklātu galdu? Un
pārējie zēni var savākt
mantas.”

„Lieliska doma!” tētis
teica.

Drīz vien pusdienas
bija gatavas. Amons
salika savas rokas
lūgšanai. Viņš bija
priecīgs, ka viņa ģimene
bija strādājusi kopā
kā komanda. Viņš
cerēja, ka viņa futbola
komanda varēs darīt
tāpat. ■

Autore dzīvo Albertā, Kanādā

Elders
M. Rasels Balards
no Divpadsmit
apustuļu kворuma

MALDINĀŠANA

Rudens ir īpaši aizraujošs laiks mušņmakšķerniekiem, jo šajā laikā foreles ir īpaši aktīvas. Tās virza gandrīz nepiesātināms izsalkums, lai stiprinātu savu ķermeni pret pārtikas trūkumu ziemā.

Mušņmakšķernieka mērķis ir noķert foreli, to prasmīgi maldinot. Pieredzējis mušņmakšķernieks pēta foreles uzvedību, laika apstākļus, ūdens straumes virzienu un to, kāda veida kukaiņus forele ēd un kad šie kukaiņi šķīļas. Viņš bieži vien pats taisa savu ēsmu. Viņš zina, ka šiem mākslīgajiem kukaiņiem, kuros iestiprināti smalki āķīši, jābūt nevainojamam māneklim, tāpēc ka forele atpazīs pat visniecīgāko nepilnību un atteiksies no mānekļa.

Cik satraucoši ir vērot, kā forele izlec no ūdens, satver mušu un pretojas, līdz beidzot ir pārgurusi un tiek izvilkta no ūdens! Makšķernieka zināšanas un prasmes tiek pielietotas cīņā ar cildeno zivi.

Mākslīgās ēsmas pielietošana, lai apmānītu un noķertu zivi, ir piemērs tam, kā Lucifers bieži kārdina, maldina un cenšas mūs noķert slazdā.

Tāpat kā mušņmakšķernieks, kas zina, ka zivi virza izsalkums, Lucifers zina mūsu „izsalkumu” jeb vājības un kārdina mūs ar viltotu ēsmu, kas, ja uz to uzķeras, izposta mūsu dzīvi. Un atšķirībā no mušņmakšķernieka, kurš noķer zivi un atlaiž to neskartu atpakaļ ūdenī, Lucifers labprātīgi to nedaris. Viņa mērķis ir padarīt savus upurus tikpat nožēlojamus, kāds ir viņš pats.

Viena no viņa izmantotajām pamata metodēm pret mums ir viņa spēja melot un maldināt, lai pārlicinātu, ka ļauns ir labs un labs ir ļauns. Jau no paša iesākuma lielajā padomē,

kas notika debesīs, Sātans „mēģināja iznīcināt cilvēka rīcības brīvību, ko Es, Dievs Tas Kungs, biju tam devis” (Mozus 4:3).

Cīņa par Dieva doto cilvēka rīcības brīvību turpinās šodien. Sātanam un viņa sekotājiem ir viņu ēsmas, kas izvietotas mums apkārt, cerībā, ka mēs pakļupsim un uzķersimies uz tām, lai viņš varētu mūs sagūstīt ar saviem viltus līdzekļiem.

Brāļi un māsas, kaut mēs visi apziņotos mākslīgās ēsmas, kuras mums piedāvā viltus cilvēku zvejnieks —

Lucifers! Kaut mums būtu gudrība un garīgs vērigums, lai atpazītu un atteiktos no viņa daudzajiem bīstamajiem piedāvājumiem.

Un tiem, kas ir pakļauti jebkāda veida

atkarībai, ir cerība, jo Dievs mīl visus Savus bērnus un Tā Kunga, Jēzus Kristus, Izpirkšana padara visas lietas iespējamas. ■

No „Ak, cik viltīga ir ļaunā iecere!” Liahona, 2010. g. nov., 108.–110. lpp.

ATZIŅAS

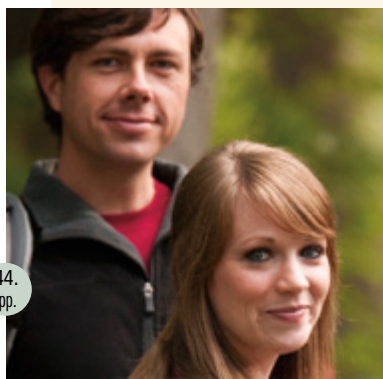

Vai es šodien esmu pionieris?

„Lai gan mēs cienām tos pionierus, kas šķērsoja Sālsezera ielejas līdzenumus, ir vēl daudzi citi pionieri, kas dzīvo mūsdienās. Viņi nestumj rokas ratiņus, taču daudzējādā ziņā viņi ir ļoti līdzīgi: viņi ir sadzirdējuši Tā Kunga balsi caur Mormona Grāmatu un caur savām personīgajām lūgšanām. Ar ticību un grēku nožēlošanu viņi ir iegājuši kristīšanas ūdeņos un nelokāmi nostājušies uz evaņģēlija bagātīgās augsnes. Kā Kristus mācekļi, viņi ir bijuši gatavi upurēties tā labā, kas ir pareizs un patiess. Un ar Svētā Gara spēku viņi nelokāmi virzās pa ceļu pretī mūžīgajai dzīvei.”

Vēl šī numura tēmas

JAUNIE PIEAUGUŠIE

44.
lpp.

Pastāvēt PAR TO, kam mēs ticam

Pieci jaunie pieaugušie dalās, kā viņi aizstāvēja savu ticību, saskaroties ar pretestību

JAUNIEŠIEM

Kā uzdot jēgpilnus jautājumus

Jautājumi var būt lielisks mācīšanas līdzeklis, ja tie tiek uzdoti pareizi. Šis raksts jums atklās, kā to darīt.

54.
lpp.

BĒRNIEM

68.
lpp.

Laipni lūgta Jauno sieviešu biedrībā

Māsa Bonija L. Oskarsone un viņas mazmeita Matilde dalās tajā, ko tu vari piedzīvot Jauno sieviešu biedrībā.